

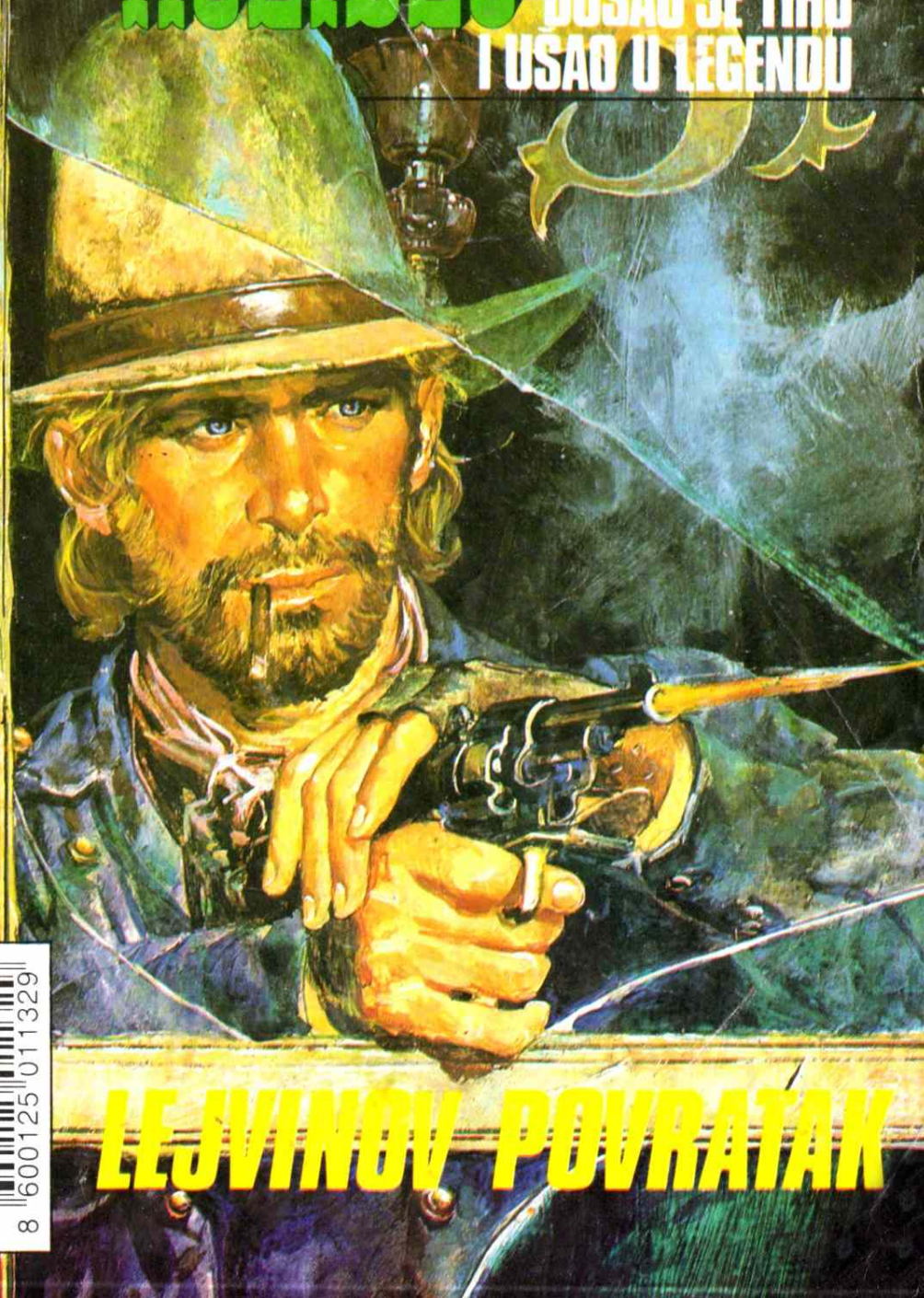
KIRK HAMILTON

DOK HOLIDAY

CENA 500 DINARA

BROJ 205

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

LEJVINOV POVRATAK

8 600125 011329

*** DOK HOLIDEJ ***

205

KIRK HAMILTON

LEJVINOV POVRATAK

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 205

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Kirk Hamilton
MANSTOPPER

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik
Lajos ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Julijana KARDOS
Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa 22. X 1987.
Tržište 7. XI 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Na-
slov originala: Kirk Hamilton — MANSTOPPER. Copyright: UNIVERSUM
PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73, od 10. maja
1973. godine.

Holidej je zastao u pola pokreta i digavši jednu obrvu, ledenim pogledom odmerio bradatog čoveka koji je sedeo za stolom prekoputa njege. Od prvog momenta kada je bradonja seo za kartaški sto sa njim nije mu se sviđalo što je taj čovek neurednog izgleda ušao u igru umesto partnera kome je nestalo novca, ali pravila igre nisu dopuštala da ga ne prihvati ukoliko su ostali učesnici prihvatili novog igrača. A ostali su ga prihvatili ne samo zbog debelog štosa novčanica koji je pridošlica stavio pred sebe već i zbog nekog posebnog odnosa koji je postojao između pridošlice i ostalih gostiju u salunu. Holidej je odmah naslutio da se radi o osobi sa sumnjivim autoritetom i njegovo lice učinilo mu se poznato. Po obazrivom držanju prisutnih Dok je ocenio da je bradonja čovek nezgodnog temperamenta, što se kasnije ispostavilo kao tačno.

Razlog za Holidejevu reakciju bila je glasna primedba novog partnera u igri da tu nisu čista posla. On je bio ne samo loš igrač pokera već i loše naravi kada gubi. Pošto je u nekoliko deljenja besmisleno uleteo sa velikim ulogom i izgubio, on je počeo da se ljuti i gunda, a na kraju je otvoreno primetio da je „ovde neko vešt“, pri čemu je nedvosmisleno gledao Holideja, kod koga je prešao veći deo ne samo njegovog novca već i novca drugih igrača. To je bila aluzija koja se mogla smatrati za tešku uvredu i obično je vodila u obračun. Makar koliko da mu je novi partner bio antipatičan, Dok je ipak želeo da izbegne potezanje revolvera, koje bi

se sigurno završilo svežom humkom na groblju. No, iz iskustva je znao da kada jednom krene tim smerom, tok događaja se teško može zaustaviti.

— Šta ste time mislili, mister — rekao je hladno i čvršće stisnuo usnama upola dopušenu cigaru. — Ako vam se nešto ne sviđa, možete u svako doba napustiti igru. Ova gospoda nemaju nikakvih primedbi — dodao je Dok ne skidajući oka sa izazivača.

— Vraga nemaju, ali to konačno nije ni važno. Meni se ne sviđa kako delite karte, mister, i to je dovoljno — naglasio je povišenim tonom i u očima mu je sevnuo onaj ubilački plamičak. Istog trenutka skočio je, odgurnuo stolicu i mašio se revolvera.

Niko nije video kada je Dok Holidej spustio ruke sa stola, jer su ga svi gledali u lice, ozbiljno, preteći mrgodno lice sa dva sjajna sivoplava oka. Niko nije zapazio njegov pokret i niko nije znao da kaže kako se u njegovoj ruci odjednom našao „kolt“. Tek kada je u tišini odjeknuo pucanj i kada je tane pogodilo drznika u ruku i izbilo mu revolver iz šake, sve oči spustile su se do ivice stola ispod kojeg se u oblaku barutnog dima nazirao uperen revolver.

— Ovaj put si jeftino prošao, čoveče — rekao je Dok Holidej ne dižući se sa stolice iako su svi ostali uplašeno skočili u stranu; a sada se gubi odavde pre nego što napraviš još neku budalaštinu... i taj revolver ostavi tamo gde je pao.

Lica zgrčenog od bola napadač je levom rukom stezao desnu podlak-

ticu, a ispod rukava na šaku mu se slivala krv. Gnevnim pogledima proždriao je Holideja i škrgutao zubima od mržnje i bola. Konačno je prikupio dovoljno snage.

— Platićeš mi za ovo! — prosihtao je i sekući gnevnim pogledima sve oko sebe, izašao napolje.

U salunu je nekoliko sekundi vladala tišina remećena samo škripanjem leptir vrata. Za to vreme prisutni su uzdržano gledali Holideja. Bilo iz straha ili drugih pobuda, očigledno da je većina njih bila na strani razljućenog gubitnika, što Holideja nije čudilo. Za ovdašnje meštane on je bio samo došljak, čovek u prolazu koji će već sutra otići da bude zaboravljen. No, među njima ipak se našao neko koji je mislio drukčije od ostalih.

— Na vašem mestu, stranče, ja bih iz ovih stopa napustio grad — začuo je Dok Holidej tihim glasom izgovorene reči i okrenuvši se, ugledao pored sebe jednog od partnera u igri, koji je prišao da uzme svoj novac koji je u žurbi ostavio na stolu. Čovek je govorio tiho, pazeći da ga neko ne čuje, i ispod oka je motrio da li neko posmatra.

— Zošto? — zapitao je Dok isto tako tiho.

— Ono je bio Peg Gatri, za koga ste svakako čuli. Sa njim je njegov brat Frenk i cela banda. Moj vam je savet da odmah pojašete konja i pobegnute, tj. ako imate dobrog brzog konja i ako ste dovoljno izdržljivi... što verujem da niste, jer vaš izgled i odelo ne govore o nekom velikom iskustvu sa konjima. Ipak, to bi bar bila neka šansa jer ovde u gradu braća Gatri će vas za tren oka poslati na onaj svet.

— Hvala vam, mister — rekao je Dok i ugasio opušak cigare, a njegov sagovornik pustio je novac u džep i udaljio se. Braća Gatri! Dva najpoznatija zlikovca u tom delu Tek-

sasa! Banditi traženi u većem broju država zbog zločina koje su izvršili, surovi i beskrupulozni razbojnici koji se neće libiti da se osvete za najsitniju uvredu, a da se i ne pominje novac koji je Peg Gatri izgubio.

Pred takvom opasnošću nije bilo razumno biti hrabar i Dok je poslušao savet dobronamernog građanina. Praćen ne baš prijateljskim pogledima, izašao je iz saluna, spakovao u hotelu svoju putnu torbu i kupivši od vlasnika štale snažnog konja širokih prsa, odjahao iz grada. No, dobronamerni građanin nije mu rekao da je skrovište braće Gatri negde u okolini i da će, jašući ka severu, najverovatnije naići na njih. U drugim okolnostima Dok bi verovatno tu mogućnost imao u vidu, ali sada je bio umoran od neprospavane noći i refleksi mu nisu bili tako oštri kao obično. Zbog toga se desilo da nije primetio kada su petorica konjanika odjednom izronila iz jedne uvale iza njega.

No, sreća mu je ipak bila naklonjena. Bio je tek ujahao u kanjon Ha Mun i u jednom momentu njegov konj se u trku spotakao. Da se to nije desilo, istog trenutka pao bi prostreljene lobanje. Ovako ga je vrelo tane samo opeklo po obrazu i ogreblo po vrhu uha. On se instinktivno bacio iz sedla i još u padu potegao revolver, a njegov konj je njisnuo i jurnuo, ali Dok nije znao da li je samo uplašen pucnjem ili pogođen. Onda je svom težinom gurnuo na tlo i skoro izgubio dah. Drugi metak mu je zasuo lice peskom i on je pogledom potražio zaklon.

Nalazio se na kratkoj, uskoj čistini i do najbližeg zaklona delilo ga je desetak metara. Ma ko da su bili konjanici koji su ga sustigli i napali baš na tom mestu, sigurno su bili vrlo vešti u izvođenju takvih napada jer je na peščanom tlu ležao izložen kao na dlanu, a od kuršuma

ga je štitio samo jedan kamen ne veći od ljudske glave. Više nego ikada pretila mu je opasnost da bude izrešetan, jer su u međuvremenu konjanici poskakali sa konja i zauzeli pogodnu busiju.

Kuršumi su praštali oko njega i jedno tane pogodilo je kamen koji ga je štitio i pomerilo ga iz ležišta, da bi zviždeći odletelo dalje u vazduh. Ne trošeći metke uzalud, Holidej je sačekao nekoliko sekundi da nastupi uobičajeni predah u paljbi, a onda napregao mišice i skočivši kao oprugom izbačen, cik-cak linijom potrčao ka grupi stena na levoj padini. Čuo je neki povik i puške ubica iz zasede su ponovo zapraštale, a kuršumi su zafijukali pored njega. Dotrčavši do prve stene, Dok se glavačke bacio preko nje i na drugu stranu gurnuo jače nego što je očekivao. U skoku mu je sa glave pao šešir, a zadobio je i još jednu ogrebotinu na uhu i uboj na rebri, ali se našao u koliko-toliko bezbednom zaklonu.

Zadihan do gubitka daha, Holidej se puzeci dovukao iza sledeće, nešto veće stene. Kleknuo je i izvirivši nanišanio na jednog busijaša koji je trčao uz suprotnu padinu. „Kolt” sa belom drškom je grmnuo i busijaš se usred koraka trgao, pao glavačke na zemlju i počeo da klizi niz kratku padinu. Skliznuvši do kraja, okrenuo se na leđa i više se nije pomakao.

Holidej se sagnuo u zaklon kada je kiša olova zasula stenu. Šćućuren u bezbednosti, osvrnuo se oko sebe i istovremeno na mesto ispaljenih ubacio nove metke u magacin svog „kolta”. Koliko je mogao da proceni, sada je protiv sebe imao četvoricu neprijatelja, ali i ta srazmera bila je za njega vrlo nepovoljna. Pretpostavljao je da su lupeži hteli da se dočepaju njegovog konja i novčanika, što je značilo da neće lako odustati. Ovde u kanjonu Ha Mun, u

pustinji San Blast Dezert, to bi moglo da znači isto što i smrt.

Pucnjava je za trenutak prestala i Holidej se nije dvoumio. Bio je već odabrao nov zaklon, skupinu od četiri stene nekoliko metara dalje uz padinu, sa kamenom nadstrešnicom koja ga je mogla štititi od paljbe odozgo. No, nevolja je bila u tome što su i busijaši dakako zapazili taj za njega pogodan zaklon i što su ga verovatno držali na nišanu. Bio je u pravu; čim je skočio i zažmurivši jurnuo prema stenama, sa druge strane kanjona zasula ga je kiša kuršuma. Osetio je da mu je jedan kuršum probio sako, a drugi udario u zemlju ispod stopala. Izgubivši oslonac, Dok je pao licem okrenut zemlji. Dogodilo se to toliko iznenada, bez ikakvog nagoveštaja, tako da je u prvom momentu pomislio da je pogoden.

Banditi su verovatno pomislili isto, jer je paljba naglo prestala i u tom predahu Dok je savio noge, napregao mišice i preskočivši poslednjih nekoliko stopa, bacio se u otvor između stena. Bio je već u zaklonu pre nego što je paljba ponovo počela. Holidej je ležao zadihan, trenutno opuštenih nerava, ne hajući za kuršume koji su se odbijali od stena. A onda, kada je sasvim povratio dah, otpuzao je do trouglastog procepa između dve stene, kroz koji je mogao da mirno osmotri kanjon.

Kao što je predviđao, busijaši su menjali položaj. Penjali su se uz padinu i dvojica su jahala konje. U jednom od njih Holidej je tada prepoznao Pega Gatrija, koji je desnu ruku nosio u prevezu obešenom o vrat, a drugi je verovatno bio njegov brat Frenk jer mu je mnogo nalikio. To je, dakle! Sada je znao da su mu šanse za spas još manje, jer su braća Gatri bila poznata kao surovi zločinci. Nanišanio je i opalio na Pega i metak je skinuo šešir sa njegove glave i otkrio čupavu tam-

nu kosu, ali ga nije ni okrznuo. Naterao ga je samo da žustro zakopa mamuze u slabine svog konja i potera životinju da skoči u zaklon kao ispaljena iz topa. Frenk je prineo pušku ramenu i ispalio tri hica u pravcu Holidejevog zaklona, a onda zamakao iza prevoja.

Druga dvojica busijaša trčali su što su brže mogli ka jednom nižem delu prevoja, očigledno želeći da se dočepaju zaklona. Holidej je pažljivo nanišanio na prednjeg i opalio. Busijaš se okrenuo u krug i uhvatio se rukom za grudi, ali je nastavio da trči. Holidej ga je oborio još jednim, bolje ciljanim metkom. Onaj drugi bandit već je bio blizu vrha kada je Holidej nanišanio na njega, ali do tada su braća Gatri već stigla na željenu poziciju i Holidej je trgao glavu kada su kuršumi iz njihovih pušaka zasuli otvor između stena.

„Do đavola!“, izustio je Holidej za sebe. Nalazio se u pravom mrtvačkom kovčegu. Ako nastave da gađaju kroz otvor, sigurno će se desiti da ga neki od odbijenih kuršuma pogodi. A po prvim plotunima procenio je da su Peg i Frenk Gatri dobri strelci i da će umeti da pošalju metak tamo gde žele.

Izgledalo je da ipak nije napravio bog zna kako dobar potez: u stvari, ušavši u ovaj zaklon, možda je sebi potpisao smrtnu presudu.

*

Ulazeći u Kenon Hil, Kejn Lejvin se nije mogao pohvaliti dobrim raspoloženjem. Naprotiv, bio je vrlo rđavo raspoložen i to ne bez razloga.

Razlog njegovog neraspoloženja bila je Marni Hendri. Svc do nedavno njegov život odvijao se uglavnom u monotonoj svakodnevnici, počev od onog dana kada je kao kuhinjski potrkko doputovao vozom iz Santa Fea. Kada je malo odrastao, postao

je kauboj na ranču, zatim gonič stoke i lovac bizona, ali sve što je radio svodilo se u krajnjoj liniji na mučnu borbu za opstanak. Do izvesne promene došlo je kada je postao šerifov pomoćnik, a zatim šerif u Grin Velsu, gradiću koji je sa okolinom imao tek nekoliko stotina kuća. Grad je bio mali, ali je u njemu ipak bilo dovoljno pijanica i noćnih bukača koje je trebalo trpiti u zatvor da se ispavaju i otrezne. Povremeno je morao i da potegne revolver, ali to se događalo retko, samo onda kada bi u grad naišla grupa razularenih goniča stoke ili neki usamljeni huligan. Plata za takav posao bila je mala i često neadekvatna opasnosti kojoj se povremeno izlagao, ali je Kejn njome bio zadovoljan jer je, ako ništa drugo, imao udobnu postelju, tri obilna obroka dnevno i dovoljno novca za čašu viskija posle završenog večernjeg obilaska.

A onda se pojavila Marni. Lepa i stasita žena, kakva se samo poželeti može, i Ken se odmah zagrejao za nju. Ne površno, kako se može zagreјati čovek kada prvi put vidi lepu ženu, već ozbiljno, duboko do te mere da više nije mogao zamisliti svoj život bez nje. Marni nije ostala ravnodušna prema njemu i njihov odnos razvio se u pravu idiličnu ljubav.

Teškoće su nastale tek onda kada joj je Kejn predložio da se venčaju. Ma koliko zaljubljena, Marni je bila razumna i realna osoba i stavljena pred takvu životnu odluku, shvatila je koliko je rizično udati se za čoveka kome je život često visio o koncu, i koliko zamorni i pusti mogu biti časovi čekanja dok čovek koji se voli šeta ulicama, gde ga u svakom momentu može pogoditi metak ispaljen iz okrilja tame. Uvidevši da iz tog stanja postoji samo jedan izlaz, predložila mu je da se venčaju, ali da pre toga on napusti svoje mesto šerifa i nade neki drugi

posao. Ako im njegova zarada ne bude dovoljna za život, ona je bila spremna da radi, ali nikako nije htela da prihvati životnu neizvesnost koju je nosila šerifska zvezda na njegovim prsima.

Kejn, međutim, nije znao da radi ništa drugo, a sama pomisao da ponovo postane gonič stoke bila mu je mrska jer bi to značilo da često mora ostavljati Marni mesecima samu. Da nesreća bude veća, tih dana je banda kradljivaca stoke izvršila prepad na jedan ranč u okolini i Kejn je bio prinuđen da pođe u poteru koja je trajala nekoliko dana. Kada se vratio u Grin Vels, Marni više nije bila tamo. Misis Simon, kod koje je Marni stanovala, rekla mu je da je devojka otputovala jer više nije mogla da podnese mučenje koje joj je nanosila njihova ljubav. Smatrala je da će bez nje Kejn biti spokojniji i srećniji.

Kakva ironija sudbine! Za Kejna je tek sada nastala prava agonija, jer je shvatio da više ne može bez nje. U tom trenutku bio je spreman na sve, na najnaporniji rad samo da zna da će posle toga doći svom domu u kome će ga ona čekati. Ali, kako da dođe do novca za sve što im je bilo potrebno? Odlučio je da skine šerifsku zvezdu, ali šta onda? Nekoliko stotina dolara uštedevine nije bilo dovoljno za početak. Morao je odnekuda smognuti više, znatno više novca jer nije mogao da zamisli Marni kao siroticu u iznošenoj izbledelej haljini. Igrom sudbine, u tom trenutku pogled mu se zadržao na nedavno dobijenim poternicama za bandom braće Gatri.

Frenk i Peg Gatri bili su učenjeni sa po hiljadu dolara, a ostala tri člana bande sa po pet stotina dolara.

Bila je to prilična suma novca, sa onim što je imao dovoljno za skroman početak!

Kejn Lejvin bio je čovek koji do tada nije tražio mnogo od života, ali je iz ljubavi prema Marni brzo do-

neo odluku. Poći će u poteru za bandom braće Gatri, postaće lovac učenjenih i dočepaće se novca od učenjenih. Što pre! A onda će poći da potraži Marni, da joj kaže kako je i dalje želi za ženu i kako, ako hoće, može da se uda za njega. Objasniće joj da ima novca za skroman početak novog života i da se mogu nastaniti u nekom mirnom kraju, gde će stvoriti dom i porodicu. Nije sumnjao da ga Marni voli i da će prihvatiti njegovu ponudu.

No, ako je hteo da ostvari svoju nameru, onda nije smeo da čeka. Marni nije znala za njegovu odluku i mogla je otići daleko, negde gde neće moći da je nađe. Možda će se u međuvremenu i udati. Morao je, dakle, brzo raditi i Kejn nije ni trenutka razmišljao. Ukoliko pre dočepa braću Gatri, utoliko brže će dobiti novac potreban za nov život sa voljenom ženom. Uхватiti braću Gatri, naravno, bila je stvar velikog rizika, ali Lejvin je bio spreman da za svoj cilj založi i glavu. Ipak, malo je pomišljao na to da mu poduhvat neće uspeti.

Tek što je posle neprospavane noći na istoku zabeležila zora, on je ustao, spremio putne torbe i proverio oružje: „vinčesterku” tip 76 sa dugačkom cevi, širok bovi nož, oštar toliko da se njime mogao obrijati, a koji mu je stajao u kovčegu još od vremena kada je napustio lov na bizone, i konačno „kolt” najtežeg kalibra, nazvan popularno „zaustavljač” jer je udar kuršuma takvog revólvera mogao da u mestu zaustavi čoveka u trku ili ako bi mirno stajao, da ga odbaci nekoliko metara unazad.

Uverivši se da je oružje u izvanrednom stanju i da besprekorno funkcioniše kao i uvek, Kejn Lejvin je skinuo šerifsku značku i ostavio je na sto u šerifskoj stanici, a zatim iz gradske štale uzeo svog konja i uputio se ka Kenon Hilu, oko

koga su se, prema poslednjim obaveštenjima, virmala braća Gatri.

Kada je ujahao u grad, Kenon Hil je bio tih. Ali kada je manje od pola časa kasnije izjahao, ostavio je za sobom paklenu vrevu i kaos. Kejn je želeo da što pre stigne do cilja, tj. do braće Gatri, jer se žurio da nastavi traganje za Marni, koja mu je lako mogla nestati u prostranstvima Divljeg zapada. U gradskoj štali zamenio je svog konja za drugog odmornog doplativši razliku i dok je štalski momak stigao da mu osedla mrkog dugonogog ždrepcu koga je odabrao u koralu. Kejn je počeo razgovor sa vlasnikom štale, koji mu je popunjavao dokument o prodaji.

— Frenk i Peg Gatri, jeste li čuli za njih?

Štalar je pružio Kejnu pasoš za konja i zamišljeno pogledao prema koralu.

— Frenk i Peg Gatri... — nastalo je kratko ćutanje i Kejn je uočio da se štalaru to pitanje nije dopalo. Zapazio je da je počeo vrteti olovku u ruci i da je odjednom svu pažnju usredsredio na papire na stolu.

— Da, Frenk i Peg Gatri — ponovio je Kejn.

— Oni su odmetnici, je li tako?

— Dobro znaš da jesu — rekao je Kejn oporo. — Čuo sam da ih stanovnici oblasti Kenon Hil smatraju za heroje. Verovatno zbog toga što s vremena na vreme svrate ovamo i potroše nešto novca. Opljačkanog novca!

— Oni su pomogli mnogim ljudima u ovim krajevima — rekao je ~~šćar~~ zauzimajući odbranaški stav.

— Da, da, ubijanjem i kao što sam rekao, rasipanjem opljačkanih para.

— Jeste li vi policajac?

— Tako nešto — slagao je Kejn.

— Prema tome, ako mi uskratiš informacije, bićeš u velikoj nevolji, čoveče.

— Biću u još većoj ako Gatrijevi

ćuju da sam vam bilo šta rekao — odgovorio je štalar šumno dišući.

— Ne bih rekao da je baš tako — rekao je na to Kejn i izvadivši teški „kolt“ iz futrole, prislonio otvor cevi štalaru ispod brade. Izbuljenim, razrogačenim očima štalar je zurio u revolver dok je Kejn do kraja zatezao obarač. — Znaš li šta sam sada učinio? U ovom revolveru imam šest metaka, a jedan od njih je punjen sačmom, krupnim olovnim kuglicama. Kad opali, taj metak je u stanju da pred sobom zbrise sve što mu se nađe na putu. Ako slučajno pritisnem okidač, mogao bih ti razneti glavu tako da oni koji te budu sahranili ne nađu ni komadić od nje. Hej, šta se toliko treseš... to nije potrebno. Sve što treba da učiniš, to je da se prisetiš gde i kada si poslednji put video Gatrijevu bandu i kuda su se uputili. Ali, treba brzo da se setiš, inače će tvoja žena i deca sutra plakati na tvom grobu. Ako budu mogli da te pakupe i sahrane. Dakle, ... jedan... dva...

Kejn nije morao da izbroji ni do pet. Toliko je trebalo štalaru da proguta pljuvačku i da vlažnim jezikom lizne suve usne. Onda je zablebetao glasom koji je ličio na blejanje ovce. — Čekajte!

Kejn je zastao, sačekao trenutak i još malo jače pritisnuo cev revolvera štalaru na grlo.

— Juče. Upravo pred sumrak. Odjahali su u San Blas.

Kejn je jače pritisnuo revolver. — Do đavola, to znam i ja! U kom pravcu?

— Sever, severozapad.

— Jesu li svi otišli?

— Ne svi. Peg je odjahao tek kasno u noć. Zadržao se zbog partije karata.

— To nije važno. A šta se nalazi tamo na severozapadu? Neko mesto koje im služi kao skrovište?

Štalar je progutao pljuvačku. — Ubiće me!

Kejn je žestoko pritisnuo cev revolvera i uneo mu se u lice. — Oni su sada u pustinji, a ja sam ovde pored tebe, mister — podsetio je štalara.

— Kanjon Ha Mun, to je njihovo skrovište — izgovorio je štalar procepljenim glasom. — Dvadeset milja prema saverozapadu. Taj kanjon se diže iz pustinje kao neki ogromni pustinjski lav spreman da skoči. Masa nabacanih stena, u kojoj ne biste slutili da postoji kanjon ako vam to neko nije rekao.

— Za tebe bi bilo bolje da je to istina.

Štalar je žustro zaklimao glavom. Kejn je još trenutak držao cev revolvera pritisnutu na njegovu bradu, a onda ga je pustio baš u trenutku kada je štalski momak doveo osedlanog konja. Momak je zainteresovano pogledao svog ubledelog gazdu, ali ništa nije rekao i Kejn je uzeo vođice iz njegovih ruku i vino se u sedlo. Iz sedla je ozbiljno pogledao vlasnika štale.

— Može biti da ću se ovim putem vratiti.

— Kunem se da sam rekao istinu! — zavapio je štalar promuklim glasom.

Kejn je klimnuo glavom i petama poterao konja ka velikim otvorenim vratima. Momak je pogledao gazdu.

— Šta se desilo?

Vlasnik štale je u međuvremenu priskočio pisaćem stolu i iz fioke izvadio revolver. — On goni Pega i Frenka! Sigurno je šerif.

— Sto mu gromova! — prasnuo je štalski momak i potegao revolver — građani će te za ovo ubiti!

— Neće ako ga zaustavimo! — rekao je gazda i iskočivši na prolaz, pripucao za Kejnom, koji je već gonio svog mrkova ulicom. Kejn je uvukao glavu u ramena i izvukao „kolt“ jer su štalar i njegov momak dotrčali do vrata i pripucali za

njim, dovikujući i drugima na ulici da je Kejn šerif na tragu braći Gatri. Pre nego što je prešao blok zgrada, za Kejnom je već pucalo dvanaestak pištolja.

Lejvin je polegao po vratu svog već zahuktalog konja i pritisnuo okidač. Neočekivani pucanj oružja teškog kalibra zagrmeo je ulicom i ljudi su polegli po zemlji tražeći zaklon od kuršuma koji je otkinuo komad drvene fasade trgovine i razbio veliki izlog. Bežeći niz ulicu, Kejn je posle prvog upozoravajućeg metka nastavio da puca na svakoga ko je držao oružje u ruci. Jedan od tih srušio se preko pojila, drugi je grunuo u zid jedne zgrade, a treći je upaničeno preskočio preko razvaljenog bureta za vodu. Kejn nije znao da li ih je pogodio ili su meci samo prozujali pored njih, ali tih nekoliko metaka bilo je dovoljno da i ostali žurno potraže zaklon, a za to vreme on se već bližio kraju glavne ulice. Nekoliko sekundi kasnije snažni mrkov je ostavio grad iza sebe i odlutnjao u pustinju San Blas.

Holidej je imao još samo deset metaka u opasaču i četiri u magacinu svog „kolta“.

Vrelina je pulsirala sa nadstrešnice i on se oscćao kao da je u peći. Bio je skinuo košulju sa sebe i privezao maramicu oko čela da mu se znoj ne bi slivao u oči. Računao je da je gore na prevoju pogodio još jednog člana Gatrijeve bande, ali nije bio u to siguran. Za poslednja dva časa nisu se mnogo micali jer su znali da im ne može pobeći, a smatrali su da će vrelo podnevno sunce učiniti svoje i obaviti deo posla za njih. Od strahovite toplote Holidej je oscćao da mu se vrti u glavi, a usta su mu bila suva kao da u njima ima gužvu pamuka. Bio je strašno žedan, a njegova čaturica sa

vodom nalazila se na sedlu konja za koga nije znao gde se nalazi.

Došao je do zaključka da je banda braće Gatri često koristila ovaj brdski masiv, a možda baš i ovaj kanjon, kao jedno od svojih skrovišta i da je, došavši ovamo, upao u klopku. Oni su mogli da čekaju. Imali su vode, hrane i municije, a litica kanjona bacala je debelu senku na njihove položaje. Njegov pak zaklon bio je izložen vrelom podnevnom suncu, a kamena nadstrešnica iznad njega bila je čak toplija od stena oko njega. Pred očima mu je poigravalo iskričavo žuckasto svetlucanje pomešano sa vrtlogom tačkica raznih boja. Za jedan čas ili najviše dva biće potpuno zaslepljen i tada će ubice moći da mu pridu, proture cevi pušaka kroz otvor između stena i izrešetaju ga. Nije mogao da se seti da li je ikada bio u teškoj situaciji.

Holidej je zaronio glavom po zemlji i usnama zamrljanim peskom poluglasno izustio kletvu. Kiša kuršuma ponovo je zasula njegov zaklon i jedno tane uletelo je kroz procep između stena i nekoliko puta odbilo se od unutrašnjih zidova zaklona pre nego što je zviždeći našlo put napolje. Znao je da će ga pre ili kasnije jedan od tih odbijenih kuršuma pogoditi i to neće biti kao pogodak običnog kuršuma. Biće to kao udar širokog olovnog predmeta sa ubrzanjem lokomotive. Jer kada udari o stenu, olovno tane se spljošti i dobije oblik metalnog novčića sa izrekanim ivicama ostrim kao brijak. Ako udari pljoštice, takav projektil otvara na telu rupu kroz koju se može proturiti pesnica, a ako pogodi ostricom, seče kao sablja i kida unutrašnje organe. U svakom slučaju, to ne bi bio prijatan način umiranja.

U jednom trenutku pridigao je glavu i kroz tutani pulsa u ušima oslušnuo spoljne šumove. Učinilo mu se da je čuo prasak pucnjeva u kanjonu, ali pucnji kao da nisu dopi-

rali sa onih pozicija gde su se Gatrijevi maločas nalazili. Do davola, ako su krenuli da ga opkole i napadnu sa svih strana, onda zaista nema nikakve šanse! No, imao je još deset metaka i žurno je popunio magacin revolvera, a ostatak poručio na kamen nadohvat ruke. Protrljao je oči da bi izoštrio pogled. A onda je stao nepomičan i zaustavio dah.

Grmljavina pucnjeva u kanjonu drukčije je zvučala od one koju je do tada slušao. Bio je dovoljno iskusen Zapadnjak da bi znao da svako vatreno oružje ima svoj specifičan zvuk koji se za nijansu razlikuje od pucnjeva drugih oružja istog tipa i kalibra. Pucnji koji su sada dopirali do njegovih ušiju imali su drugu boju i intenzitet! Šta je to moglo da znači?

Iskoristivši priliku, provirio je kroz otvor između stena i ugledao Pega i Frenka Gatrija, koji su trčali ka svojim konjima dok je treći član bande iskočio iz svog zaklona u stenama i punom brzinom potrčao niz padinu suljajući i klizajući se sa puškom u ruci. Iznad njega odjednom je prsnuo gejzir prašine i Holidej je zaključio da neko cilja na njega i tada je shvatio odakle potiču nepoznati pucnji. Neko je napao Gatrijevu bandu i igrom sudbine pritekao mu u pomoć! Začuo je ponovo grmljavinu oružja teškog kalibra i bandit na padini je skočio i okrenuo cev puške. No, trgao se pogoden metkom i puška je opalila u zemlju. Pogođen još jednom, bandit se zgrčio po drugi put i pao nauznak. Njegovo beživotno telo mlitavo se skotrljalo niz padinu.

Holidejevo grlo bilo je suviše suvo da bi mogao da vikne i on je ćutke ispuzao iz zaklona i pripucao na braću Gatri, koji su u međuvremenu pojahali konje i trkom ih poterali niz kanjon. Promašio je Frenka, ali je metak pogodio njegovog konja i životinja se srušila na zemlju

odbacivši Frenka na zid kanjona. Frenk je svom težinom tresnuo o zid, ali ga je instinkt digao na noge i on je pripucao uz padinu na Holideja. Pustolov je sagao glavu i u tom trenutku ugledao je svog nepoznatog spasioaca na penom pokrivenom mrkovu koji je silazio niz stepenastu padinu nastojeći da preseče put Pegu Gatriju. Bandit, međutim, nije ni pokušavao da puca; imao je na umu samo bekstvo i cilj mu je bio da stigne do uzanog ulaza u kanjon pre nego što mu nepoznati preseče put ili ga hicem obori sa konja.

Frenk Gatri je prestao da puca na Holideja i otvorenih usta usredsredio pažnju na trku. Glasom koji je podsećao na urlanje dovikivao je svom bratu da obode konja, ali Peg je već ionako do krvi zarivao mamuze u slabine svog ždrepcu. Osvrnuo se kratko prema nepoznatom napadaču i ovaj se, videvši da će Peg stići pre njega do izlaza iz kanjona, uspravio na uzengijama, vratio revolver u futrolu i uvežbanim pokretom uzeo u ruke „vinčesterku“.

Prineo je kundak puške ramenu i dva puta opalio.

Peg Gatri se izdigao na uzengijama i po trzaju noge izgledalo je kao da hoće da skoči iz sedla. Ali ga je udar tanadi gurnuo napred, a glava mu je ostala zabačena unazad u iskrivljenom, neprirodnom položaju. Njegovo telo, do tada kao sraslo s konjem, izgubilo je gipkost i sklad pokreta i uz grčovit trzaj srušilo se preko konjskog vrata. Peg je pao na prednje noge svog konja, odbio se od njih i zaglavio se između konjskih nogu i zida uzanog prolaza. Čak i da ga kuršumi nisu usmrtili, strmoglavi pad i udari nogu zahuktalog konja bi ga dokrajčili.

— Peeeg! — zaur-lao je Frenk Gatri zaboravljajući zbog prizora smrti svog brata blizanca na smrt koji je njemu samom preti-la. Što-

ko razrogačenih očiju, izobličeno-g lica, Frenk je teturajući se pošao niz padinu ka svom mrtvom bratu.

Jedva u stanju da se drži na nogama, Holidej se isteturio iz zaklona i ispalio hitac nekoliko santimetara ispred Frenkovih nogu. Ovaj je zastao, okrenuo se i trepćući pogledao Holideja, a onda počeo dizati revolver. Holidej je ponovo opalio i kuršum je izbio revolver iz ruke Frenka Gatrija. Bandit je zaur-lao od bola i drugom rukom zgrabio ruku utrnulu od strahovitog udara. Holidej je ponovo zategao obarač i napravio nekoliko nesigurnih koraka niz padinu. Usta su mu bila suviše suva da bi mogao da govori.

Frenk Gatri više se nije borio, u stvari njega Holidej kao da nije interesovao. Okrenuo je glavu ka nepoznatom koji je dojahao i sišao iz sedla još uvek držeći pušku u ruci. Frenk ga je pogledao preteći žmirećim očima.

— Grom i pakao, mister! — razdrao se glasom koji je sekao kao oštrica noža. — Krvnički si ubio mog brata!

Nepoznati ga je samo hladno pogledao, a onda preleteo pogledom do Holideja. — Jeste li čitavi?

Holidej je klimnuo glavom i proizveo nekoliko grlenih zvukova pokazujući pri tom ispucale suve usne. Nepoznati je shvatio šta hoće da kaže i okrenuvši se, uzeo svoju čuturicu sa vodom i bacio je Holideju, dok je drugom rukom držao naperenu pušku na Frenka Gatrija. Holidej je zgrabio čuturicu i pohlepno je prineo usnama. Za to vreme Frenk je pogledom punim mržnje fiksirao nepoznatog.

— Do đavola, mister, neću se smiriti dok ne postaneš hrana za lešinare! — zaur-lao je Frenk Gatri. — Čuješ li me? ... Hrana za lešinare!

Nepoznati ga je ćutke gledao i pokretom puščane cevi naredio mu da digne ruke uvis. Gatri je lagano poslušao ne skidajući ni sekunda

pogled sa ubice svog brata. Kao da je želeo da nikada ne zaboravi ni jednu crtu njegovog lica.

No Kejn Lejvin, jer nepoznati nije bio niko drugi nego on, nije obraćao pažnju na njega. Držeći ga pod prismotrom, krajičkom oka je gledao Holideja, koji je po drugi put spustio čuturicu sa usana i sa olakšanjem odahnuo. Glas mu je zvučao skoro normalno kada je progovorio.

— Svega mi na svetu, mister, stigili ste u pravom trenutku. Ne znam čemu imam da zahvalim sreću što ste baš sada naišli, ali voleo bih bar da znam kome imam da zahvalim što ću dočekati zalazak sunca. Kad smo već kod toga, ja sam Džon Holidej i da niste naišli, presela bi mi sinoćna partija pokera.

— Džon Holidej? — Kejn je zažmorio očima i pogledom obuhvatio Doka od glave do pete. Uočio je Holidejevo elegantno mada prašnjavo i izgužvano odelo, koje se nikako nije uklapalo u sredinu u kojoj su se našli, i revolver sa drškom od slonove kosti, koji je pustolov još držao u ruci. — Da niste vi nekim slučajem... Dok Holidej?

Holidej je klimnuo glavom. — Da, pod tim imenom me poznaju u ovim krajevima. Da li smo se već negde sreli?

— Ne, nismo, ali sam čuo o vama. Ja sam Kejn Lejvin, do nedavno šerif grada Grin Velsa i nije mi prvi put da čujem vaše ime. Bez obzira što vas neki predstavnici zakona mnogo ne mare, meni je drago što sam vas izvukao iz nevolje. No, to nije važno, bitno je da je Gatrijeva banda likvidirana i da u rukama imamo jednog od njih.

Holidej je pogledao Frenka. — Šta ćemo s njim?

— Naći će se već nešto — rekao je Kejn. — A sada pohitajmo odatle. Možemo razgovarati uz put.

II

Napustili su kanjon onoliko brzo koliko su mogli. Gatrijeva banda bila je uništena, ali Lejvin je znao da bi ostajanje u kanjonu bilo opasno. Pohvatali su konje, vezali Frenka Gatrija za jabuku sedla i odjahali iz kanjona Ha Mun pošto su prethodno Pega Gatrija i ostalu trojicu bandita sahranili u na brzinu iskopan grob i zatrpali ga kamenjem. Na Holidejevo pitanje zašto ih ne prepuste lešinarima, Kejn je kratko odgovorio da su mu leševi potrebni kao dokaz i Dok je odmah shvatio Kejnovu pobudu. No, shvatio ih je i Frenk Gatri.

— Smrdljivi lovac ucena, dakle, to si ti! Znaj da ćeš preklinjati pakao da te odnese kada te budem dočepao. Taj smrdljivi soj čak više mrzim od vašljivih značkaroša.

No, Lejvin se nije obazirao na njegove pretnje. Na putu do kanjona uspeo je da se otrese gonilaca iz Kenon Hila, ali ipak nije bio siguran da oni neće doći za njim. Zato su uz najmanji mogući gubitak vremena napustili kanjon vodeći za sobom Gatrija, koji je proždirao očima Lejvina i neprestano šaputao nizove najogavnijih psovki.

Uputili su se ka severozapadu, prema udaljenom planinskom vencu, i Lejvin je skoro sve vreme čutao. Budući da je u principu poštovao svačije pravo da se ponaša onako kako mu to odgovara, Dok nije uznemiravao svog spasioca nepotrebnim pitanjima. I sam je bio čovek posebnih raspoloženja i imao je razumevanje za nečiju potrebu da bude sam sa svojim mislima. To je potrajalo iza vesno vreme, a onda je u jednom momentu Lejvin neveselo pogledao Holideja. Tih dana on se nije mnogo osmehivao, pogotovo ne od trenutka kada je Marni Hendri nestala iz njegovog života.

— Vi se verovatno pitate kako je

došlo do toga da postanem lovac ucena — rekao je Lejvin.

Holidej je kratko odmahnuo rukom. — Svako ima pravo na svoj život, svoje postupke i svoje razloge. Ali, rekoste da ste pre toga bili šerif. Šta vas je navelo da napustite taj posao i podjete... ovim putem?

— Žena, Holideje, žena koja me je napustila i koju nameravam da nađem.

— To može da bude vrlo zametan poduhvat, prijatelju. Vrlo je teško pratiti tokove ženskih čudi. U svakom slučaju, želim vam sreću. Vi je sigurno volite?

— Svakako, zar bih inače pošao da je tražim.

— A ona vas?

— Naravno. Nikada nisam posumnjao u njenu iskrenost.

— A ipak vas je ostavila? Na žalost, i to se događa. Ali, šta će biti ako se u međuvremenu ohladila prema vama? Imala je dovoljno vremena za to.

— Ništa. Onda ću je pustiti da ode svojim putem. No, ne verujem u to. Kada me je ostavila, imala je razloga. Nije htela da se uda za čoveka koji je stalno izložen opasnosti. Nije želela da ceo život provede u strepnji i strahovanju. Ja opet nisam umeo ništa drugo nego ga budem šerif.

— I sada ste se predomislili?

— Da. Novac koji ću dobiti za Gatrijevu bandu biće mi dovoljan za skroman početak. Naći ću je i objasniću joj šta sam odlučio. Ako me još hoće, uzeću je za ženu.

— A ja ću se postarati da što pre ostane udovica! — zarežao je Frenk Garti i Kejn se okrenuo u sedlu i odalamio ga nadlanicom po ustima tako snažno da je Frenk pao sa konja. Krv sa usana poprskala mu je bradu i lice i dižući se iz prašine, on je režećim glasom izus-

tio nekoliko psovki na Kejnov račun, dok je ovaj ostao u sedlu hladno gledajući bandita.

— Ništa ti nećeš učiniti sem što ćeš zaigrati na dželačevom konopcu, Gatri.

— Ne pre nego što izravnam račune sa tobom! — progovorio je bandit glasom sličnim lavežu besnog psa. Pogledao je Holideja. — Za tebe me nije mnogo briga, mister, mada bi mi se svidelo da ti ispalim pedeset grama olova u leđa. Ali ovaj pas pored tebe neće živeti duže nego što mi bude bilo potrebno da se dočepam slobode i pištolja! Nije imao razloga da onako usmrtili Pega!

Kejn je kolenima podbo konja i pošao do Gatrija. Uplašeni bandit je razrogačio oči i brzo uzmakao, ali jedno konjsko kopito zakačilo ga je po glavi. Kejn je zategao vodice i pogledao Gatrija.

— Ne troši reči preteći mi, Gatri. Možeš smatrati da si već mrtav.

— Ako hoćeš da u to budeš siguran, onda bi bilo bolje da me odmah ubiješ! I proveriti posle toga da li sam zaista mrtav, jer ako bude bilo kakve šanse da te dočepam, ja ću to učiniti!

Kejn je vodicama okrenuo konja i pogledao Holideja.

— Neću da trošim reči raspravljajući sa njim — rekao je i zagledavši se Holideju u oči, nastavio. — Čujte, mister Holideje, ne bih želeo da me ocenite kao čoveka koji odmah naplaćuje dugovanja, ali već izvesno vreme po glavi mi se mota namera da vas zamolim za jednu uslugu.

— Samo recite, Lejvine. Biće mi zadovoljstvo da učinim nešto za vas.

Lejvin je sačekao nekoliko sekundi pre nego što je rekao. — Hoćete li da umesto mene odvedete Gatrija u Ostin? Vidite — pokazao je

rukom ka obrisima brdskog masiva pred njima — kad predemo pustinju i zademo u brda, dalje putovanje biće obična šetnja. Obzirom na vaše iskustvo, vama ne bi bilo teško da izdadete na kraj sa ovom huljom i da ga predate komandi rendžera u Ostinu.

Holidej je klimnuo glavom. — Naravno. Ali tek kada izađemo iz pustinje San Blas! Gatri u ovom kraju ima više prijatelja nego što mislite. A šta vi imate na umu, Lejvine?

— Keplok.

Holidej je nabrao čelo. — Keplok? Misлите na ovaj zabačeni gradić jugozapadno oдавде? Ako sam vas dobro shvatio, nameravali ste da tražite vašu Marni.

— To i sada imam na umu. U stvari, nisam vam to rekao već sam našao njen prvi trag i slutim gde je otišla. U Grin Vesliju sam saznao da se ukrcala na voz za San Antonio. Budući da je San Antonio bio samo malo udaljen od pravca do Kenon Hila, pošao sam tamo i u prolazu kroz Berkli saznao sam da se tu iskrcala i uhvatila čiližansu za Sejbrkat. Pošao sam za njom do Sejbrkata, ali mi je Keplok suviše daleko, pa sam pošao najpre u Kenon Hil, da završim posao sa Gatrijevima.

— Keplok? — ponovio je Dok. — Zašto ste hteli da idete u to od boga zaboravljeno mesto?

Lejvin ga je značajno pogledao. — Mislio sam i sada verujem da ću tamo naći Marni. U Berkliju sam doznao da je posetila redakciju lokalnog lista i tamo sa oglasne table skinula jedan oglas za zaposlenje, znate one oglase koje ističu u lokalnim listovima ovde na granici. Bio je to oglas kojim lekar u Keploku traži bolničarku. Kao što rekoste, Keplok je od boga zaboravljeno mesto, baš takvo koje bi pri-

vuklo Marni. Ona je osoba koja želi da bude tamo gde je najpotrebnija i tako zabačeno mesto bi joj odgovaralo. No ipak nisam siguran da li će tamo dobiti posao i da li će ostati, pa zato želim da pođem za njom i da je uhvatim pre nego što eventualno odleti dalje. Zbog toga vas i molim za uslugu.

Holidej je klimnuo glavom i pogladio se po vilici. — Što se mene tiče, to je okej, Lejvine. Želim vam sreću i...

Odjednom je prekinuo rečenicu i podbo konja petama jer je Gatri, odlučivši da iskoristi trenutnu nebudnost Holideja i Lejvina, gurnuo svog konja ramenom i nagnao ga na njih, a onda potrčao u beg.

Razbojnik nije mogao daleko pobeći i on sam je morao biti svestan toga, ali je ipak, više nagonski, pokušao bekstvo. Holidej ga je sustigao, izvukao nogu iz uzengije i snažno ga gurnuo u desno rame. Gatri je uz potmulo stenjanje tresnuo na zemlju, otkotrljao se i ostao da leži zadihan gledajući svog gonioca pogledom punim mržnje. Holidej je lako skočio iz sedla, a Kejn je doveo Gatrijevog konja. Gatri se počeo otimati, udarati nogama i pokušavati da ugrize, ali ga je Holidej udario revolverom po glavi tek toliko da ga ošamuti. Kada se ponovo sasvim osvestio, Gatri je bio na konju i ovoga puta ruke su mu bile čvrsto vezane za jabuku sedla.

— Sledeći put ispaliću ti metak u koleno — pripremio mu je Dok.

Gatri je na to samo iskrivio usne.

Pojahali su ka brdima i stigli do podnožja u zalazak sunca. Kejn je zategao vodice i prišao do Doka.

— Ja ću oдавде običi oko brda i preseći do Sejbrkata, Holideje. To će mi uštedeti veliki deo puta.

Gatri je zažmirio očima i pogledao

Holideja, koji je klimnuo glavom i pružio ruku. Kejn ju je čvrsto stisnuo.

— Mnogo sreće sa Marni, Lejvine. I mnogo hvala na svemu.

Kejn se jedva primetno osmehnuo. — Nadam se da ćemo se videti u Ostinu, Holideje. Požuriću da naplatim nagradu.

— Adios, amigo.

— Adios, Holideje — Kejn je kratko pogledao Gatrija. — Jeste li sigurni da ne bi bilo bolje da zajedno prođemo kroz brda i da se razdvojimo na drugoj strani.

— To bi bilo besmisleno — rekao je Holidej. — Odvelo bi vas trideset, pa i četrdeset milja van vašeg pravca. Samo vi podite za Marni, Kejne. Ja ću već znati kako da ukrotim ovu zmiju.

Lejvin se kratko dvoumio, a onda klimnuo glavom, digao ruku u znak pozdrava i okrenuvši konja, odjahao duž podnožja crvenkastih bregova. Holidej je poterao konja uzbrdo, vodeći za sobom za povodnik Gatrijevog konja.

•

Marni Hendri je završila stavljanje zavoja i navukla gornji deo pidžame pacijentu na grudi. Ispravila se, pogledala ga u bledosivo lice, namestila posteljinu i uzevši lavor sa prozirno mrkom vodom i trvave komade upotrebljenog zavoja, izašla iz ambulate u doktorovu ordinaciju.

Doktor Maršel je pisao za svojim raoklimanim pisacim stolom, a Marni je ušavši počela da čisti operacioni sto pokriven sjajnim limom.

— Pacijent još nije došao k sebi iz narkoze — obavestila ga je ona — ali sada diše mnogo lakše.

— I trebalo bi da diše lakše, pošto sam mu izvadio krajeve rebara iz pluća — zamumlao je lekar

vrteći lagano glavom. — Ludi kauboji. Napiju se, pa onda svašta rade. Samo jedan suludi teksaški kauboj mogao je pokušati da od-raslog bika obori na zemlju. Imao je sreće da ga bik nije natakao na rogove. Vođa goniča mi je rekao da su rogovi tog bika dugački skoro sedam stopa. Mogao ga je nabiti na njih kao na ražanj.

Marni je okrenula opranu zdelu i stavila je na policu za sušenje, a onda je nastavila da pere ruke. Osmehnula se doktorovim grubim rečima. On je u stvari bio vrlo human čovek, izvrstan lekar i nije gubio vreme grdeći čoveka zbog njegove ludosti sve dok rane nisu bile očišćene i previjene. Kada je operacija i previjanje uspešno završeno, Maršel je mogao sebi da dozvoli malo grubosti. Bio je to njegov način ophođenja i građani Kephloka su ga zbog toga voleli.

— Doktore, ako mi dopuštate da kažem, radila sam sa mnogo lekara i ovde na Divljem zapadu i u većim gradovima. A ipak još nisam radila sa nekim ko je tako spretan i odgovoran kao vi. Smatram privilegijom što sam vaša pomoćnica.

Malo razbarušene kose, crveno obrubljenih očiju od dugih časova bdenja nad pacijentima, Maršel je pogledao devojkicu preko ivice naočara i glasno šmrknuo. Ona je bila divna mlada žena i on je želeo da zna šta je to muči, šta je razlog tamnih kolutova oko njenih krupnih očiju, zbog čega se na uglovima njenih usana pokatkad ureže duboka bora i zašto se tako retko osmehivala. Možda će mu jednog dana ona to reći i dopustiti mu da joj pomogne ako bude mogao. Nagadao je da razlog može biti neki čovek koji ju je povredio. Obično je tako bilo.

— U svemu što se dugo vreme na radi, čovek jednoga dana pos-

tane dosta dobar — promumlao je. — A u ovom poslu mnogo pomaže ako čovek ima dobru pomoćnicu.

Marni nije mogla da se uzdrži da se ne nasmeje. Ne toliko zbog onoga što je Maršel rekao, već zbog načina kako je to rekao. Brišući ruke, ona ga je pogledala živahnim svetlucavim očima.

— Ja i dalje smatram da je privilegija raditi sa vama, doktore Maršel.

— Meni je drago što vas imam — rekao je on kratko i skinuvši naočari, žmireći je pogledao. — Trebalo bi da se češće smejete, Marni. Celo vam lice blista. To vam više pristaje nego onaj vaš uobičajeni ozbiljni izraz lica.

Na njegove reči ona se odmah uozbiljila i ćutke nastavila da namešta ubrus na sušionik.

— Mi smo ovde prilično udaljeni od svetskih događaja — rekao je lekar tiho. — Čovek bi pomislio da je to dobro mesto da se zaborave brige, ali možda nije tako. Mesta kao ovo često vam ostavljaju mnogo vremena da o brigama razmišljate. Sem ako nemate nekoga sa kim možete da ih podelite; nekoga ko je voljan da pomogne koliko može.

Slab osmeh ponovo je zaigrao na uglovima devojičinih usana. — Hvala, doktore — rekla je suškvavim glasom. — Imaću to u vidu.

Lekar je uzdahnio i stavivši naočari, ponovo se posvetio papirima. — Naravno. Ponuda je uvek otvorena, Marni. Ako je u pitanju nešto delikatno, misis Maršel je uvek bila spremna da svakog sasluša i dosta dobro zna da nađe rešenje problema.

— Imaću i to na umu, hvala vam, doktore.

Marni se kratko osmehnula i žurnim korakom izašla iz ordinacije. Maršel se zagledao u zatvorena

vrata i uzdahnio. Voleo je kad bi mogao da pomogne toj devojci.

U ambulanti Marni Hendri se posvetila svojoj dužnosti veštinom, spretnim pokretima, ozbiljna u licu. Još jednom je obišla novog pacijenta, a zatim progovorila po nekoliko reči sa trojicom drugih. Prišla je jednom praznom krevetu i počela da skida posteljinu. Pacijent iz tog kreveta bio je otpušten ranije u toku dana i ona je tek sada našla slobodnog vremena da promeni posteljinu. Dok je prikupljala čaršave i ćebad začula je nečije korake i neka senka pala je na razmešten krevet.

Uzimajući posteljinu u naručje, Marni je iskrivila vrat da bi pogledala preko naramka veša koji joj je zaklanjao vidik. — Žao mi je, ali nema posete do posle podne.

— Čak ni bolničarkama?

Na zvuk tog glasa Marni se ukočila i ispustivši naramak veša na krevet, okrenula se prema ulazu. Lice joj se skamenilo i ruke su joj klonule pored tela kada je tamo ugledala Kejna Lejvina sa šeširom visoko zabačenim na čelo i prašnom zamrljanim licem sa koga su sijala dva radoznala oka.

— Zdravo, Marni — rekao je on tiho. Uglovi njegovih usana jedva primetno su se podigli u osmeh. — Prešao sam veliki put, ali vredelo je. Izgledaš vrlo lepo.

Marni je dugo ćutke zurila u Kejna, ruku još uvek ukočenih kao da drže ispušten veš. — Smršao si — rekla je i odmah pomislila da je rekla nešto glupo, ali to je bilo jedino što joj je palo na um dok se trudila da se pribere.

— Ionako sam bio počeo da se gojim — odgovorio je Kejn. — Obuhvatio je pogledom veliku ogradu. — Možemo li poći negde na drugo mesto?

— Ne bismo mogli, Kejne. Ja sam na dužnosti.

— Dobro. Doći ću kad završiš. Slažeš li se?

Ona nije odmah odgovorila. Pogled joj je lebdeo na njegovom licu i ona je zapazila umor i tugu u njegovim očima. — Nisam sigurna da imamo o čemu da razgovaramo, Kejne.

— A ja sam siguran da imamo. Nisi bila u Gring Velsu kada sam se vratio.

Ona je kratko uzdahnula. — Ali, bila sam tamo dosta dugo pre nego što si otišao i mislim da smo jedno drugome sve rekli.

— Ja mislim da nismo — Lejvin je zakoračio ka njoj, ali je stao kada je primetio koliko je napeta. — Hoću da kažem kako sam kasnije mnogo razmišljao o svemu i kako sam zaključio da si bila u pravu. Doneo sam neke odluke koje bih hteo da ti saopštim... i da čujem šta ti misliš. Ipak imamo o čemu da razgovaramo, Marni, videćeš. Ti mi veruješ, zar ne?

Ona ga je kratko vreme netremice gledala u oči, a onda je jedva primetno klimnula glavom. — U redu. Biću gotova za čas i po. Možeš me sačekati ispred zgrade, pa ćemo poći do mog stana.

Kejn se konačno osmelio na osmeh. — To mi odgovara. Onda, videćemo se.

Okrenuo se na petama i izašao na ulicu, a Marni je krajičkom, čaršava obrisala oči pre nego što je ponovo uzela posteljinu u naručje i pošla niz dugačku odaju. Srce joj je burno kućalo, a dah joj je zastajao u grlu. To osećanje bilo joj je strano, jer ga već nedeljama nije osetila. Još od onog trenutka kada je Kejn odjahao i zgazio njihovu ljubav. U tom trenutku ona nije bila spremna da prizna

kako je burne otkucaje srca podstakla nada da će se njena roman- sa sa Kejnom možda obnoviti.

Ali te večeri kada joj je Kejn, dok su sedeli u maloj kuhinji jedno naspram drugoga, izlagao svoje planove, Marni Hendri se osmehivala i nije više pokušavala da prikrije suze u očima, jer su to bile suze radosti. Pružila je ruke preko stoila i čvrsto stisnula Kejnove.

— Oh, Kejne, kako sam bila glupa. Nisam smela da budem brzoplet. Nisam ti dala vremena da razmisliš, otišla sam ne pružavši ti pravu šansu.

On je odmahnuo glavom. — Ja sam pogrešio što sam bio tvrdoglav i što nisam dovoljno razumeo tvoja osećanja. U svakom slučaju, to je sada prošlost. Hoćeš li da odrediš nov datum venčanja?

Ona nije skrivala radost, ali je Kejn osetio da kod nje postoji i neka uzdržanost i to ga je zabrinulo. No, ona ga je odmah umirila.

— Doktor Maršel je jedan od najboljih lekara sa kojim sam imala zadovoljstvo da radim. Keplok je prilično zabačen, kao što znaš, i on je imao dosta muke da nađe nekoga ko će mu pomagati. Ja sam se jedina prijavila za posao, a on je mesecima tražio pomoćnika. Ja... ne bih tek tako mogla da odem i da ga ostavim na cedilu. Hoću da kažem...

Kejn joj je stisnuo ruku i klimnuo glavom. — Naravno, shvati šta hoćeš da kažeš, Marni. Koliko dugo računaš da će biti potrebno da nađeš nekoga da te zameni?

— Možda ne previše dugo. Znam jednu devojkicu, bolničarku sa većim kvalifikacijama od mojih, ona bi možda bila zainteresovana da dode ovamo. Ona voli Divlji zapad i uživa u tome da radi tamo gde nema svih pogodnosti. Ona smatra da je

na takvim mestima njen rad korisniji nego u nekoj bolnici u velikom gradu.

— Kao i ti.

— Da, o takvim stvarima mi imamo slična shvatanja. Slučajno znam da u ovom momentu ona radi u nekoj bolnici u Hjustonu. Mislim da će biti zainteresovana. Možda bi mogla da dođe za nekoliko nedelja.

Kejn se osmehnulo. — Onda ću ja to vreme iskoristiti da naplatim novac za braću Gatri. A možda ću naći i neki pogodan ranč... sa kućicom i cvećem.

Marni ga je pogledala. — Možda će ti nedostajati gradski život. Ipak je to sve bilo uzbudljivo, Kejne.

Lejvin je slegnuo ramenima. — Za ovih nekoliko nedelja shvatio sam da si mi ti jedino uzbuđenje koje želim.

Marni je pocrvenela i oborila pogled. Kejn se kratko nasmejao.

— Šta je sad, čemu stid od mene? Znaš šta, mi smo se toliko zapričali da smo zaboravili ono glavno! Nismo se ni poljubili!

Marnino rumenilo je postalo još izrazitije kada je Kejn ustao i obišao oko stola. Uzevši je rukama za ramena, blago ju je povukao sebi u naručje. Ona se nije opirala i krotko je pustila da je obgrli oko struka i privuče bliže sebi. Tek kada je osetila ubrzano kucanje pulsa i prijatnu toplinu strujanja krvi u telu, zagrlila ga je oko vrata i dignuvši lice ka njegovom, žedno otvorila usne za poljubac. Kejn je gladno prihvatio njene usne svojima i sve oko njih palo je u zaborav.

III

Holideju je bilo potrebno više vremena da pređe preko planine nego što je računao. I on i Kejn mislili su da se radi samo o jednom

planinskom lancu i da se iza njega pruža put koji vodi nazad za Ostin.

Nije međutim, bilo tako. Kada se tog prvog popodneva našao na jednom brdskom prevoju, iznenadio se što je pred sobom ugledao bar još tri lanca istih takvih brda, plavičastih od izmaglice i daljine, koja su se tamo daleko spajala sa sivom jednoličnošću zemljišta. Okrenuo se u sedlu na iznenadan smeh Frenka Gatrija.

— Put ipak neće biti baš tako lak, zar ne, Holideje? — podsmehnulo se razbojnik.

— Tebi neće biti ništa lakši nego meni — odgovorio mu je Dck i poterao nizbrdo svog riđana vodeći za sobom razbojnikovog konja.

Gatri na to nije ništa rekao i držeći se vezanim rukama za sedlo, mirno je dopustio Doku da povede njegovog konja. Te predele poznavao je bolje od Doka i znao je opasnosti koje u njima vrebaju.

Znao je da se u tim brdskim lancima skrivaju ljudi koji će mu sigurno pomoći kada budu čuli šta mu se desilo. U stvari, smatrao je da u Kenon Hilu ima dosta prijatelja i da će bar jedan od njih odjahati u brda i razglasiti da je uhvaćen i da je u opasnosti.

U trenucima kada je razmišljao o Pegovoj smrti, Gatri je osećao napetost od koje je dobijao grčeve u stomaku i plućima i gubio dah.

Činilo mu se kao da ga razdiru neizdržljivi fizički bolovi. On i Peg uvek su bili bliski, bliži čak nego većina blizanaca. Svaki od njih mogao je tačno da pogodi šta onaj drugi misli, čak i kada su bili miljama udaljeni jedan od drugoga. Kada je jedan bio u nevolji, onaj drugi bi to nekako osetio. To ih je celog života izvlačilo iz neprilika.

Ta sposobnost da predvide poteze ili nameravane poteze onog drugoga pomagala im je da uspeš-

no obavljaju pljačke i prepade. Setio se jedne prilike kada je Peg imao zapaljenje slepog creva, kada je bol oborio u postelju njegovog brata. Nalazili su se tada na razdaljini od skoro stotinu milja. Frenk je upravo nameravao da opljačka agenciju Vels Fargo kada je i on iznenada osetio oštar bol u stomaku, od koga ga je oblio hladan znoj. Bol je bio tako jak i uporan da je on odustao od pljačke i presamićen u sedlu stenjući napustio grad.

Prošla su četiri dana pre nego što se bol stišao. Tada je već znao da je Peg u nevolji ili da je bolestan. Slab i sa stegnutim stomakom od napetosti, odjahao je do mesta gde se Peg nalazio i tamo ga našao u bolnici, bledeog i iscrpljenog, sa rezom od deset santimetara na stomaku.

Takve stvari dešavale su im se celog života, tako da je bilo sasvim prirodno da sada, kada je Peg bio mrtav, on oseti silan, nenadoknadiv gubitak, prazninu koja je zjapila u dubini njegovog bića i od koje mu se vrtelo u glavi tako da mu se činilo da balansira na ivici realnosti. Pretpostavljao je da će i to proći kao i bol zbog slepog creva, ali želja da se osveti zbog Pegove smrti neće ga tako lako napustiti. Neće sve dok Kejn Lejvin ne bude mrtav! I to ne samo mrtav nego mrtav na najstravičniji način koji bude mogao da smisli. Želeo bi da ga on sam stavi na muke i usmrti, ali ako to ne bude moguće, zadovoljio bi se da to umesto njega učini neko drugi, ali pod uslovom da se Kejn muči pre smrti.

Osveta je držala Frenka Gatrija. Ako bude trebalo, ostatak života će posvetiti najsvirepijoj osveti.

A to je značilo da mora da pobegne.

Došao je drugi zalazak sunca u brdima. Holidej je imao čudan

osećaj uznemirenosti, koji nije mogao da pripiše nečemu posebnom. Znao je da je to jedna od njegovih slutnji, neko šesto čulo koje ga je opominjalo da mu prethodi opasnost.

Ustao je i pošao mestu gde je ostavio Gatrija da bi proverio konopce kojima je ovaj bio vezan. Razbojnik ga je hladno odmerio.

— Zar ne bi mogao da me odvežeš kako bih mogao da večeram? — zapitao je Gatri.

— Ni govora — rekao je Dok, — Večeras nećeš imati problema sa jelom. Imaćemo hladnu večeru. Dobićeš samo komad suvog mesa i malo vode.

Gatri je opsovao. — Vreme je da pojedemo neki pristojan obrok, Holideje! Nismo ništa jeli od jutros, a i to je bio samo kačamak na istopljenoj slanini! Stomak mi se zalepio za kičmu.

Holidej je počeo da pretura po svojim torbama i otuda izvukao nekoliko komada tvrdog suvog mesa i dva komada dobacio Gatriju.

— To ti je večera, pojedi je ili ostavi. Kada završiš, dobićeš vode, a onda ću ti vezati noge pred spavanje.

— Prokleti dželat! Prestaće mi cirkulacija krvi dok izađemo navede!

Čuteći i žvaćući tvrdo suvo meso, Dok ga je hladno pogledao. — Niko nije rekao da će ovo biti udobno putovanje, Gatri. Smatraj se sretnim što te nisam naterao da pešačiš iza konja vezan za moje sedlo.

Bandit se namrštio i vezanim rukama uzeo komad suvog mesa.

Holidej je osluškivao svaki šum. Sunce još nije bilo sasvim zašlo i njegov odsjaj davao je stvarima sablasan izgled. Životinje su se šunjale, a ptice su se još uvek vraćale u svoja gnezda. To je sve moglo da prikriva druge šumove, zbog kojih bi u tišini noći već držao re-

volver u ruci. Prestao je da žvaće i malo nagnute glave oslušnuo. Gatri je bio zauzet kidanjem komada suvog mesa, a konji su trupkali nogama jer su ih moskitosi uznemiravali. Holidej je u sebi izustio kletvu. Zbir tih šumova prigušivao je ono što je on osluškivao. Nije bio siguran, ali činilo mu se da je čuo slab šum nalik na dodir potkovice i kamena.

Uz predosećaj koji ga je celo veče mučio, to je bilo dovoljno da ostavi komad mesa koji je jeo i uzme pušku koju je zaplenio od Gatrija. Videvši da Dok ide prema njemu sa puškom u ruci, Gatri je naglo podigao glavu. U tom momentu iz tame retkog drveća grmnuo je pucanj, puška je odletela iz Dokove ruke i pala na zemlju. Istog sekunda Holidej se bacio na zemlju i otkotrljao. U ruci je već imao pištolj, koji je grmnuo u pravcu bleska pucnja među drvećem. Gatri je nešto viknuo i polegao po zemlji. U tome je iza njega zapucao još jedan napadač iz busije, a treći je pripucao sa grana jednog udaljenog drveta. Svuda oko Holideja prštali su gejziri prašine i Gatri se otkotrljao dalje od Holideja, znajući da će ovaj hteti da ga iskoristi kao štit.

— Pazite, do đavola, kako ciljate! — zaurao je Gatri savlađujući strah. Pokušao je da nogama ritne Holideja, koji je dopuzao do njega, ali ovaj ga je zgrabio za pojas i privukao ispred sebe. Jedan kuršum udario je u prašinu samo nekoliko santimetara daleko od banditovog tela i on je nevidljivim strelcima poravno doviknuo da paze gde gađaju.

Dok su se Holidej i Gatri borili na zemlji, jedan busijaš je utrčao u šator držeći pušku za cev u nameri da Holideja udari po glavi. Holidej je gurnuo Gatrija nogom

u stomak, okrenuo se na leđa i kada mu se približio napadač sa podignutom puškom, njegov „kolt“ je dvaput prasn timer. Udar kuršuma odbacio je napadača nekoliko stopa unazad i on se, ječeći i kolutajući očima, srušio na zemlju i ispustio pušku. Holidej se otkotrljao dalje od njega, a jedan metak ispaljen iz mraka skinuo mu je šešir sa glave. Bacivši se u travu, osetio je neku prepreku iza leđa i prebacio se preko jednog oborenog debila.

Dok su meci otkidali komadiće iverki od balvana, Holidej je pažljivo nanišanio na strelca na drvetu. Grane su se zatresle i začulo se lomljenje praćeno urlikom nekog čoveka, a onda je njegovo telo uz težak potmno udar tresnulo o zemlju. Treći revolveraš je izmakao brzoj paljbi i Holidej je začuo bat njegovih čizama kroz žbunje. Naglo je ustao, preskočio preko balvana i ugledao Gatrija, koji je pokušavao da dopuzi do puške koju je mrtvi napadač ispustio. Holidej ga je u prolazu udario nogom u glavu, a zatim pojurio u gustiš, u poteru za trećim napadačem. Nije želeo da neki od busijaša pobegne i dovede pomoć.

Ispred sebe čuo je lomljenje grančica i ugledao nejasnu siluetu begunca. Ispalio je jedan hitac za njim i begunac se zaklonio iza jednog drveta i okrenuvši se, ispalio dva hica na Holideja. Holidej se zaklonio iza jednog drveta i što je brže mogao, izbacio prazne čaure i ubacio nove metke.

Busijaš je međutim nastavio da beži, ali sada u drugom pravcu, najverovatnije prema mestu gde je ostavio konja. Holidej se spustio za njim spotičući se i zaklanjajući rukama lice od granja. Probivši se kroz red gustog rastinja, ugledao je pred sobom tri sapeta konja.

Napadač se u tom trenutku spuštao niz jednu strminu držeći pušku u ruci. Primetivši Doka, pokušao je da izvadi revolver, ali ga je Holidej preduhitrio i opalio. Busijaš je odskočio unazad pogođen u prsa i pao na ruke i kolena. Kada je pokušao da se ispravi i nanišan, Holidej je još jednom opalio i busijaš se stropoštao na zemlju i ostao nepomično da leži.

Ne oklevajući, Holidej se okrenuo i pošao ka logoru. Već je skoro sasvim vladao mrak. Saplitao se na korenje i granje idući kroz gustiš, dok najзад nije izbio na ivicu čistine. Brzo je obuhvatio pogledom logor. Ubijeni bandit ležao je tamo gde je pao, ali Gatrija nije bilo. On se odjednom pojavio iza debla koje je Dok koristio kao zaklon. Vezanim rukama nespretno je držao pušku i opalio na Doka. Dok je osetio bol na desnoj strani grudi. Od udara taneta okrenuo se i posrnuo, a Gatri je ponovo opalio. Metak je promasio, ali je Dok pao i u padu ispustio revolver iz neosetljivih prstiju. Pokušavajući da ga dohvati, bacio se nauznak, a treći metak zabio se u zemlju neposredno ispred njegovog lica.

Verujući da je Holideja ozbiljno ranio, Gatri je pošao prema njemu sa svirepim osmehom na licu. Holidej je pritisnuo ranu na rebrima iz koje je krvario i odskočio nazad u žbunje. Još jedan metak zveznuo je iznad njegove glave i Dok je u sebi prokleo sudbinu koja se opet urotila protiv njega. Požurio je kroz gustiš prema mestu gde je ležao jedan od napadača u cilju da se dočepa njegovog revólvera...

Gatri je išao za njim, ali ga nije pratio u stopu. Video je da je Dok pošao prema telu napadača palog sa drveta. Puška je ponovo prasnula i Dok se instinktivno sagnuo, a metak se zario u stablo drveta

samo stopu od njegove glave, poprskavši ga sokom drveta i komadićima kore. Holidej je odskočio unazad i potrčao u suprotnom pravcu zalazeći sve gušće u šiblje, nastojeći da odredi gde bi moglo da se nalazi telo trećeg mrtvog napadača.

Opet je promenio pravac kretanja i glavom naleteo na jedno drvo. Pred očima su mu se zarojili svetlaci, a krv mu je grunula na nos. Sav ošamućen nastavio je dalje, nesiguran na nogama. Puška je prasnula iza njega i on je nasumce potrčao kroz gustiš.

Prekasno je shvatio da je na ivici provalije. Stao je nogom u prazno. Poleteo je kroz vazduh i nekoliko sekundi padao kroz mrak, a onda tresnuo o zemlju i izgubio svest.

Gatri se na vreme zaustavio na samoj ivici provalije i pogledao dole. Na stenama u ponoru ugledao je Dokove nepomične noge, dok je ostatak tela bio zaklonjen stenom. Pre nego što se okrenuo i pošao nazad u logor, Gatri je ipak ispalio nekoliko metaka ciljajući u Holideja.

Nije bio siguran ko su bili ljudi koji su pokušali da ga oslobode, ali to više nije ni bilo važno. Verovatno neki stari pajtaši iz davnašnjih noćnih prepada. Njemu je u tom trenutku bilo stalo samo da se oslobodi i da krene u poteru za Kejnom.

Znao je kuda je on krenuo, a bila mu je poznata prečica za Keplok.

Idući ka štabu rendžera i Ostinu, Kejn Lejvin je zadovoljno zviždukao. Bio je prašnjav, uštavljen od znoja i umoran, ali je hodao čilim korakom koji čoveku daje radosno srce. Nije se obazirao na začuđene poglede prolaznika koji su

vrтели glavom. Pred njim je bio novi život sa Marni i sve ostalo nije ga se ticalo. U takvom raspoloženju ušao je u dosta veliku zgradu od cigala, u koju je bio smešten štab rendžera, i uputio se hodnikom ka vratima koja mu je pokazao jedan od revnosnih službenika.

Na kratko „napred“ koje je usledilo kao odgovor na njegovo kucanje. Kejn je pritisnuo mesinganu kvaku i ušao unutra. Dočekao ga je ravnodušan pogled dežurnog narednika i kada mu je Kejn objasnio zbog čega je došao, ovaj se udobnije namestio u stolici i pogledao kroz prozor pre nego što je odgovorio.

— Frenk Gatri, kažete? Ne, niko nije priveo Frenka Gatrija — rekao je i pružio ruku da uzme jednu fasciklu sa gomile koja je stajala nadohvat njegove ruke.

Lejvin je za trenutak ostao nem od zaprepašćenja. Po njegovom računu Dok Holidej je morao stići već pre dva dana i toliko zakašnjenje bilo mu je neobjašnjivo. Možda narednik nije bio u toku događaja.

— Jeste li sigurni? — zapitao je. — Reč je o Frenku Gatriju, vođi bande. Pre nekoliko dana njegova banda je likvidirana, Peg Gatri je ubijen, a Frenk uhvaćen.

Rendžer je digao glavu i sa prizvukom ljutnje u glasu odgovorio. — Znam dobro ko je Frenk Gatri, mister, znam sve o njemu. Ali, nije mi poznato da je njegova banda uništena, a on uhvaćen. A otuda ste vi došli na ideju da to tvrdite?

— Otuda što sam ja lično likvidirao Pega i uhvatio Frenka, a ostale...

— Vi ste lično jednoga likvidirali, a drugoga uhvatili? — ponovio je rendžer podsmešljivo. — Ako je tako, gde vam je onda Frenk Gatri? — dodao je ne skri-

vajući uverenje da pred sobom ima jeftinog hvalisavca ili lažljivca.

— To se i ja pitam — rekao je Kejn vidno zbunjen, što je dalo još više hrane narednikovom uverenju da njegov posetilac priča bajke. — Trebalo je da još pre dva dana bude ovde.

— Ovde?! Mislite da je Frenk Gatri trebalo da dode u kurtoaznu posetu guverneru Teksasa! — narednik se glasno nasmejao. — Hajdete, čoveče, ne zadržavajte me pričanjem glupih laži.

Prvi šok iznenađenja bio je prošao i Lejvin se ljutnuo. — Čujte, ne pričam nikakve laži. Sve što sam rekao čista je istina i trebalo je da Dok Holidej dovede ovamo Frenka Gatrija. Ne znam zašto to nije učinio.

Narednik se uozbiljio. — Dok Holidej. Je li on bio sa vama kada se to odigralo?

— Da.

— Nije došao ovamo... niti smo o njemu čuli poslednjih nedelja. A gde ste se rastali?

— U brdima na kraju pustinje San Blas.

— Hmm. Dok Holidej je mogao da izađe na kraj sa Gatrijem. Je li ostao živ neki član njihove bande?

Kejn je odmahnuo glavom. — Ne, svi su likvidirani. Ja lično sam sredio Pega, a ostale smo sredili zajedno. Siguran sam u to. Do vraća, od mesta gde smo se rastali trebalo je da pređe samo jedan brdski prevoj, a onda uzan pojas pustare. Iza toga je nastanjen predeo i put za Ostin. Holidej je to mogao preći zavezanih očiju.

— Znete li ime tog brdskog prevoja? — zapitao je narednik sada već sasvim poslovno.

— Ne, ali taj prevoj nalazi se na kraju saverozapadnog dela pustinje San Blas. To je jedan niz niskih brda.

Narednik je zavrteo glavom i ustavši sa svog mesta, prišao jednoj velikoj mapi na zidu. Kratko vreme gledao je u mapu, a zatim je pritisnuo prst na jednu tačku. — Ne, mister, prevarili ste se. Na ovoj najnovijoj mapi ucrtana su četiri brdska prevoja i isto toliko pojaseva neprohodne pustare.

Lejvin je u sebi izustio kletvu. — Do đavola, to objašnjava sve. No, ipak ne verujem da je Holidej zalutao. On je iskusan Zapadnjak.

— Ali je možda zapao u neku nevolju. Taj brdski prevoj je ogranak planinskog masiva „Snejk”, koji je poznat kao skrovište brojnih razbojničkih bandi. Nema sumnje da Gatri tamo ima prijatelje.

Lejvin je stisnuo usne i digao pogled ka tavanici. — U pravu ste, nije trebalo da se rastajemo pre nego što dodemo do puta za Ostin. Ali, suviše sam žurio da završim svoj privatni posao — uzdahnuo je duboko i pogledavši narednika, pogladio se prstima po neobrijanom licu. — Moram odmah da ga nađem... i da vidim šta se dogodilo!

— Mislim da to ne bi bilo loše — složio se narednik.

Kejn je prstima dotakao obod svog prašnjavog šešira u znak pozdrava i okrenuvši se, izašao u hodnik. Dok je išao ka ulazu, nervozno je grizao donju usnu. Holidejevo zakašnjenje remetilo je sve njegove planove za budućnost.

U planini je bilo mračno kao u rogu. Niz padinu je duvao topao povetarac i mrsio kosu Doku Holideju, koji je nepomično ležao među stenama glavom okrenut na dole. Pri slaboj svetlosti zvezda njegova košulja se na desnoj strani vlažno presliavala, a sa stene ispod njegovog tela dopirao je crvenkasti odsjaj usirene krvi.

Povetarac je odneo miris krvi do nozdrva usamljenog vuka koji je čučao desetak metara dalje, skriven u najdubljoj senci okolnih stena. Njegove zlokobne bleđožute oči caklile su se dok je u onesvećenom čoveku tražio znake života. Zver se tu nalazila već čitav čas. Od mirisa krvi nozdrve su mu podrhtavale, a iz čeljusti slivale su mu se bale izazvane glađu. Ali kao i svi primerci njegove vrste, čekao je strpljivo da se uveri da žrtva neće uzvratiti napad. Lov u čoporu bio je drugačiji; mogli su da se oslone na brojčanu premoć kako bi savladali svoj plen, bez obzira koliko u njemu bilo života. Ali loveći sam, bolestan i odbačen od čopora, morao je da se uveri kako neće naići na otpor pre nego što krene da dokraji žrtvu.

Već skoro uveren da je čovek mrtav, vuk se digao. Povijenih leđa, ne skidajući pogled žutih očiju sa žrtve, počeo je da obilazi oko stene ostajući sve vreme u najdubljoj senci. Hod mu je bio sasvim nečujan i vuk se zaustavio na dva metra daleko od Holideja.

Tu je ponovo seo, posmatrajući i osluškujući. Krčanje njegovog želuca čulo se u tišini noći. Vuk više nije mogao da čeka. Ustao je i počeo da prilazi čoveku. Došao je na stopu daleko od njegove leve ruke, koja je bespomoćno visila. Miris krvi dražio je sva njegova čula. Nesigurno, ne skidajući pogled sa Dokovog lica, vuk je razjapio čeljust i zario zube u Dokovu levu ruku.

Iznenadni boi sevnio je kroz celo Holidejevo telo i otrgao ga iz nesvestice. Njegov gornji deo tela odskočio je dok je pokušavao da instinktivno istrgne levu ruku iz čeljusti vuka. Krv je prskala na sve strane i Doku se iz grla oteo divlji, gromki krik. Bacakajući se nogama, odgurnuo je komad odvaljene stene koji je udario iznenade-

nog vuka po njušci. Zver je odskočila unazad uz divlji urlik, režeći i škljocajući zubima. Samo delimično svestan, Dok je reagovao sasvim instinktivno i dohvativši još jedan kamen, on ga je hitnuo na vuka. Već povredene njuške, zver se okrenula i otrčala u noć urličući od besa i razočaranja.

Holidej je kliznuo sa stene na kojoj se zadržao i pao na zemlju nekoliko stopa niže. Zaječao je od oštrog bola na grudnom košu. Prislonio je okrvavljenu levu ruku na grudi i naslonio se leđima na stenu i isprekidano dišući, počeo da se priseća...

Nije mu trebalo mnogo vremena da se seti šta se desilo. Izvukao je iscepanu košulju iz pantalona i opipao ranu na boku grudnog koša. Odahnuo je sa olakšanjem ier nije bilo onako zlo kao što se plašio. Metak je bio zarezaao samo plitku brazdu preko rebara, a onda krenuo naniže i otkinuo komad kože iznad kuka. Isteklo je dosta krvi, ali činilo mu se da sada više ne curi. Izvadio je maramicu iz džepa i omotao je oko povredene šake, a zatim je iskidao i iscepao ostatak košulje na trake i zavoj zategao oko tela, a čvor vezao direktno iznad rane. Cela operacija užasno ga je bolela i trebalo mu je skoro dvadeset minuta da završi previjanje. Sve vreme osluškivao je da li će se vuk vratiti, ali zver se nije pojavila. Čuo je zavijanje, sa drugog planinskog prevoja i pitao se da li je to isti vuk koji je pokušao da ga proždere. Gospode bože, kakva paklena pomisao! Šta bi bilo da se nije osvestio u pravom trenutku.

Osetio je da će mu pozzliti i brzo je promenio tok misli. Frenk Gatri je verovatno smatrao da je mrtav: mora da je pomislio kako se oslobodio svog čuvara kada je ovaj pao u provaliju. Ali, o Gatriju će misliti kasnije. Sada je i bez njega imao dovoljno problema. Ra-

nu od metka, ugriženu šaku, opšte stanje slabosti i penjanje koje ga je čekalo ukoliko je uopšte bilo moguće da se izade iz provalije. Pored toga, postojala je opasnost da se vuk vrati, ili bar da ga prati dok ne padne od iscrpljenosti i da mu onda pride i pregrize grkljan.

— Divna perspektiva! — promrmrljao je glasno. Pre svega, trebalo je izaći napolje. Podigao je glavu i ugledao samo tamne obriše planine prema nebu sa zvezdama. Ivica jaruge izgledala je užasno daleko. Stenjao je, ječao i proklinjao dok nije stao na noge leđima naslonjen na jednu stenu. Sa lica mu je curio znoj. U glavi mu se vrtelo, a noge su mu podrhtavale. Nije bio sposoban za penjanje.

Pipajući po mraku, našao je jednu granu sa čvorom na vrhu. Grana će mu poslužiti kao štap pri penjanju i kao cručje za odbranu ako ga vuk ili neka druga zver napadne. No, znao je da bi, u stanju u kome se nalazio, penjanje po mraku bilo ravno samoubistvu. Najbolje što je mogao bilo je da sedi i sačeka da svane.

Spotičući se po mraku, obišao je oko stene i našao pogodno mesto, gde je bio stenom zaštićen sa tri strane. Seo je tu držeći čvrsto batinu u ruci. Pokušao je da ostane budan, ali je posle izvesnog vremena zadremao i glava mu je pala na kolena. Batina mu je ispala iz ruku.

Naglo se trgao i istog trenutka zgrabio štap. Shvatio je šta ga je trglo iz sna. Zdravom rukom protirjao je lice, pritiskajući oči kako bi ga taj mali bol sasvim razbudio. Nije želeo da ponovo zadrema pre nego dok svane.

Činilo mu se da je prošla čitava večnost pre nego što se prva bleđa svetlost pojavila na istoku. Počeo je polako da se penje uz padinu i zastenjao je od muke kada je video koliko će morati da se penje.

No, tamo negde gore nalazio se njegov konj i njegov revolver. Ako ga je Gatri uzeo, još uvek je postojala nada da je ostavio konje bandita. U svakom slučaju, moraće da se popne do vrha.

Uz pomoć štapa uspravio se na noge, a onda nesigurno krenuo štedeći povređenu ruku. Vuka nije primetio nigde u blizini.

Bar za sada.

IV

Frenk Gatri se zaustavio pored jednog potoka ispred Keploka da se opere i uredi. Obrijao se i obukao čistu košulju, koju je našao u Dokovim bisagama. Nije on odjednom postao čistunac, već je to učinio zbog poternica na kojima je bio prikazan u neurednom stanju, zarastao u bradu, sa pohabanom košuljom i kosom koja mu je padala preko čela. Kada se oprao i uredio, začušan je kosu unazad uz pomoć vode i obrijavši bradu, izgledao je sasvim drukčiji. Nije bio siguran da li u Keploku postoji šerif, ali nije hteo da rizikuje.

Pre nego što je ponovo pojahao konja i krenuo u grad, proverio je revolver. U Keploku još nikada nije bio mada se gradić nalazio na granici oblasti koju je nazivao svojim područjem. Glavni razlog za to bio je što Keplok nije imao šta da mu ponudi. Bila je to mala ljudska zajednica sa nekoliko poslovnih zgradica i jednim jedinim salunom. Čuo je da tamo postoji i agencija kompanije Vels Fargo, koja je sa poštom delila prostor iza trgovine mešovitom robom, a tu je bila i filijala prve Teksaske banke. Ali, za Gatrijevu bandu plien u toj banci uvek je bio suviše mršav.

Jašući niz prašniavu glavnu ulicu Keploka, Gatri je znao da će ga tu malo šta interesovati. Kuće su izgledale jadno, bile su trošne

od uticaja vetra i sunca, sa belom drvenarijom, karakterističnom za pustinjske gradove. Nigde nije bilo ni jedne zgrade od opeka i Gatri je zaključio da stanovnici Keploka nisu bili baš mnogo bistri, jer bi im opeka na toj vrućini život učinila mnogo prijatnijim.

Keplok je na njega ostavio nepovoljan utisak, tako da je odlučio da požuri i što pre nađe i udesi Kejna, a onda da sa nogu brzo otrese prašinu ove selendre i posveti se organizovanju nove bande. Naravno, bez Pega će biti sve drukčije, ali njegov brat blizanac biće bar osvećen i možda će moći mirno da počiva. Nadao se da će Kejna zateći u gradu.

No, pošto je progovorio nekoliko reči sa čutljivim barmenom jedinog gradskog saluna, Frenk Gatri je opsovao sebi u bradu.

— Ne znam sigurno kako se zvao — rekao je barmen — ali jedan hombre kakvog ste vi opisali bio je ovde pre dva-tri dana. Ali, otišao je.

— Ne biste znali gde? — zapitao je Gatri zabrinuto.

Barmen je odmahnuo glavom. — Odjahao je ko zna kuda. Najveći deo vremena proveo je u bolnici ili u bolničarkinoj kući.

Gatri je zastao sa čašom već prijetom ustima. Oštro je pogledao barmena. — Bio je povređen?

— Nisam primetio. U pitanju je bila bolničarka za koju se interesovao. Devojka po imenu Marni Hendri. Ona pomaže doktoru Maršelu i sjajno obavlja svoj posao.

— Marni Hendri — ponovio je lagano Gatri jedva čujnim glasom. Klimnuo je glavom za sebe setivši se Kejinovog razgovora sa Holidejem. Spomenuta je i ta devojka. Izgledalo je da je Kejn za nju bio romantično zainteresovan. — Pitam se šta je hteo sa tom devojkom?

Barmen ga je ispitivački pogle-

dao i nastavio da briše čaše. — Mislio sam da vas interesuje taj Kejn. zar ne?

Gatri ga je pogledao tako da je barmen malo ustuknuo i odjednom postao svestan da stoji pred zaista opasnim čovekom.

— Naravno — kazao je Gatri. — Mene interesuje Kejn i sve što je radio u gradu. Jasno?

Barmen je pročistio grlo. — Može li da vas upitam nešto?

— Ne možeš — Gatri ga je mrko pogledao i spustio ruku na futrolu sa revolverom. — Postavio sam ti jedno pitanje, prijatelju!

— Ovaj... da. Znaite, nisam siguran šta je Kejn želeo...

Barmen je poskočio kada je Gatri iznenada zamahnuo levom rukom i poobarao sa šanka na pod čitav niz flaša i tek obrisanih čaša. Posle zveketa polomljenog stakla u salunu je zavládala tišina, jer su ljudi koji su pili za stolovima začuvali i podigli glave da vide šta se dešava. Barmen je uzmakao dok ramenima nije dotakao boce na policama. Uzmičući, nije skidao pogled sa Gatrija, koji je preko šanka sebao očima na njega.

— Ovo je poslednji put što te pitam, mister — procedio je Gatri kroz zube. Upro je kažiprstom u barmena da bi naglasio svoje reči. — Šta je Kejn radio sa bolničarom?

Barmen je pogladio jezikom usne i zaustio da odgovori, ali mu je pogled odlutao preko Gatrijevog ramena i razbojnik se trgao kada je iza sebe začuo glas.

— Mi mislimo da se to vas ne tiče, mister.

Iza šanka nije visilo ogledalo i zato je Gatri morao da se okrene i vidi ko govori. Učinio je to polako, sa rukom kraj drške revolvera, napet, spreman za neprijatnosti. Našao se suočen sa pola tuceta ljudi, istih onih koji su pre nekoliko minuta mirno pili i čitali. Sta-

jali su u redu, čvrstog stava, stisnutih pesnica, nastojeći da sebi daju izgled opasnih ljudi. Gatri samo što im se nije nasmejao u lice. Njemu oni nisu izgledali opasni, ali ipak nije se opustio.

— Vi tako mislite, ha? — tiho je zapitao.

Čovek koji je govorio u ime ostalih bio je visok i ridokos, četrdesetih godina, širokih ramena, i izgledalo je kao da se u svoje vreme dosta tukao. Taj čovek je potvrdno klimnuo glavom. — Marni Hendri je vrlo popularna devojka u ovom gradu, došljače. Mi joj svi mnogo dugujemo što je došla da pomaže doktoru. Bistra je i prijatna, uvek ima po neku dobru reč za svakoga. Svejedno nam je što ne marite tog Kejna, ali on je Marnin prijatelj, i više nego prijatelj, a ovaj grad štiti svoje prijatelje. Mi nećemo mirno stajati po strani i gledati ako se nešto dešava Marni Hendri ili nekome do koga je njoj stalo. Jasno?

Gatri se podmuklo nasmešio. — Znaš, ridi, upravo si mi rekao sve što sam želeo da znam. Kejn je zainteresovan za tu devojku, a ja sam slučajno zainteresovan za Kejna. Sve je jasno, zar ne?

Ridokosi se namrštio. — Ne pokušavajte ništa sa Marni, mister. Nećemo stajati po strani i gledati...

Gatrijeva desna ruka poletela je na gore i „kolt“ je dva puta zagrmio pre nego što je ridokosi mogao da izusti još jednu reč. Teška olovna tanad zarila mu se u grudi i on je, mlatarajući rukama, poleteo unazad. Kada se srušio na pod, ostali su se razbežali, a Gatri je ponovo opalio i pogodio jednog čoveka u nogu. Zatim je preskočio preko šanka i još toplu revolversku cev, koja se dimila, prisionio na slepoočnicu preplašenog barmena. Pogledao je po prostoriji u kojoj je jedan čovek ležao mrtav, drugi pri-

tiskao svoju okrvavljenu nogu, a ostali se skrivali iza stolova. Tihim glasom obratio se barmenu.

— Gde je njena kuća?

Barmen je više puta otvorio usta pre nego što je mogao da progovori promuklim, grlenim glasom koji je podrhtavao od straha. — Severni deo grada. Kuća sa polomljenim vratnicama. Ograda je belo obojena.

Gatri ga je udario revolverom i oborio ga na kolena, a zatim ga je nogom ritnuo u bok. Izašao je i stao ispred šanka još uvek sa revolverom u ruci i pretećim pogledom obuhvatio prostoriju.

— Ja sam Frenk Gatri, ako bi vas neko zapitao — rekao je, a onda je prešao preko saluna i stigao do leptir vrata, upola okrenut kako bi prisutne držao na oku. No, naglo se okrenuo kada je jedna senka zamračila ulaz i kada je na njega naleteo sedokos čovek u prsniku i prugastim pantalonama.

— Ja sam doktor Maršel — izustio je zadihano pridošlica. — Jesam li potreban?

Gatri ga je zgrabio za ruku i povukao ga napolje držeći revolver uperen u njega. — Ne, ovde nisi potreban. Poći ćeš sa mnom.

Maršel je pokušao da se pobuni naročito kada je spazio mrtvog čoveka na podu i kada je neko iz saluna povikao. — Pazite, doktore, on progoni Marni!

Gatri je poslao jedan hitac u salun, odakle se začulo bežanje. Zatim se, upola vukući, a upola gurajući lekara po trotoaru od dasaka, još uvek sa revolverom u ruci, uputio ka severnom delu grada.

Lekar je ponovo počeo da protestuje zahtevajući da zna šta se dešava. Gatri je ćutke nastavio da ga vuče dok nije došao do kuće sa belom ogradom. Na prozoru je ugledao lice jedne devojke, a kada su stigli do polovine staze, doktor je povikao.

— Beži, Marni, beži! On tebe traži!

Frenk Gatri je gadno opsovao i gurnuo lekara na zemlju nastavivši da ga tuče nogama. Zatim je skočio na trem i jednim udarcem noge razvalio vrata. Drvo se raspalo u parčad, vrata su se otvorila i on je ušao unutra. Iznenadena Marni bila je na pola puta do ulaznih vrata. Stala je kao ukopana kada joj je Gatri pripretilo revolverom. Zatim joj je prišao, zgrabio je za ruku i povukavši je prema sebi, gurnuo je do vrata. Doktor je teturajući se išao ka tremu, a sa lica mu se slivala krv.

— Ulazi ovamo, pseto! — zarežao je Gatri i dok je lekar posrćući prelazio preko praga, on ga je grubo gurnuo tako da je lekar pao. Zatim je Gatri nogom zatvorio vrata i naslonom zaglavio bravu. Gurnuo je devojku prema dnevnoj sobi. Ona je zastala i pomogla lekaru da se dignu, a Gatri im je nestrpljivo naredio da uđu u drugu prostoriju.

U dnevnoj sobi Marni je pomogla ošamućenom lekaru da sedne na stolicu, a onda se okrenula prema Gatriju. Bila je uplašena, ali je to vešto prikrivala. Digla je glavu kada je pogledala Gatrija i pocrvenela kada ju je on drskim, podrugljivim pogledom odmerio od glave do pete.

— Šta želite? — zapitala je devojka drhtavim glasom.

Gatri se osmehnuo i naslonivši se na zid, izbacio prazne čaure iz revolvera i zamenio ih novim mecima iz svog opasača.

— Došao sam ovamo da nađem Lejvina — odgovorio je bez oklevanja.

— On je otišao. Još pre nekoliko dana — rekla je Marni i u njenom glasu osetilo se izvesno olakšanje.

— Da, to su mi već rekli — pokretom ruke zavrteo je pun cilindrični magacin pištolja i šumno vra-

tio revolver u futrolu. Oči su mu bile ledene kada je žmireći oštro pogledao devojkicu ne obraćajući pažnju na doktora. — Ali, ti si tu.

Marni je nabrala obrve i dosta vremena ga je netremice gledala. A onda se na njenom licu ukazao strah i doktor Maršel se promeškalo na stolici.

— Šta... šta hoćete time da kažete? — zapitala je devojkica.

— Pa, ja imama neki nerasušćen račun sa Lejvinom i nadao sam se da ćemo to pitanje ovde rešiti. On je ubio mog brata blizanca; hladnokrvno ga je ubio — Gatri je začuao da bi duboko uzdahnuo. — Kada mi je barmen rekao da je Kein napustio grad, ja se nisam zabrinuo. Zbog toga što sve dok si ti ovde, ti ćeš moći da mi kažeš kuda je otišao.

— Ne znam kuda je otišao — rekla je Marni užurbano. — Odjahao je i nije mi rekao. Mi... posvađali smo se.

Gatri se glasno nasmejao. — Zaista? A ja sam nekako imao predstavu da je baš suprotno. Znam da je došao ovamo kako bi te zaprosio. Čuo sam kad je to rekao Holideju. Ali, to i nije važno.

— Ona vam ne može ništa reći — umešao se odjednom Maršel. — Zašto ne odjašete i ostavite nas na miru?

Gatri je hladno pogledao doktora. — Ti zaveži — rekao je bez unošenja vatre u glas. Onda se ponovo okrenuo devojkici i osmehnuo se podmuklim, pretećim osmehom, ali su mu oči ostale bezizrazne. — Nije mi važno kuda je Kein otišao... pošto imam tebe.

Marni se trgla i pobledela u licu.

— Ne, bogami — nastavio je bandit — zaista mi nije važno i ne dajem pet para na to da li si rekla Kejnu da ćeš se udati za njega ili ne. Važno je da je Kein mnogo zaljubljen u tebe i da ne bi želeo da ti se bilo šta desi.

Marni je ustuknula korak nazad, a lekar je s mukom ustao i zaštitnički obgrlio devojkicu oko ramena. Na to se Gatri glasno nasmejao.

— Ti si zaista popularna devojkica. U svakom slučaju, kao što sam već rekao, Lejvin sigurno ne bi želeo da ti se bilo šta desi. A ako ti se ipak nešto desi, on će trkom dotrčati — naglo se uozbiljio i glas mu je odjednom postao britak kao oštrica brijača. — Dakle, vidiš, ja uopšte ne moram da ga tražim, imam tebe i mogu ga naterati da dođe — koraknuo je ka devojkici. — Naravno, uz tvoju malu pomoć.

Marni i lekar su ustuknuli do zida, a Gatri je pružio levu ruku i dohvatio je za podlakticu. Marni se pripila uz doktora Maršela, ali ju je bandit grubo otrgao i taj trzaj izmamio je krik sa njenih usana. Desnom rukom bandit je izvukao „kolt“ i zategnuvši obarač, prislonio cev doktoru na prsa.

— Miruj, doktore, i možda ćeš preživeti još neko vreme, a ti, medena, dođi ovamo kod mene. Pre nego što sa nogu otresem prašinu ovog grada, nas dvoje ćemo se dobro upoznati. Jako dobro!

Marni se počela žestoko opirati pokušavajući da se istrgne, ali Gatri je bio suviše jak za nju. Privukao ju je sebi i snažno je pigrlao oko struka, tako da je jedva mogla da diše. Zatim je desnom rukom lagano pošao uz njena leđa i napi-pao početak zakopčane haljine. Zavukao je prste u prorez pored dugmadi i odjednom snažno povukao. Začulo se cepanje tkanine i za tren oka pocepana haljina je kliznula niz njeno telo.

Marni je otvorila usta da krikne, ali joj je užas stisnuo grlo. Lica izobličeno od požude koja ga je obuzela. Gatri je sa nje derao poslednje komade veša i Marni je ostala naga do pojasa. Osetila je da joj se muti svest i kada se našla

na podu ispod Gatrija, Marni više nije osećala na svojim grudima njegove grabežljive ruke, koje su je brutalno gnječile, niti je znala šta se s njom događa. Obzirom na to šta ju je čekalo, to je za nju bilo bolje.

*

Sunce je ponovo zalazilo, a Dok je bio tek na pola puta do vrha. Nije mogao da veruje kako mu je bio potreban ceo dan da prevale tako malo rastojanje. Ali bio je ranjen, krvario je i bio je slab zbog gubitka krvi. Uz to mu je jedna noga bila povređena u kolenu i klecala je od tereta. Zbog toga je morao da puzi na sve četiri. Oko podne vrućina je bila skoro nepodnošljiva, pa je bio primoran da se odmori u senci jedne isturene stene. Zastao je ne nameravajući da zaspi i kada se probudio, bilo je kasno popodne.

Od tada se popeo možda dvanaestak stopa, a čekalo ga je još četrdesetak do vrha jaruge. Pošto je sunce brzo zalazilo, pitao se da li će stići i biti u stanju da završi penjanje.

Uz to, i vuk se vratio.

Već ranije video je njegovu senku, ali nije bio siguran. Sada je mogao da razabere njegove zlokozne žućkaste oči i da čuje njegovo grleno rezanje. Ovog puta bio je mnogo hrabriji, pošto je bio gladniji. Bio je dovoljno gladan da se suoči sa svakom opasnošću samo da utoli glad.

Holidej se sklonio u jedan ugao na padini i sakupio nekoliko kamenova veličine pesnice, stavivši ih da mu budu nadohvat ruke. Držao je u ruci i batinu iako je znao da neće imati dovoljno snage da njome žestoko udari. Ali, batina i kamenje bili su mu jedino oružje pored kratkog noža koji je nosio u pojasu.

Nož bi bio efikasan samo u neposrednom dodiru, razmišljao je. Ali, bilo je to oružje koje je moglo da odluči da li će biti živ ili mrtav. Zato je pritisnuo dugme na pojasu i izvukao skrivenu bakarnu dršku sa kao brijač oštrim sečivom.

Leva ruka bila mu je crvena i otečena od ranijeg ujeda. Nadao se da životinja nije besna. Istini za volju, osećao se toliko slab i iscrpljen da mu u stvari i nije bilo mnogo stalo da o tome razmišlja. Jednostavno, nije imao snage da se suoči sa još jednim problemom.

Bez ikakve opomene vuk je napao.

Nije ga video kada je izašao iz skrovišta u senci jedne stene. Prvo što je primetio bilo je nešto sivo što je kroz vazduh letelo prema njemu. Oči zveri sijale su kao užarene, očnjaci su mu bili iskeženi, a dlaka nakostrešena. Holidej je imao dovoljno prisustva duha da podigne batinu i to ga je verovatno spaslo. Mada nije mogao da njom zamahne, vuk je pao na njen kraj, drvo se zabilo u njegov mršavi stomak i verovatno povredilo neki unutrašnji organ. Rezanje se pretvorilo u prigušen urlik bola i životinja se prevrnula na stranu.

Ali, bol je nije naveo da odustane. Izbezumljena zver potražila je oslonac, našla ga i ponovo skočila na Doka. On je vuka dočekao udarcem batine koja se slomila od udara o glavu zveri, ošamutila je i odbacila tako da je njuškom udarila u zemlju. Vuk se otkotrljao dalje dok mu je krv curela iz zabalavljene njuške. Zatim se ponovo digao na noge i nasrnuo. Ovoga puta Dok nije stigao da podigne batinu, već ju je samo stavio ispred lica kada je vuk škljocnuo zubima. Odvratan zadah zapahnuo ga je kao udar pesnicom po licu i oštri zubi zarili su se u drvo. Dok je vuk nastojao da oslobodi zube, Holidej je zamahnuo kamenom i pogodio vuka.

Zver je kliznula nekoliko stopa dalje i okrenuvši, opet nasrnuo. Holidej ju je dočekaog nogama i jauknuo kada su mu se oštri zubi zarili u meso. Izbezumljen od bola, on je svom snagom zamahnuo kamenom i udario životinju po glavi. Vuk se okrenuo da ga zgrabi za ruku i Dok je ponovo zamahnuo kamenom, ovoga puta dodavši u zamah i težinu svog tela. No, to nije sprečilo životinju da ga ščepa za odelo i nastalo je prevrtanje, okretanje, rezanje i borba na život i smrt.

Našavši se na ledima ispod vuka, Holidej je osetio vuču krv i bale koje su mu kapale na lice iz iscerenih čeljusti samo nekoliko santimetara udaljenih od njegovog lica. Stežući jednom rukom zver za gušu, Dok je drugom rukom napipao nož i kada je vuk otvorio čeljust da zarije zube čoveku u grlo, nož je poleteo uvis i zario se u meki stomak zveri. Dok je osetio kako sečivo tone u meso i počeo je besno da bode i seče, pretvoren u očajnika koji se bori za goli život, u zver ravnu zveri sa kojom se borio. Nastavio je da seče i bode sve dok nije bio prekriven krvlju i utrobom životinje, ne shvatajući da je zver odavno mrtva.

Nešto kasnije došao je k sebi i okrenuo se na stranu. Dugo vremena ostao je tako da leži zadihani, izmožden. Zatim se okrenuo na leđa i tako je ležao još neko vreme gledajući u zvezde. Bio je potpuno iscrpen.

Tako ga je Kejn Lejvin našao su-tradan posle podne.

Našavši mnogo usirene krvi i ras-komadano telo vuka, Kejn nije znao da li je Holidej živ ili ne. Odgurnuo je životinju u stranu i opipao Holideju puls. Žila na vratu je kucala, ali slabije nego što je očekivao. Po bledilu Holidejeve kože video je da je izgubio mnogo krvi.

Prema tome, trebalo je najpre naći ranu i zaustaviti krv. Našavši

ranu na boku, oprao ju je i previo čistim zavojem. No, obe Holidejeve ruke bile su izujedane, a leva uz to još i naduvana. Kejn se pribojavao da je ruka inficirana, pa ju je oprao toplom vodom. Holidej je onda zastenjao i otvorio oči. No, prošlo je izvesno vreme pre nego što je pustolov postao svestan i pre nego što se njegov pogled zaustavio na Kejnovom licu.

— Gatri... je pobegao — progovorio je Dok hrapavim i jedva čujnim glasom. — Ja...

— Čutite sada — rekao je Kejn. — Video sam mrtve tamo na vrhu iznad provalije. Vidim da ste se dobro borili.

Holidej je digao desnu ruku i klonulo povukao Kejna za košulju. — Gatri se dočepao... njihove puške, a ja sam... pao ovamo. On je mislio... da sam mrtav...

— O'kej, prijatelju, ne mislite sada na to. Ponovo ćemo ga uhvatiti.

Holidej je lagano zavrteo glavom. — Niste me... shvatili, Lejvine — začutao je da povraati dah. — On je samo govorio o tome... kako će vam se osvetiti.

— Da, znam, obećao je da će me prikovati mecima zato što sam ubio njegovog brata Pega. Ali, sigurno je već davno napustio ova brda. Možda nam se putevi više nikada neće ukrstiti, ali čuvaću leđa izvesno vreme.

Holidej je nabrao obrve i pokušao još nešto da kaže, ali nije imao snage. Ležao je, bespomoćno pokušavajući da očima kaže ono što je hteo, a za to vreme Kejn je završio sa previjanjem.

— Preživeli ste strašne trenutke, prijatelju. A sad, biće još teže jer ću morati da vas uzmem na rame i iznesem uz padinu. Ne usudujem se da vas vežem konopcem i izvučem zbog te rane na boku. Ne bih hteo da se ponovo otvori.

— Čekajte...

— Ne. Ukoliko pre stignemo u neki grad gde postoji lekar, utoliko bolje.

Kejn se sagnuo, ukopao čvrsto noge, zastenjaio i prebacio pustolova preko ramena. Holidej je zastenjaio od bola, počeo ubrzano da diše i zamalo se onesvestio od nava le krvi u glavu kada je Kejn počeo da se penje.

Prošao je ostatak popodneva dok je Lejvin izneo Holideja do ivice jaruge, a do tada je pustolov ponovo izgubio svest. Kejn je pomislio da je to možda i bolje. Uhvatio je jednog od banditskih konja koji su pasli u blizini i privezao Holideja za sedlo. Bio je već skoro mrak, ali Kejn je hteo da što pre Holideja dopremi do lekara.

Vinuo se i sam u sedlo, uzео vođice Holidejevog konja i pošao kroz brda. Hteo je da kroz pustaru prođe u toku noći, po hladovini, što bi za Holideja bilo lakše. Kada izađe na put za Ostin, odvešće ga lekaru u prvom gradu na koji naiđu, a onda će ga vozom prebaciti u Ostin, gde će Holidej dobiti kompletnu, prvoklasnu negu.

Uz put će obavestiti rendžere i lokalne šerife da je Frenk Gatri ponovo na slobodi.

Uz nešto malo sreće, nadao se da će u Ostin stići za dvadeset četiri časa, pod uslovom da na prvoj stanici uhvate voz.

Imali su sreće; na početnoj željezničkoj stanici, u mestu Karpi, stajao je voz spreman da pođe za Ostin. Imao je toliko vremena da Holideja odvede lekaru radi dobijanja prve pomoći. Lokalni lekar bio je mlad čovek koji je tek započeo lekarsku karijeru.

Lekar je očistio Holidejeve rane i dezinficirao zagađena mesta. Previo je i naduveno koleno sve vreme vrteći glavom.

— Trebalo bi raseći zatrovana mesta — rekao je Lejvinu — ali još nije vreme. Kroz dvanaestak časova infekcija će dostići kulminaciju i povrede od ujeda biće naduvene kao balon. Daću mu nešto da smanjim groznicu, ali sigurno ga odvedite lekaru za desetak do dvanaest časova ili će biti mrtav.

— Učiniću to — obećao je Kejn.

Crven u licu, znojav po celom telu, Holidej je u groznici brbljao puno gluposti. Kejn ga je natovarao na voz i mašinovoda je povezao voz za Ostin. Lejvin se nadao da uz put neće biti zastoja.

Stigavši u Ostin, hitno ga je odveo u gradsku bolnicu, gde se tamošnji lekar odmah dao na posao. U međuvremenu, Kejn je poslao telegram u Keplok da će se zbog nepredviđenih komplikacija zadržati nekoliko dana duže. Zatim se vratio u bolnicu, saznao od lekara da je Holidej u groznici ali van životne opasnosti, i krajnje umoran otišao u hotel da se ispava. Samo što je za sobom zaključao vrata i skinuo čizme sa nogu, Lejvin se pružio po krevetu i zapao u najdublji san.

Nije znao koliko je vremena prošlo kada ga je probudila neka tutnjava. U prvom momentu učinilo mu se da mu do svesti dopire udaljena grmljavina, ali se malo po malo grmljavina locirala kao gromko lupanje na vratima.

Pogledao je prema prozoru; kroz spuštene kapke u sobu su dopirali kosi zraci popodnevnog sunca. Spavao je više od šesnaest časova.

Polako je ustao, uzeo revolver iz futrole i stao uz zid pored vrata.

— Ko je? — zapitao je.

— Portir, mister Lejvine. Budim vas već čitavih četvrt časa. Stigao je telegram za vas.

— Gurnite ga ispod vrata — rekao je Lejvin.

Začulo se šuškanje i žuti formular provirio je ispod vrata. Kejn se sagnuo, uzeo ga i otvorio. Pročitavši sadržaj, ostao je neko vreme kao oduzet, a onda je ponovo pročitao telegram, pa zatim i treći put. Onda su mu ruke klonule niz telo, a iz očiju su mu potekle suze. On jedva da je bio svestan kako mu se suze slivaju niz lice i kako je do krvi zubima zagrizao donju usnu.

— Ah, bože — promrmljao je i ispustio telegram.

Da je neko bio prisutan i zainteresovan, mogao je u telegramu pročitati zastrašujuću vest. U njemu je pisalo:

„Sa žaljenjem vas obaveštavam da je Marni mrtva. Stop. Silovana i ubijena od strane Frenka Gatrija. Stop. Ja sam teško povređen. Stop. Gatri želi da ga gonite. Stop. Najdublje saučešće. Stop.

Doktor Maršel.”

V

Kada je Kejn Lejvin zalupio vrata ordinacije doktora Maršela, zakoračio unutra i zasuo ga prašnom sakupljenom u toku svog dugog putovanja od Ostina do Keploka, doktor je ustuknuo od izraza njegovih očiju. Oko Lejvina se širio miris dima logorske vatre, konja i znoja. No doktor je slutio, sudeći po izrazu njegovog lica i ubilačkom sjaju njegovih očiju, da će se uskoro oko njega širiti miris baštinice dima i krvi.

Kejn je odmerio pogledom starog lekara sa ufačlovanom glavom i rukama, nogom u gipsu i štakama pored stolice. Ali, to ništa nije značilo osvetniku koji je prešao preko odaje i zureći zastao ispred Maršela.

— Vidim da ste prilično povređeni — promrmljao je Kejn. —

Što znači da je taj deo vašeg telegrama sigurno tačan. A šta je sa preostalim delom? Šta je sa Marni? Je li ono tačno?

Doktor Maršel je zaprepašćeno gledao svog posetioca. — Gospode, pa naravno da je tačno! Mrzim što to moram reći, ali istina je. Nikada ne bih poslao onakvu poruku da nije istinita.

Kejn je i dalje zurio u njega, a na vilicama mu se ocrtavala neravna linija napetih stisnutih mišića. — Onda to znači da je stvarno mrtva — izustio je promuklo dok su mu oči bile usredsređene na nešto što zabrinuti lekar nije mogao da vidi.

— Žao mi je, sinko, ali sve je istina... baš kao što sam napisao u telegramu.

Kejnovе oči gledale su mračno kao dve otvorene revolverске cevi. Pogled mu je kao prikovan počivao na lekarevom licu. — Silovana... a zatim ubijena?

Doktor Maršel je progutao vazduh i skrenuo pogled pred tim strašnim, mračnim očima. — On, on me je vezao. Naterao me je da gledam kako bih vam posle mogao sve opisati. On je lud! Potpuno sumanut! Rekao je da ste mu ubili brata blizanca i da vam se na taj način osvetio. Polomio mi je nogu i obe šake, a zatim je odjahao.

— Gde? — odsečno je zapitao Kejn. Možda i nije čuo ostatak Maršelove priče, ako je suditi po tome kako je na nju reagovao.

Maršel je bespomoćno odmahnuo glavom. — Ne znam. Samo je rekao da ćete ga naći. Bio je u to siguran.

— Naravno da ću ga naći! — procedio je Lejvin kroz zube. Nozdrve su mu bile stisnute, blede po ivicama, a usta tanka kao rez noža. Disao je ubrzano i isprekidano.

no. No, odjednom se bolno osmehnuo i molećivo se obratio lekaru.

— Sigurni ste da je mrtva, doktore? Znaate, bio sam ovde tek pre nekoliko dana. Pravili smo planove za venčanje. Htela je samo da sačeka dok ne nadete nekog drugog da vam pomaže. Prosto mi ne izgleda moguće da je ona... da je ona... — začutao je i odmahnuo glavom, još uvek ne mogavši da prihvati činjenicu da je Marni bila mrtva.

Doktor Maršel je silno žalio tog čoveka, mogao je da razume i njegovu želju za osvetom, ali je znao da najpre mora uveriti Kejna kako je žena koju je voleo zaista mrtva. Pokušao je da ustane i Lejvin mu je, odsutan duhom, u tome pomogao i dodao mu štake.

Maršel je klimnuo glavom u znak zahvalnosti i pogledao Kejnu u oči. — Sinko, ako mi pomognete da se popnem uz breg do groblja, pokazaću vam gde smo je sahranili. Bio sam slobodan da naručim da joj se napravi pristojna nadgrobna ploča; u stvari, ceo grad je platio za nju. Svi su mislili da je to najmanje što mogu za nju da učine.

— Šteta što nisu učinili nešto da onemoguće Gatrija! — izustio je Kejn kroz zube dok je pomagao doktoru da dođe do vrata.

— Morate ih razumeti, sinko. Ovdašnji građani su mirni ljudi, a ne ratnici. Ovde žive uglavnom farmeri, sve pitom narod. Gatri je dojahao naoružan, ubio jednog čoveka u salunu, a drugog ranio i polomio sve oko šanka. Čovek njegovog kova nije gubio vreme, niti je čekao da se grad uskomeša i eventualno organizuje.

— Uključujući i vas — promrm-ljao je Kejn. — U redu, idemo. Gore na suncem obasjanom brežulj-

ku, gde se nalazilo malo gradsko groblje, Kejn Lejvin je gologlav zurio u svežu humku. Udisao je miris tek kopane zemlje i sveže isklesane ploče od borovine sa kitnjastim šarama i pozlaćenim slovima. Bio je to lep komad lakiranog drveta koji će dugo odolevati vremenu. Najpre je impulsivno zaželeo da ga iščupa iz zemlje i zameni pločom od kamena, ali se uzdržao znajući da je to bilo najbolje što je taj siromašni grad mogao da učini i zbog toga je takvo obeležje više značilo od pretencioznog mermernog spomenika.

Lejvin je netremice zurio u ime ispisano na ploči. „Mis Marni Hendri, stara 24 godine... umrla 1879. godine u Keploku, Teksas... sećaćemo je se sa tugom i spominjaćemo je sa puno ljubavi.”

Time je otprilike sve rečeno, pomislio je Kejn.

Sećaćemo se sa tugom... spominjaćemo je sa puno ljubavi.

Tek tada je sve shvatio. Bila je zaista mrtva. Pod tom istom zemljom na kojoj je on stajao. A umrla je preplašena i mučena rukama Frenka Gatrija. Došlo mu je da urlikne, da zaurla banditovo ime, da dovikne celom svetu kako se na Marinom grobu zakleo da se neće smiriti dok ne ubije Gatrija svojim rukama.

Ali, nije bilo potrebno da glasno izriče svoje zakletve. Svako ko bi pogledao njegovo ojađeno lice i desnu ruku kojom je neprekidno milovao dršku svog revolvera, mogao je da vidi kako nema spasa čoveku koji je to učinio.

•

Jedno jutro Holidej je otvorio oči i probudio se bez groznice. Os-
vrnuvši se pogledom po odaji, za-

ključio je da se nalazi u bolničkoj prostoriji, a miris karbola i gvozdeni krevet na kojem je ležao to njegovo mišljenje su potvrdili.

Do vraga, osećao se slab kao mače. Zamorio se od najmanjeg napora da podigne ruku sa čebeta. Pogledao je zavoje na desnoj šaci i zatim otkrio da mu je leva ruka stavljena u neku vrstu drvenog okvira. Okretanje glave na stranu zahtevalo je veliki trud, za koji on jednostavno nije imao snage. Usta su mu bila suva, grlo kao oderano, ali on je ipak pokušao da vikne. Uspelo mu je samo da kroz grlo proturi neki grleni zvuk, koji se nije čuo ni do vrata. Ožnojen, zadihan, ostao je da leži pokušavajući da se priseti.

Lagano mu je u sećanju oživelo šta se zbilo; posle pucnjave između bandita i njega, i kasnije Gatrija i njega, pao je sa litice; zatim vuk, napor. Ali, kako je dospao ovamo? Očigledno da ga je neko našao. Nije znao u kojoj se bolnici nalazi, ali je imao utisak da će to biti bolnica u Ostinu. Činilo mu se to po pejzažu koji je video kroz prozor i po poznatim gradskim šumovima koji su dopirali sa ulice.

Pola časa kasnije došla je dežurna bolničarka i pošto mu je dala napitak od nekog voćnog soka razblaženog vodom, objasnila mu je da je ležao u bunilu puna četiri dana.

— Sada kada je groznica prošla, brzo ćete se oporaviti, mister Holideje. Doktor se nada da biste za nekoliko dana mogli izaći iz bolnice. A dotle — nasmejala se vragoiasito — moraćete da trpite da se ja staram o vama.

— To će biti sreća u nesreći — odvratio je Holidej i osmehnulo se. — A znate li šta se čuje o Frenku Gatriju?

— A ko je to? — zapitala je devojka.

— Onaj zločinac koji mi je pobegao.

— Ah da, znam da se nešto pričalo kako je još uvek na slobodi — rekla je i naglo se uzbiljila. — On... nije važno, samo se vi lepo odmarajte — dodala je.

Holidej je nabrao čelo osećajući da je bolničarka prećutala nešto neprijatno. Ali, nije mogao da se seti šta bi to moglo biti. — Ko me je doneo ovamo?

— Neki čovek, mislim da se zove Kejvin... ili Lejvin. Imala sam utisak da vam je prijatelj jer je bio jako zabrinut kad vas je ovamo dopremio. Ni on nije znao šta se stvarno zbilo sa vama sem da vam je taj razbojnik pobegao.

— Da, to je nezgoda koja nije smela da mi se dogodi. Uvalio sam tog čoveka u grdnu nevolju i sada... je li dolazio posle toga?

— Ne, nije.

Holideju se učinilo da se bolničarka na to pitanje zbunila, mada nije znao zbog čega. Čudno, pomislio je. Moglo se očekivati da će ga Lejvin obići, ali verovatno da je bio zauzet svojim poslovima. Svakako da je Gatrijevo bekstvo smanjilo iznos nagrade na koju je računao za početak novog života, pa je morao da potraži neka nova rešenja. Osmehnulo se pri pomisli na Lejvinovu zaljubljenost u buduću suprugu. — Ne zameram mu, tako je to kada je čovek zaljubljen i pred ženidbom — rekao je. — Onda nema vremena ni za šta sem za sebe i svoje planove.

Napor koji je učinio da bi to rekao zamorio ga je i Dok je sklopio oči. Tako nije video izraz nelagodnosti na bolničarkinom licu, koja je samo popravila pokrivač na njegovim prsima i nečujno izašla.

Četiri čoveka u sobi iza saluna nisu imali nikakvu šansu. Vrata su se uz tresak otvorila i dok su oni još ustajali sa sanduka na kojima su sedeli igrajući karte i mašili se revolvera, Lejvin je pucajući uleteo unutra.

Od strahovitog treska njegovog teškog „kolta“ zazvečala su okna na prozorima i dva najbliža igrača pala su na zemlju kao gomila izrešetanog krvavog odela. Treći je uspeo da ispali hitac koji je odbio malter odmah pored Kejnove glave. Lejvin je kleknuo na koleno i zategnuvši obarač, ispalio još dva hica. Čovek je zamlatarao rukama i srušio se preko sanduka na kojem je do tada sedeo. Četvrti od njih razbio je polomljenom stolicom prozor i skočio za njom kroz polomljeno staklo. Nije mu ni na kraj pameti padalo da ostane tu i objašnjava se sa ovim čovekom-olujom, koji se odjednom stvorio kao da je iz zemlje iznikao.

Lejvin je priskočio prozoru dok su komadi stakla još padali na pod i ispalio hitac za beguncem, koji je u cik-cak bežao preko korovom obraslog dvorišta. Kuršum je promašio. Lejvin je naslonio cev pištolja na levu podlakticu, pažljivo nanišanio i ispalio još jedan hitac. Video je kada je begunac posrnuo i nestao iza ugla kolibe. Kejn je skočio kroz prozor, pao na tlo i u trku ubacio dva nova metka u revolver.

Približivši se uglu, Kejn je oprezno izašao iza njega mada se nije zaustavio. Ali i to je već bilo opasno i zamalo što ga nije koštalo života. Iza ugla vrebao je ranjeni begunac, klečeći na jednom kolenu, držeći revolver obema rukama. U momentu kada se Lejvin pojavio, on je opalio.

Kuršum je okrznuo Kejna po levom ramenu i oborio ga na tlo.

Kejn je pao, zakotrljao se u stranu i čuo drugi pucanj i zvižduk metka pored njega. Kada je i treći kursum digao gejzir prašine pored njegovog obraza, Lejvin je nanišanio pre nego što je pritisnuo okidač. „Kolt“ je grunuo i begunac je kriknuo jer ga je metak pogodio u članak na nozi. On je pao, ispustio revolver i uvijajući se na zemlji kao zmija, stisnuo rukama smrskanu nogu. Kada je digao pogled, izraz bola na njegovom licu zamenio je izraz straha jer mu je Kejn prislomio vreću cev pištolja na čelo.

Počeo je da drhti, ali se pribrao jer je bol u nozi postao neizdržljiv. No, na Lejvinovom licu nije bilo milosti.

— Gde je on? — izustio je režećim glasom.

— Ko? Do đavola, čoveče! Vi... vi ste me obogaljili!

— A prosviraću ti kuršum kroz glavu ako ne budeš govorio!

— Ne znam šta hoćete! — zablebatao je ranjenik. — Časna reč. Ne znam ni ko ste vi!

— Zovem se Lejvin. Da, vidim da ti to ime nešto znači! Sad sigurno znaš koga tražim.

Begunac je žurno zaklimao glavom i progutao vazduh. Bio je još više upaničen nego pre toga. — Gatrija — odmahnuo je glavom. — Ne znam gde je. Ne, ne, kunem vam se, Lejvine! Kunem vam se.

Kejn je hladno pogledao ranjenika i cev revolvera uperio prema ranjenikovoј zdravoj nozi. — A kako bi ti se dopadalo da ti i ovu drugu nogu obogaljim, pa da ti bude ista kao i ova?

— Čekajte, čoveče, čekajte! — izustio je ranjenik preklinjući. — Čujte, sve što znam to je da se priča kako gonite Frenka Gatrija zbog toga što vam je ubio devojkicu. On je prošao ovuda pre četiri dana i želeo je da se ovde skloni, ali

mi mu nismo dopustili da ostane duže od jedne noći.

Lejvin je nabrao čelo i začuđeno ga pogledao. — Otkud sada to?

— Pa smatrali smo da je otišao suviše daleko. Ubiti šerifa nije zgodno, ali ubiti devojkicu nekog šerifa, mislim da je to vrlo nezgodno. On je to učinio kako bi vas naveo da pođete u poteru za njim. Ali kada je čuo kako ste počeli da besnite i pravite čudo ubijajući svakoga ko je imao bilo kakve veze sa njim, Gatri se malo zabrinuo. Zaključio je da je zagrizao više nego što može da proguta. Želeo je da se negde za izvesno vreme skloni. Oh, on još uvek žarko želi da vam prosvira kuršum, ali mislim da je trenutno malo uplašen od vas.

Lejvin je vrhom čizme udario ranjenika u nogu odmah iznad smrskanog članka. — Sledeći put udaraću te po rani. Kuda je otišao?

— Odjahao je na jugozapad. Gleda mu je rekao da ćete ga zbog te devojkice goniti ne samo vi i Holidej već i svi značkaroši širom Teksasa... a i svi drugi. Zbog toga nije hteo da Gatri ostane ovde. Gatriju se to nije dopalo, ali je mirno otišao. Nije rekao kuda će poći.

Lejvin je izvesno vreme gledao ranjenika, a onda digao čizmu do iznad smrskanog zglavka na nozi. — Imaš li neku ideju kuda je mogao otići?

— Ne! — kriknuo je bandit i počeo se kao crv uvijati pred prevećom čizmom. Liznuo je usne. — Čekajte... jugozapad... — po očima mu se videlo da se trudi da razmišlja, a pri tome nije skidao pogled sa Lejvina. — Može biti da će pokušati da se poveže sa Fargo Fogartijem. Fogarti ima skrovište negde u tom pravcu, u blizini Big Benda. Negde u brdima koja se zovu „Goveđa lobanja”. Tamo ima

neki veliki skriveni kanjon koji zovu „Zečija rupa”. Ne tvrdim da je tamo sigurno otišao, ali...

— To je dovoljno. Ako je tako.

— Do đavola, Lejvine! — izustio je ranjenik pokorno. — To je sve što znam. On je čovek u bekstvu. Ozbiljno ste ga pričepili, a priča se da će uskoro u celom kraju prosto gmizati predstavnici zakona i da ćemo zbog toga svi imati muke. Biće mu vraški teško da nađe mesto gde bi se mogao prikriti.

— Ne zadugo — rekao je Lejvin ozbiljno, puneći svoj teški „kolt”. — Uskoro će imati odlično skrovište i to zauvek... šest stopa duboko pod zemljom, na groblju.

•

Fargo Fogarti, krupan crnobrad čovek sa dugačkom kosom koja mu je padala do ramena, zabacio je palcem šešir na potiljak i pažljivo odmerio Frenka Gatriju. Četvorica Fogartijevih revolveraša stajali su iza svog lidera.

— I tako, dakle, ti bi hteo da se za izvesno vreme skloniš kod mene i mojih momaka, je li tako, Gatri? — zapitao je Fogarti sa irskim izgovorom.

Gatri je klimnuo glavom. Bio je umoran od dugog i napornog putovanja na kojem je bio više gladan nego sit. Konj mu je bio krajnje iscrpen, Frenkove oči bile su crveno obrubljene od nespavanja i prašine, a brada nekoliko dana neobrijana.

— Da, samo za kratko vreme, Fargo. Lejvin je prosto pomahnitao. Razjario sam ga više nego što sam pretpostavljao. Želeo bih da se stvari malo stišaju i da se onda pobrinem za njega.

Fogarti je lagano odmahnuo glavom. — Ne, to neće moći nigde u mojoj blizini, dečko. Trebalo je da

ti prosviram kuršum već samo zbog toga što si uopšte došao ovamo.

Gatri se trgao. — Hej, čekaj malo, Fargo! Ja i Peg smo te sakrili kada si bio ranjen onda kada si ukokao onog rendžera. Mi smo te sakrili i doveli ti lekara.

— Da, i uzeli ste mi sav novac koji smo opljačkali u banci u Durangu — podsetio ga je Fogarti. — Sve što sam ušicario posle tog napada bila je trajna hromost. Od tada šepam. Sve ostalo uzeli ste ti i tvoj brat.

Gatri se nelagodno promeškalo u sedlu. — Pa dobro, do vraga, nismo mogli tek budzašto da se staramo o tebi, pogotovo što su ti rendžeri bili za petama.

— A sada su tebi za petama, momče — rekao je Fogarti preteći mu prstom. — Ne misliš valjda da će te goniti samo Lejvin? On sigurno hoće, jer je njegova cura u pitanju, ali za silovanje i ubistvo žene goniće te svi rendžeri ovog sveta! Sem toga, čuo sam da je tu umešan i Holidej, a sa njim još manje želim da imam posla.

— Holidej je mrtav. Ja sam ga ustrelio i on je pao sa litice u ponor. On više nikoga neće uznemiravati.

Fogarti se kažiprstom počeo po vrhu brade. — Hmmmm. Možda. Ali ja o tome ništa nisam čuo. Stvar je u tome, Gatri, momče: Lejvin je bivši šerif. On je, istina, postao nešto drugo, ali bio je šerif i kao takav uživa solidarnost svojih bivših kolega. Oni će mu pružiti svu pomoć. Poternice sa tvojom slikom već su razaslate širom Teksasa i nagrada je prilična. Čak se može desiti da se neki čova polakomi da je uzme.

Gatri se ponovo trgao i neprijetno spustio ruku bliže dršci revolvera. Zastao je u pola pokreta

kada se Fogarti kratko nasmejao.

— Ne, ne, toliko ti dugujem, Gatri. Ne bih se nikad odlučio da te ukokam za nekoliko mizernih dolara kojim su te ucenili. U svakom slučaju, bar ne sada. Ali, to je sve što sam voljan da učinim za tebe. Možeš dobiti klopku, daću ti i odmornog konja, ali posle toga moraš da ispariš — glas mu je odjednom postao grub. — Jesi li me shvatio, dečko?

Gatri je ogorčeno zurio u Fogartija i revolveraše iza njega, a onda je lagano zaklimao glavom i izvivši prezrivo usne, okrenuo konja i uputio se nazad niz kanjon.

— Uštedeću ti taj trud! — izgovorio je glasom nalik na rezanje.

— Kako god hoćeš, momče — doviknuo je za njim Fogarti. — Uzgred da te pitam... jesi li možda čuo da je Lejvin zbrisao Harlouovu bandu u Montegjuovom salunu? Ostao je živ samo Čaka, ali ni on više nikada neće moći da hoda bez štake.

Gatri je zaustavio konja i okrenuvši se u kuku, zagledao se u Fogartija i njegove ljude. Nešto bledeg lica, progutao je vazduh. Fogarti se osmehnuo i veselo mu mahnio rukom.

— Samo sam mislio da bi te interesovalo da znaš. Pomisao na to grejaće te na tvom usamljenom putu, momče!

— Ovo ti neću zaboraviti, Fogarti! — prosiktao je Gatri i nastavio da jaše ka izlazu iz kanjona.

Osmeh je nestao sa Fogartijevog lica i gledajući za njim, Fogarti se ponovo počeo po vrhu brade. Kada je Gatri nestao iza stena na ulazu u kanjon, on se obratio četvorici svojih revolveraša.

— Lejvin nije budala. Smeo bih da se kladim da je Čaka ostavio u životu samo zato da bi od njega saznao kuda je Gatri otišao. Har-

lou ga je brzo najurio i možda je Gatri slučajno pomenuo da će doći ovamo. Možda i nije, ali u svakom slučaju, oni znaju pravac kojim se uputio kada je napustio Monteguov salun.

— Što znači da bi se Lejvin mogao ovde pojaviti! — rekao je jedan revolveraš.

Fogarti je lagano zaklimao glavom. — Da. A mi to u ovom momentu ne bismo želeli, zar ne? U svakom slučaju ne, naročito ako Lejvin za sobom ima čitav čopor rendžera koji idu njegovim tragom.

— Mislio sam da Lejvin radi sam. Osveta je njegova — kazao je jedan revolveraš.

— Ja nisam čuo da su rendžeri nekad pomagali lovcima učenjenih, Fargo — dodao je drugi revolveraš.

— Ne, to je tačno. Ali, Lejvin je pripadao njihovom soju, a drugo, on je pokazao da je dobar tragač i rendžeri se mogu nadati da će zahvaljujući njemu doći do kože nekog od onih koje oni inače traže. Treće, Gatri je napravio zločin koji ljudi u ovom kraju naročito mrze i sve se svodi na to da, goneći njega, mogu natrapati na nas. Taj rizik ne smemo sebi dopustiti, momci.

— Šta onda da radimo? — zapitao je prvi revolveraš, jedan onizak čovek zverski sjajnih očiju sa košuljom razdrijenom do pojaša. Ne misliš valjda da sačekamo Lejvina u zasedi i da ga prikučamo, Fargo?

— A zašto ne bismo, Frenkline — zapitao je Fogarti. — To bi nam samo moglo koristiti.

— Kako ja vidim stvar, to nam ne bi koristilo — rekao je Frenklin. — Ako ga ubijemo, rendžeri će se okrenuti protiv nas.

— A zašto bi se okrenuli protiv

nas? — zapitao je Fogarti naivno. — Mi nemamo ništa protiv tog Lejvina, je li tako? On se zamerio Gatriju i Gatri ga mrzi... mrzi ga toliko da bi ga ubio.

Frenklin se zamislio i posle nekoliko trenutaka lukavo se nasmejao. Ostali su još uvek razmišljali o onome što je Fogarti rekao.

— Shvatio sam. Ako mi ubijemo Lejvina, krivica će pasti na Gatrija. Ali, kako će to sprečiti rendžere i ostalu šerifsku gamad da i dalje ne gamižu po Teksasu u potrazi za Gatrijem?

Fogarti se osmehnulo. — Pa, pretpostavljam da bismo u tom slučaju morali da im predamo našeg prijatelja Gatrija, zar ne? — slegnuo je ramenima. — Hoću da kažem, ja mu nešto dugujem jer mi je pre nekoliko godina spasao život, ali kad sam mu ponudio da mu to vratim, on je odbio. Sada on za nas predstavlja ogromnu opasnost.

— Trebalo je onda da ga središmo dok je bio ovde!

— Moraće da prođe kroz mustangov prolaz pre nego što izađe iz ovih brda, zar ne? — Fogarti je iskrivio usne u zao osmeh i otkrio zube požutele od duvana. — Pobrinućemo se da naš prijatelj nađe izlaz iz brda. Hajdemo, momci. Moraćemo dobro da pojašemo kako bismo stigli pre njega.

•

Kejn Lejvin nije spavao tri dana i tri noći i sada je počeo da plaća cenu tog napora. Pre dan i po promenio je konja u nekom bezimennom gradu, popunio svoje zalihe i kupio još municije. Sada je jahao prema stenovitom planinskom lancu, u tom kraju nazvanom Goveđa lobanja. Stalno je odmahivao glavom čineći napor da sačuva bistr-

nu duha; nedostatak sna počeo se odražavati na njemu i misli su mu lutale dok je jašući tražio pogledom neki znak koji bi ukazivao da je Gatri tuda prošao. Gatrijevog konja već je poznavao po otiscima kopita i po njegovom posebnom hodu, i računao je da će biti dovoljno da opazi Gatrija na nekoliko milja udaljenosti pa da bude siguran koga ima pred sobom.

Lejvin je imao grubu mapu koju je pod pretnjom njegovog revolvea nacrtao Čak. Lejvin je zapretio razbojniku da mu neće poslati lekara ako tu mapu ne nacrta. Čak ju je nacrtao i to po svoj prilici tačno, jer je znao da će se Lejvin vratiti ako mu na mapi da pogrešan put. Lejvin je zaključio da je do tog momenta mapa bila prilično tačna, pa ju je, jašući kroz podnožje planine, izvukao i još jednom pažljivo proučio. Prema Čakovim uputstvima, na udaljenom kraju raseline pred njim trebalo bi da se nalazi jedan skriven put.

Lejvin je pritegao uzde, a revolver mu se pojavio u ruci i polegavši po sedlu, poterao je konja u trk.

Na to ga je navela pucnjava koju je čuo. Odjekivala je i odjek pucnjeva kotrljao se kroz planinu; u početku nepravilna, a zatim skoncentrisana, zvučala je kao prava bitka. Ocenjujući pravac, došao je do zaključka da je dopirala sa udaljenog kraja raseline. A to je najverovatnije značilo da dolazi iz planinskog klanca koji je Čak na mapi nazvao Mustangov prolaz.

Lejvin je nagnao svog konja u raselinu, vratio revolver u futrolu i uzeo pušku. Ubacio je metak u cev i nastavio da jaše sa kundakom naslonjenim na butinu i puškom okrenutom na gore. Bio je potpuno budan, sva čula bila su mu napeta kao strune na gitari, a očima je šarao po terenu pred so-

bom. Još uvek je čuo pucnjavu. Činilo mu se kao da jedan revolver odgovara na paljbu četiri ili pet drugih revolvera. Nije imao pojma šta se to moglo zbivati, ali bio je u razbojničkom kraju, gde je verovatno često dolazilo do pucnjave.

Pronašao je skriveni put i video da je uzan i krivudav i da se penje uzbrdo. Pustio je konja da sam bira put, a on je obema rukama uzeo pušku i koncentrisao se na osmatranje terena oko sebe. Put pred njim protezao se nekih stotinu metara, a onda je naglo skretao na levu stranu. Izračunao je da mesto gde se puca ne može više biti previše daleko i zato je sjahao.

Put se peo još izvesno vreme, a onda je nestajao iza jedne uzvišice. No, Lejvina su sada više interesovale strane klanca koje su se počele dizati negde pored ivice puta. Znao je da to mora biti Mustangov prolaz. Pucnjava je sada ponovo doprla do njegovog uha i to iz neposredne blizine. Pogledao je i tamo daleko u klanac ugledao ljude. Jedan je bio skriven među stenama na dnu klanca, a njegov konj stajao je načuljenih ušiju samo nekoliko metara dalje od njega, spreman da svakog trenutka pobegne. Petorica drugih ljudi smestili su se na vrhove strmih strana jaruge i gađali onoga koga su doterali u ćorsokak.

— Do đavola, pa to je Gatri! — rekao je Kejn poluglasno dok je rukom grčevito stezao pušku. Ispustio je uzde i krenuo do ivice puta gledajući dole u klanac i pokušavajući da dokuči šta se dešava.

Fargo Fogartija video je na dovoljnom broju poternica da bi prepoznao crnobradog Irca na udaljenoj litici klanca. On i njegovi revolveraši bili su u zaklonu iza stena koje su ih štitile, sa rezervnom municijom pri ruci, i Kejn je pret-

postavio da su oni sačekali Gatrija u zasedi. Ali, kao i obično, ubicu je pratila neka davolska sreća, pa je i on našao dobar zaklon i sve do sada je odbijao njihove napade. Kejna nije zanimalo zašto se sve to dešavalo. Sve što je znao bilo je da je tu pred njim Marnin ubica.

Tamo na padini nešto se dešavalo. Fogarti je svojim ljudima davao neke znake i dvojica su napustili svoje zaklone trčeći bliže ka dnu klanca. Gatri se skoncentrisao na tu dvojicu. Ispalio je jedan metak, promašio, ponovo opalio i jedan od njih je posrnuo, pao i počeo da sulja niz padinu. Gatri je na njega poslao još jedan metak i sagnuo glavu u zaklon kada je drugi Fogartijev čovek pripucao iz puške na njega.

Dok je Gatrijeva pažnja bila prikovana na dvojicu napadača, Fogarti i još jedan bandit su potrčali iza niza stena koje su se pružale skoro do samog dna klanca. Tim putem mogli su stići na samo nekoliko metara iznad Gatrijevog zaklona. Dok je on gledao ulevo, zauzet dvojicom napadača, Fogarti je imao vremena da mu se otpozadi približi.

Lejvin je izustio kletvu. Nije nameravao da bilo kome dopusti da ubije Gatrija umesto njega i sada će, do đavola, morati da se umeša i pomogne smrtnom neprijatelju. Ako to ne bude učinio, Fogarti će ga brzo srediti.

Kejn je prineo pušku ramenu u trenutku kada je Gatri ustrelio i drugog napadača, koji se već bio spustio niz padinu. No, samo ga je ranio i zato je ustao da ga dokrajči. No, tada zamalo što ga nije pokosio bandit koji se već penjao prema njemu i Gatri se okrenuo i jurnuo ka svom zaklonu. Puška mu je pri tom ispala iz ruke i on je potegao svoj revolver. Približavajući mu se s leđa, Fogarti i Frenklin su skoro stigli na nekoliko metara daleko.

Videvši da se Frenklin uspuzao na vrh jedne stene i smestivši se uperio pušku u pravcu Gatrijevog zaklona, Lejvin je prineo pušku ramenu. Njegova „vinčesterka“ je grmnula i Frenklin je odskočio uvis baš kad je pritisnuo obarač. Tane iz njegove puške okrnulo je stenu porred Gatrijeve glave i Gatri se okrenuo i instinktivno opalio u Frenklina, koji se skotrljao sa stene. Fogarti je opsovao i sagnuvši se, okrenuo se prema mestu odakle se čuo pucanj. Tu je opazio Kejna i pripucao na njega. Olovo je otkinulo komad stene sa ivice puta i Kejn je uzvratio vatru. Fogarti je zatim nestao sa vidika.

Lejvin je izustio kletvu videvši da je Gatri dohvatio Frenklinovu pušku, koja je pala na nekoliko stopa od njegovog zaklona. Podigao je pušku i opalio prema gornjem delu strmine i čovek koji se tamo nalazio izdigao se kao da stoji na prstima i ostao tako da stoji jedan dugačak trenutak, a zatim je poleteo napred i počeo da pada niz strminu odbijajući se od stena i neravnina sve dole do samog dna klanca.

Fogarti je izustio gadnu irsku psovku i skočivši na svoj zaklon, pripucao ka zaklonu preplašenog Gatrija. Ubica je poskočio jer ga je jedan Fogartijev metak pogodio. Lejvin je zauriao! „Ne!“ Spustio se na koleno i ispalio tri brza hica. Fargo Fogarti se trgao i podskočio kad ga je tane pogodilo, a zatim se stro-poštao sa stene i tresnuo pred Gatrijeve noge. Držeći se za slabinu, razbojnik se polako digao i Lejvin je ugledao krv na njegovoj košulji. Na brzinu je ponovo opalio i čuo kako se metak odbio od stene blizu Gatrijeve glave. Bandit se prebacio preko stene i ona se našla između njega i Kejna.

Lejvin je ustao i dograbio uzde svog konja, boreći se sa životinjom koju je vukao nešto dalje da bi mogao da je pojaše. Konju se nije do-

padao miris baruta iz pušćane cevi koja mu se dimila pred gubicom. Neprekidno je zabacivao glavu i Lejvin ga je s mukom uzjahao. U tome je dole iz klanca grmnula puška i kuršum je odbio komadiće stena neposredno ispred konjske glave. Životinja se trgla i jurnula. Gatri je još dva puta opalio, a onda je konj divlje njisnuo i pao jer su ga prednje noge odjednom izdale. Lejvin je odskočio u stranu, a konj je kliznuo preko ivice provalije, zakotrljao se niz strmu kosinu podižući oblake prašine i izazivajući odron kamenja.

Lejvin je dopuzao do ivice i pogledao dole. Oblak prašine zaklanjao je dno kanjona, ali je on ipak prineo pušku ramenu i poslao pet metaka u pravcu Gatrijevog zaklona. Pucao je nasumce, ali je znao da Gatri nije teško ranjen i da će iskoristiti nedostatak vidljivosti zbog oblaka koji su se valjali niz padinu.

Lejvin je ponovo napunio pušku znajući da ne može sići u klanac pre nego što Gatri pojaše konja i pobegne. Jedino se nadao da će ga pogoditi u bekstvu.

Začuvši topot konjskih kopita, Lejvin je pogledao preko ivice. Gatri je rasterao konje petorice razbojnika i oni su sada jurili po klanecu dižući prašinu za sobom. Kejn je prislonio pušku na rame ciljajući prvo u jednog konja, pa zatim u drugog, siguran da će se Gatri držati za uzengiju jednog od njih i to sa suprotne strane. Ali, od prašine malo šta se moglo videti.

Kejn je pripucao i oborio jednu životinju pogotkom u glavu. Ona se prevrnula preko glave i pala na zemlju podigavši još više prašine. Ali, iza tela nije bilo Gatrija. Lejvin je pomislio da je sigurno iza nekog drugog konja. Okrenuo se opet spreman da puca, ali konji su se već razilazili na razne strane i on ih u prašini nije video. Ispraznio je nasumce pušku i dok je ponovo punio maga-

cin, koprena prašine se polako podigla.

Dole u klanecu nije video Gatrijevo telo. Video je dva konja sa praznim sedlima kako stoje na bližem izlazu iz klanca, dok se sa onog udaljenog kraja dizao mali oblak prašine. Uspeo je da za trenutak razabere konja i konjanika i Lejvin je odmah shvatio da više nema potrebe da žuri sa punjenjem puške.

Gatri mu je umakao. Bar za taj trenutak.

VI

— Moram što pre odavde!

Bolničarka je pohitala ka njegovoj postelji kada je Holidej obdacio novine koje je do tada čitao i odgurnuvši pokrivač sa sebe, pokušao da ustane. Ali, pre nego što je stigla do njega, on je prebledelo i stropoštao se nazad na jastuk, sklopio oči i rukom stisnuo okvir kreveta. Devojka mu je prišla, vratila mu noge u postelju i pokrila ga.

— Da li sada verujete kako još niste sposobni da izadete iz bolnice?

— rekla je sa negodovanjem u glasu.

— Treba još dosta vremena da se sasvim oporavite.

Dok Holidej je lagano zaklimao glavom. — Možda — rekao je zategnutim glasom, no ne predajući se — ali moram poći da pomognem Lejvinu. Izgubiće glavu, pa ću onda nositi na savesti dve osobe... a i jedna mi je sasvim dovoljna — začutao je za trenutak i ispod oka pogledao bolničarku. — Vi ste sve vreme znali?

— Da... — odgovorila je devojka. Osećala se nelagodno.

— I ništa mi niste rekli?

— Kako sam mogla kad ste bili toliko slabi. Ne biste mogli ništa da pomognete, a samo biste pogoršali vaše stanje — rekla je devojka znatno odlučnije.

Holidej je začutao jer je i sam shvatio da je devojka u pravu. Ču-

tao je neko vreme užasnuto novošću koju je pročitao u novinama. Dalaska „Gazeta“ objavila je toga dana kratku vest o obračunu Kejna Lejvina sa bandama oko Ria. Uz vest objavljen je kratak prikaz prethodnih događaja i tako je Dok saznao šta se desilo sa Marni. Svest da je makar nehotice doprineo toj nesreći, zadavala mu je nepodnošljivu muku i očajanje. Nije poznavao Marni, ali je na osnovu Lejvinovih priča u njegovoj mašti ona dobila svojstva najdivnije žene na svetu, što je njegove muke samo uvećavalo.

— Kad bih bar nečim mogao da mu pomognem — izustio je Dok idući za svojim mislima.

— Ali, on izgleda ne želi pomoć, mister Holideje. On kao da želi sve da završi sam. Verovatno smatra da pravo na osvetu pripada isključivo njemu... i ja ga razumem — dodala je devojka.

— Znam i baš zato bih morao da mu pomognem. On će se uvaliti u svaku opasnost samo da se dočepa Gatrija. Postaće nepromišljen. Vidi-te, on je zbrisao Harlouovu bandu i Fogartijevu bandu, a sada jezdí kroz Rio ostavljajući za sobom niz leševa kao putokaz. U novinama piše da je u obračunu u Uvaldu ranjen, ali ne zna se koliko teško je ranjen. Sledeći put može poginuti.

— Znam, ali vi... — začutala je i zagledala mu se u oči. — Vi želite da mu pomognete... tek upola izleženi. U takvom stanju... — zavrtila je lagano glavom. — Vi ste sasvim van pameti, mister Holideje. Izvinite što vam to kažem, ali tako je.

Holidej ju je ozbiljno pogledao. — Možda. Ali, postoji jedan razlog zašto moram da mu pomognem, devojko.

Bolničarka je uzdahnula. — Vi muškarci i vaša pravila ponašanja! Samo tražite izgovore da rizikujete život. Koji je to razlog?

Holidej ju je kratko vreme netre-

mice gledao u oči pre nego što je odgovorio tihim glasom. — Razlog je to što je Marni izgubila život mojom krivicom.

Devojka se trgla kao da ju je neko ošamario po licu. — Šta?

— Ja sam dopustio da mi Gatri pobegne. Trebalo je da prekinem Lejvina kada je pričao o Marni i kada je rekao kuda ide. Gatri je bio blizu i sve je čuo. Ja sam mojom pogreškom pustio da Gatri pobegne i otvorio mu put do Marni Hendri u Keploku. Ništa manje ne bih mu pomogao da sam na tom putu stavio putokaze koji bi mu govorili kuda da pođe.

— Mister Holideje, to što pričate je ludost i vi to dobro znate! Tri napadača su vas presrela u zasedi i zamalo što vas nisu ubili. Morali ste da se branite i da spasavate glavu. Nije vaša greška što je Gatri pobegao!

— Ja mislim da jeste — rekao je Dok glasom koji nije dopuštao pogovor. — I zbog toga, čim budem mogao, poći ću da ga uhvatim i da pomognem Lejvinu.

Bolničarka je ćutke pogledala. Znala je da ne može učiniti ništa, niti reći bilo šta što bi ga od njegove namere odvratilo.

— Nadam se samo da ću stići do Gatrija pre nego što Lejvin izgubi život — dodao je Holidej ozbiljno.

Čuvši da se iza njega otvaraju vrata usamljene kolibe, Frenk Gatri je potrčao ka svom konju znajući da će sledećeg trenutka zagrmeti revolveri. Srećom za njega, ovde na bregu vladala je mrtva pomrčina i oni iz kolibe, izlazeći iz osvetljene sobe, neće moći odmah da ga uoče.

No, stanovnici kolibe ipak su pripucali, nasumice i računajući na sreću, nadajući se da će ga neki ispaljeni metak ipak pogoditi. Gatri je tačno znao gde je ostavio vezanog

svog ždrepcu, pa je brzo stigao do njega, odvezao uzde sa grane i skočio u sedlo. Polegavši po vratu životinje, trzanjem uzde okrenuo joj je glavu u željenom pravcu i poterao je niz pešćanu stranu obronka. Po blesku ispaljenih hitaca na tremu kolibe, mogao je da nasluti da oni što su pucali još uvek to čine nasumice i bez određenog cilja, i koliko je mogao da vidi, u tom trenutku ciljali su u drugom pravcu, gde se on nije nalazio.

Kada se spustio nekoliko metara niz obronak, odahnuo je sa olakšanjem znajući da je sada između njega i kolibe vrh pešćane dune. Lupio je šesrom konja po sapima, mamuznuo ga pelama i poterao ga u galop. Bio je to opasan manevar na strmoj, od prašine kliskoj strani pešćane dune, ali u očajanju morao je tako da postupi jer je znao da stanovnici kolibe mogu stići do niskog prevoja i oboriti ga iz sedla pre nego što izmakne na bezbedno rastojanje.

Pri slaboj svetlosti zvezda ogromna okruglina solane presijavala se bledim sjajem i on je znao da će oni što su pucali, kada se popnu na vrh uzvišenja, jasno videti njegovu tamnu siluetu oslikanu na belini naslaga soli. To će im pružiti izvrsnu metu za gađanje.

Vazduh oko njegovog lica odjednom se uskomešao i kao da je pokrenuo roj pčela. Gatriju je bilo jasno da su ga opazili. Naterao je konja da pojuri napred, i zavio oko ivice solane nadajući se da tanka površina skamenjene soli neće popustiti pod kopitama njegovog zahuktalog konja. Čuo je kako se meci zarivaju u so čiji su se kristali razletali na sve strane prskajući kratkotrajne iskre svetlosti. Teška crna senka pešćane dune bila je samo pedesetak metara daleko od njega. Ako uspe da dođe do te senke, za taj trenutak biće spasen. Gonioci, ma ko da su bili, sigurno se neće mučiti da krenu za njim u poteru.

Stanovnici kolibe nastavili su da pucaju sve dok nije zaronio u duboku crnu senku pešćane dune, a onda je pucnjava odjednom prestala i jedini šum koji se čuo bilo je njegovo sopstveno disanje, ubrzano dahtanje njegovog konja i škripa kopita po kristalnoj površini tla.

Do sto davola, ovoga puta jedva je izvukao živu glavu! Čarli Bantova banda je bila poslednja za koju je računao da će se okrenuti protiv njega, ali i oni su bili sasvim jasni: rekli su mu da se gubi! Nisu hteli da sa njim imaju nikakve veze. Ne zbog zločina koji je učinio, već zato što su znali da je Kejn Lejvin neumoljivo krenuo da se osveti i da od osвете nikada neće odustati sem ako ne padne mrtav. A Bant nije želeo da se Kejnu nešto desi. Kao i većina drugih ljudi van zakona, i on je smatrao da će rendžeri, lokalni šerifi, a možda čak i federalni šerifi, ići Kejnovim tragom nadajući se da će ih on odvesti do Gatrija, a možda i do drugih kriminalaca koje su tražili.

Osim toga, vlasti su za Gatrijevu glavu bile raspisale ucenu od pet hiljada dolara i svakako je bilo mnogo ljudi koji će pokušati da do te sume novca dođu.

I Frenk Gatri je to znao i sada se kod njega začela klica ideje koja bi mogla ne samo da mu donese spasenje već i da zauvek ukloni Lejvina sa njegovog traga. Od njegove nekadašnje želje da Lejvin ode u poteru za njim nije ostalo ništa. Gatri se sada osećao kao proganjena životinja i to mu je smetalo.

Bilo mu je jasno da je pre-rešio što je ubio devojkicu. Da je imao makar malo mozga, mogao se poigrati sa njom i posle toga povesti je kao taoca. Mogao ju je iskoristiti da namami Kejna pred nišan svoga revólvera, a kada to završi, mogao je da čini sa njom sve što mu je volja i to čak pred Kejnovim očima. Tek to bi bila prava osveta! Posle toga mogao

je i sa Kejnom da čini šta želi... mogao ga je umoriti sporom, bolnom smrću.

Zbog toga što je ubio devojkę, sada je na vratu imao ne samo suluđog Lejvina već i čitav aparat vlasti na Divljem zapadu. Lejvin je jahao za njim ostavljajući za sobom trag smrti. Gatri je pored toga navukao na sebe i mržnju ljudi svog kova, jer su i svi oni bili uvereni da bi pružanje bilo kakvog utočišta Gatriju moglo da im donese nepredviđene komplikacije i probleme. U takvoj situaciji Gatri je morao da prizna kako je sam kriv što je odbačen. No, još uvek je želeo da vidi Kejna mrtvog, još više da ga vidi kako umire, jer je to zaslužio ubivši mučki njegovog brata Pega, ali sada je Gatriju odjednom palo na pamet da Lejvin i ne mora umreti baš od njegove ruke. U stvari, sada se više nije postavljalo pitanje kako da se osveti Kejnu, već kako da sebe zaštiti ne samo od Kejna nego i od svojih nekadašnjih drugova kriminalaca.

Svemu tome u velikoj meri doprinela je i ogromna novčana nagrada raspisana za njegovu glavu. Za pet hiljada dolara čovek može da stekne, a takođe i da izgubi, mnogo prijatelja! No, od pet hiljada dolara deset hiljada je bila veća svota i računao je da bi mu deset hiljada dolara moglo doneti samo saveznike. Ali, prethodno je trebalo doći do deset hiljada dolara. To će moći samo ukoliko svoju aktivnost usmeri u dobrom pravcu.

Dole blizu Ria postojao je Igl Pas, i bio je to najbliži grad gde bi mogao pokušati da dođe do tolike sume novca. U Teksasu nije bilo mnogo mesta gde se kopalo zlato, ali Igl Pas je bio grad na ivici oblasti ~~krate~~ zlatnom rudom. Ispred grada se nalazila stanica kompanije Vels Fargo. Bila je to stanica na kojoj su putnici imali vremena samo da nešto prezalogaje i da se operu dok u ko-

žiju marke „Konkord“ ne bude upregnuta odmorna zaprega. Ali, i to kratko zaustavljanje bilo je dovoljno dugo za ono što je Gatri imao na umu.

Nije bio siguran koliko je Kejn daleko i zbog toga nije hteo da se mnogo pokazuje u gradu. Kejn bi mogao biti u Igl Pasu u potrazi za obaveštenjima, a možda i radi popunjavanja zalihe hrane i municije. Može biti da mu nije bilo poznato da se Gatri nalazi negde u blizini, ali Gatri nije hteo da bilo šta rizikuje. Kejn je imao poseban dar da se pojavi tamo gde ga čovek uopšte ne očekuje. To se već nekoliko puta dogodilo, i Gatri je jedva uspeo da se izvuče. Poslednje što je o njemu čuo bilo je da se Lejvin nalazi negde u oblasti bogatoj nalazištima soli, ali znao je da bivšem šerifu neće biti teško da pogodi kuda se uputio čovek za kojim traga.

Lejvin je do tada pokazao neviđenu upornost i odlučnost. U kanjonu Mustang zamalo što mu nije došao glave. Posle toga dva-tri puta mu je za dlaku izmakao. Jednom je izašao na zadnji izlaz nekog saluna na putu, dok je Kejn u isto vreme ušao na glavni ulaz. Ako se izuzme tragedija koja ga je pogodila u vidu Marinine smrti, tog čoveka je izgleda pratila davolska sreća. Mogao se naći pred brojno mnogo jačim napadačima, ali mu je uvek uspevalo da sredi one koji su pokušali da ga ubiju i da posle toga opet krene za Gatrijem. Dok bi čovek okom trepnuo, on je već bio na puškomet iza svoje žrtve.

Izgledalo je da Kejna ništa ne može da zaustavi. U jednom udaljenom staništu ljudi van zakona Gatri je dvojici okorelih zlikovaca dao poslednjih nekoliko dolara da dočekaju Lejvina u zasedi kada bude prolazio kroz jedan opasan klanac. Bilo je to takvo mesto za zasedu da bi se čovek mogao zakleti kako žrtva odatle ne može da izvuče živu glavu. Ali,

Lejvin se izvukao, mada su okoreli zločinci ostali tamo... kao hrana za lešinare.

Zbog svega toga Gatri je izgubio živce i konačno mu je postalo jasno da postoji samo jedan način da reši taj svoj problem. Novac koji je namenjao da opljačka u stanici kompanije Vels Fargo pomoći će mu da se jednom za svagda oslobodi svog gonioaca.

Ujahao je u stanicu slobodno i otvoreno, u nadi da će njegov izgled umornog putnika koji želi da ubije vreme i da se opere pre nego što krene u grad, prevariti čuvar stanice. Tako se i desilo. Činilo se da na njega niko ne obraća posebnu pažnju i ušavši u stanicu, naručio je nešto za jelo i zamolio da porudžbina bude spremna dok on sa sebe opere prašinu i prljavštinu. Za to je postojalo limeno korito na klupi iza zgrade. Ta usluga koštala ga je manje od pedeset centi, što je bilo dobro pošto je sav novac koji je imao iznosio manje od jednog dolara. Žena staničnog službenika poslužila ga je velikim govedim odreskom i promjom, a uz to je dodala i komad pite od jabuke. Gatri joj je polaskao da je odlična kuvarica. Upravo je završavao ručak kada je dilažansa stigla, pa su svi ljudi, a i domaćica, bili zauzeti želeći da se putnicima nađu na usluzi. Neki putnici želeli su da ručaju, neki da se operu, a neki opet samo da se prošetaju i protegnu utrnule udove. Naoružani pratilac dilažanse i vozač otišli su u kuhinju po piće... verovatno viski poslednjeg kvaliteta iz lagera čuvara stanice. Štalski momci su bili zauzeti zamenjivanjem zaprege i kao obično, bilo je prilično prašine i trke prilikom isprezanja konja.

Zbog toga niko nije obratio posebnu pažnju na Gatrija kada je ovaj završio obed, ustao i nemarno došetao do vrata. Zaustavio se da bi zavio cigaretu i u isto vreme pogledao šta se u dvorištu događa. Štal-

ski momci nisu se mnogo trudili oko zaprege obzirom da je čuvar postaje bio unutra zauzet razgovorom sa vozare i pratiocem. Gatri je zapazio da se nešto slično dešavalo i na mnogim drugim stanicama sličnim ovoj, naročito ako je dilažansa stizala na vreme. Momci su, ne žureći se, ispregli i povelili umorne konje i izgubili se iza glavne zgrade.

Jednom, dosta davno, Peg je Frenku pomenuo baš ovo mesto. Vozio je dilažansu i primetio kako je osoblje u stanici nemarno čak i onda kada se dilažansom prevozilo zlato. Jednoga dana tu se morala desiti pljačka, bilo je Pegovo mišljenje. Bilo je, dakle, i neke iskonske pravde u tome što će Pegova ideja omogućiti kažnjavanje njegovog ubice.

Frenk Gatri je bacio cigaretu i ležernim korakom krenuo ka poštanskim kolima. Zavirio je unutra i video da je kovčežić sa zlatom, obojen specifičnom zelenom bojom, uglavljen ispod vozarevog sedišta i zaključan teškim katancem koji se presijavao na suncu. Gatri je pogledao oko sebe i video da se dole u ograđenom prostoru komešaju konji, što je značilo da će štalski momci uskoro dovesti odmornu zapregu. Morao je, dakle, da požuri.

Svog konja on je ostavio labavo vezanog ispred stanične zgrade, tj. nekih desetak metara dalje, i sumnjao je da bi dotle mogao da odvuče tešku kasu pre nego što se ljudi sa zapregom ili neko drugi pojavi u blizini. To je značilo da više nema vremena za prikriveno delovanje. Morao je, dakle, krenuti na rizik. Pružio je ruke i počeo da izvlači kasu ispod sedišta i pri tome zapazio da je odužani pratilac dilažanse ostavio pušku na podu kola. Nasmejao se glasno: eto šta se dešava kada su ljudi nemarni i ispunjeni osećanjem spokoja! Već dve godine u ovom kraju nije bilo napada na poštanska kola, pošto je poslednjeg koji je to pokušao stigla potera razjarenih ru-

dara i obesila ga na licu mesta. To je poslužilo kao opomena ostalima da se okanu pokušaja da opljačkaju teško zaradeno zlato rudara.

Gatri je nameravao da im svima naruši mir i spokojstvo. Oduprevši se jednom mogom o točak kola, povukao je kasu snažnim trzajem. Ona se naglo oslobodila iz ležišta uz škripu i grebanje drveta o metalni okvir sedišta. Ponet inercijom, Gatri je pao pod njenom težinom, ali se brzo podigao i dograbio dvocevku baš kada se prvi čovek sa zapregom pojavio iza staje i primetio ga.

— Hej! — povikao je.

To je bilo sve što je uspeo da kaže. Držeći pušku jednom rukom, Gatri je ispalio metak iz dvocevke i snop olovnih tanadi pogodio je golobradog momčića i digavši ga sa zemlje, odbacio ga nekoliko stopa unazad. Trzaj puške zaneo je i Gatrija. No, on je još uvek zadimljenu pušku digao i položivši je na podlakticu druge ruke, nanišanio na čuvara diližanse i vozara, koji su izjurili iz poštanske stanice. Prasak dvocevke ponovo je zagrmeo i snop tanadi pokosio je obojicu. Čuvar stanice istrčao je za njima i ispalio strelac iz „kolta“ na Gatriju, koji je odbacio dvoceku i uzevši kovčežić u obe ruke, potrčao ka svom konju. U trku je ispalio tri hica i tako prinudio čuvara stanice da ne diže glavu iz zaklona. Vozar se previjao na zemlji, ali čuvar diližanse nije pokazivao znake života.

Gatri je ubacio kovčežić u već napravljenu omču koja mu je visila na sedlu i vinuvši se na konja poterao ga ka ograđenom prostoru za stoku.

Drugi pomoćni radnik na stanici bio je negde skriven dok je Gatri jahao kroz korale pucajući u vazduh da bi preplašio i rasterao ostale konje. Uplašeni konji nagnuli su na ogradu i srušivši je, poturili u preriju. Gatri je jahao za njima i

tek što je bio odmakao stotinak metara, začuo je iza sebe prasak puške. Okrenuo se i ugledao čuvara stanice kako kleči na jednom kolenu i nišani. Istovremeno su i dva putnika pripucala za njim iz svojih revolvera. Gatri je plegao po vratu svog konja goneći ga u trk punom brzinom. Zbog težine kase konj nije mogao da razvije punu brzinu, ali je Gatri znao da će oblak prašine koja se dizala za njim sakriti njega i konja od očiju strelaca. Zatim će uhvatiti jednog od odbeglih konja i nastaviti bekstvo sa jednim rezervnim konjem u povodu, a kako je ovu oblast dobro poznao, računao je da će se lako otresi svake potere koja bi mogla poći za njim.

VII

Kada je iz usamljene kolibe kojoj se Lejvin približavao odjeknuo plotun i kada su kuršumi zazujali oko njegove glave, Lejvin je pomislio da je u kolibi sigurno Gatri lično. Brzim pokretom izvukao je pušku iz futrole, kliznuo iz sedla i otoktrljao se po zemlji dok se nije našao iza nekih niskih polutrulih kola. To nije bio baš neki siguran zaklon jer su puščani meci koji su doletali iz kuće lako probijali trulo drvo i svuda oko njega letele su krhotine i komadići odlomljenih dasčica.

Lejvin se sagnuo što je više mogao i nije bio u mogućnosti da ispalji ni jedan metak, ali je znao da će strelac iz kolibe morati uskoro da prekine paljbu i da napuni pušku. Tako je i bilo. Pucnjava iz kolibe je prestala i Lejvin je počeo da se diže prinoseći istovremeno pušku ramenu. Obuhvatio je pogledom prozor bez stakla, izpred kojeg je još uvek lebdeo oblačić retkog dima. Nije slutio da je tako blizu čoveka kojeg goni, ali odgovaralo mu je da do obračuna dođe

baš tu i sada. Tada je planula druga puška sa stenovitog dela padine koja se dizala iza kolibe. Metak je pogodio magacin Kejnove puške i izbacio mu oružje iz ruke. Mesingana pločica na kundaku udarila ga je po bradi kada se pružio na zemlju pored kola.

Lepo su ga uhvatili u unakrsnu vatru, a on je bio toliko nesmotren da kao neki amater uleti u njihovu zamku! Nije se dizao sa zemlje dok su komadi trulog drveta leteli oko njega. Istog trenutka ponovo se oglasila puška iz kolibe. Tek što je pucnjava prestala, čovek na stenu je ponovo pripucao i kuršumi su zadobivali tako blizu da mu je jedan prošao kroz nogavicu na pantalonama.

E neka sve odnese vrag, ako ostane ovde i dozvoli da ga tako izrešetaju kao gumenu metu! Malo po malo kuršumi su sve više uništavali delove starih kola i ona mu više nisu pružala skoro nikakav zaklon, ali znao je da kada jednog trenutka ostane i bez tog minimalnog zaklona, napadači će svršiti sa njim. Kliznuo je rukama niz telo do drške revolvera i polako, da ne bude primećen, on ga je izvukao iz futrole. Jedan metak skinuo mu je šešir sa glave, a drugi metak zario se u zemlju pored njegove čizme, tako da je osetio udar kroz kožni đon.

Koliba mu je bila bliža i zato se prvo morao pozabaviti čovekom koji je bio u njoj. To je značilo da će biti potpuno izložen onom drugom strelcu na uzvišenju, ali drugog puta nije bilo. Shvatio je njihovu strategiju. Onaj iz kolibe zaspao je njegov zaklon mecima dok je imao municije u magacinu, a dok je on punio pušku, tu ulogu preuzimao je onaj drugi sa uzvišenja.

Bio je to dobar plan, koji je ipak imao jedan nedostatak. Strelci su računali da će on ostati na svom mestu, tako da će ga oni konačno

na miru dokrajčiti kada im se prohte. Nisu imali u vidu činjenicu da je Lejvin krenuo putem osвете i da je već dugo, dugo vremena Gatriju na tragu i spreman da preuzme skoro svaki rizik kako bi toliko stvari ubrzao.

Tako je, čim je strelac iz kolibe prestao da puca, a delić sekunde pre nego što je busijaš sa stene nastavio, Lejvin naglo ustao, preskočio preko ostatka kola i cik-cak linijom potrčao prema kolibi. Hici sa uzvišice bili su usmereni na ostatak kola i prvi metak udario je u njih pre nego što je strelac korigovao svoj nišan i orijentisao se na novu metu. Dotle je Lejvin stigao već na pola puta do kuće, trčeći kao mahnit. Zastao je tek kada se metak zario u zemlju, jedva na stopu daleko od njegovih nogu, skrenuo u stranu, a zatim nastavio da trči ka uglu kolibe.

Puška na uzvišenju je zagrmela još tri puta, ali su meci promašili, mada je poslednji proleteo pored Kejnovog lica. Tek tada je čovek u kolibi shvatio da je Kejn krenuo u napad. Kejn je na otvoru prozora ugledao njegovo blede lice i usta poluotvorena od iznenađenja koja su podsećala na otvorenu okruglu crnu rupu. Lejvinov revolver je grmnuo i napravio i drugu crnu rupu na sred strelčevog čela. Čovek je nestalo sa prozora i Kejn je tada već bio u zaklonu iza ugla kolibe koja se nalazila između njega i čoveka na uzvišenju.

Lejvin je jurnuo napred, rame-nom odgurnuo trošna vrata i bacivši se na pod, nastavio da se kli-za na jednom ramenu. Zatim se pridigao na jedno koleno držeći revolver obema rukama.

Ali, strelac iz kolibe bio je mrtav. Ležao je na leđima širom otvorenih usta i očiju, lica unakaženog pogotkom metka. Kejn je odložio revolver i uzevši njegovu pušku, prešao preko male odaje, odgurnuo

što u stranu i istrčao napolje kroz zadnja vrata. Izašao je u dvorište kotrljajući se po zemlji, kao što je učinio i prilikom ulaska u kolibu. I dok se uspravljao, pogledom je potražio neki zaklon.

Skoro odmah iza kolibe teren se dizao uvis i u istom trenutku kada je Kejn to shvatio, ugledao je busijaša kako se gore na uzvišenju kreće iza stenja. Napadač je očigledno nameravao da side dole do kolibe radi konačnog obračuna. Kejn je prineo pušku ramenu i opalio u istom trenutku kada je busijaš hteo da se povuče nazad u zaklon. Revolveraš se trgao i Lejvin je video da je metak iz puške pogodio napadača u rame. Ubica je pao na nekoliko stopa od zaklona, okidač pošto je prethodno učvrstio skotrljao se u stranu i pritisnuo pušku prislonivši kundak na stomak.

Lejvin je odskočio udesno, ispalió jedan metak, a onda skočio na noge i svom snagom potrčao uz strminu u pravcu ranjenog napadača. No, ubica se nije predavao. Kejnov metak pogodio ga je u slabinu i udar ga je odbacio na padinu, a puška mu je ispala iz ruku. On je pružio ruku da je dohvati, video da mu to neće uspeti i onda je brzo izvukao svoj „kolt“ i pripucao, a slobodnom rukom pripomogao da se dovuče u zaklon iza stene.

Lejvin se našao tačno iznad njega. Skočio je poslednjih nekoliko stopa na jednu stenu. Iznenadeni ubica se nasede prevrnuo se na leđa i počeo dizati „kolt“. Jednim surovim udarcem puščane cevi Lejvin mu je izbio revolver iz ruke i začulo se kratko krckanje kostiju šake. Napadač je kratko zastenjao, pritisnuo povređenu šaku na prsa i drugom rukom posegao za lovačkim nožem. Kejn mu je dopustio da ga izvuče iz korica, a onda mu je iznenadno zgazio na šaku. Pritis-

kao je sve jače dok se prsti šake nisu otvorili i nož ispao iz ruke. Zatim je nož šutnuo u stranu, a onda opet čizmom pritisnuo zgla-vak banditove ruke pre nego što je ovaj uspeo da je skloni.

Iz neposredne blizine Lejvin je uperio cev puške banditu u lice.

— Alamo Stinson, zar ne? — zapitao je.

Ranjenik je samo uplašeno zurio u njega očekujući smrt.

— Da, sada znam ko si — rekao je Lejvin. — Nas dvojica smo se sukobili u Espanjola Springsu prošle godine. Ali, dobro si prošao, koliko se sećam; uspeo si da se u toku pucnjave izgubiš sa ostatkom bande sa kojom si jahao. Ti lično nemaš ništa protiv mene. Kako to da ste ti i tvoj pajtaš ovako svojski nastojali da me smaknete?

Stinson se namrštio na Kejna i pokušao da izvuče šaku ispod njegove čizme, ali Kejn ju je još jače pritisnuo i Stinson je iskrivio lice u grimasu bola.

— Postavio sam ti jedno pitanje — tiho ga je podsetio Kejn.

— A zašto bih ti ja, do đavola, nešto rekao? — odbrusio je Stinson. — U svakom slučaju češ me ubiti. Moraćeš, jer ako to ne učiniš, nećeš biti siguran da neću krenuti za tobom.

Kejn se namrštio. — Kao što rekoh, nas dvojica nemamo ništa jedan protiv drugog; bar koliko ja znam. Čuđim se zbog toga zašto ti je toliko stalo da me vidiš mrtvog. Želeo bih da znam zašto.

Stinson je prkosno zurio u njega i Lejvin je prebacio težinu tela na nogu kojom je pritiskao Stinsonovu ruku. Stinson je to izvesno vreme trpeo, ali nije dugo izdržao.

— Gatri je raspisao nagradu za tvoju glavu! — kriknuo je Stinson i reči su mu same navrle iz stisnutog grla.

Zaprepašćen tim što je čuo, Kejn se namrštio.

— Nagradu za moju glavu? Oda-
kle će, do đavola, nabaviti novac?
— hteo je da zna Lejvin.

— Od pljačke Vels Fargo stanice
u Igl Pasu. Pljačkaš je bio Frenk
Gatri!

Kejn je zamišljeno nabrao obrve.
To je, dakle, bio Gatri. Preplašeni
putnici dali su različite opise pljač-
kaša, a žena čuvara stanice bila
je suviše ojađena zbog smrti svoga
muža da bi njena zapažanja mogla
biti tačna. Prema zvaničnim izveš-
tajima, opljačkano zlato vredeo je
skoro trinaest hiljada dolara. Gat-
ri je od toga izdvojio deset da bi
ga ucenio. To je Lejvinu bio dokaz
da je Gatri bio uzdrman, jako uz-
drman, tačnije rečeno: očajan.
Znao je da je većina starih prijate-
lja kriminalaca odbacila Gatrija
strahujući od posledica i da je Gat-
ri bežao sam i preplašen. Znao je
takođe da su neki njegovi bivši
pajtaši pokušali da mu dođu glave
i da se domognu nagrade od pet
hiljada dolara raspisane poterni-
com.

Ovo što je učinio, bio je način da
ih bar privremeno zainteresuje za
Kejnovu više nego za svoju smrt,
jer je lovcima ucena ponudio sumu
dvostruko veću od one koju bi
mogli dobiti za njegovu glavu. Bio
je to očajnički potez, koji je Lejvi-
nu govorio da Gatri više ne zna
kuda da pođe. Očigledno da mu je
sada jedina nada bila da će nagra-
da koju je ponudio zauvek skinuti
Lejvina sa njegovog vrata.

Dok je Lejvin bio obuzet razmiš-
ljanjem, Stinson je učinio poslednji
pokušaj da se oslobodi. Upola se
uspravio, izvukao šaku ispod Kej-
nove čizme i bacio se ka lovačkom
nožu. Lejvin je opalio i pogodio ga
u potiljak. Zatim je bacio pušku
i sporim, teškim hodom zamišljeno
krenuo niz padinu.

Od sada će morati da pazi na sva-

ki svoj korak; Gatri je uspeo da ga
uspori. Više ne sme biti bezumnog
jurišanja, probijanja i puškanja.
Morao je računati s tim da će od
sada svaki probisvet koji bude imao
tri čiste pokušati da zaradi novac
ponuđen za glavu Kejna Lejvina.

Možda mu ionako ne bi škodilo
da malo uspori gonjenje, da bude
malo obazriviji, pomislio je Lejvin
dok je u kolibi tražio rezerve hra-
ne od dvojice bandita. Njegove re-
zerve hrane bile su već na izmaku i
trebalo ih je popuniti.

Od kako je ostavio grob u Kep-
loku, ukrašen nadgrobnim spome-
nikom sa urezanim Marninim ime-
nom, divljao je širom Teksasa kao
neki raspomamljeni bizon. Viziju
Marninog groba nosio je sa sobom
dok je jahao putevima osvete i dok
je sedeo kraj logorskih vatri u div-
ljim predelima Teksasa.

Pre nekoliko večeri, dok je raz-
mišljao o događajima poslednjih
nedelja, odjednom je shvatio da se
više ne može setiti kako je Marni
izgledala. Sećao se crta njenog lica,
ali neki fini detalji polako su mu
izmicali iz sećanja. To zapažanje
mučilo ga je te večeri, a i kasnije,
sve dok nije shvatio da je toliko
usredsređen na gonjenje Frenka
Gatrija da je na sve drugo zabora-
vio.

Ali, govorio je sebi, kasnije će
biti vremena da se seti svake po-
jedinosti koju je o Marni znao. Bi-
će dovoljno vremena kada se os-
veti Gatriju!

Kao praktičan čovek, Lejvin je
shvatao da će od sada morati da
bude veoma oprezan. Zažalio je što
uz sebe nema nekoga, što nema još
jedan par očiju koji će mu štititi
leđa od metka nekog podmuklog
ubice. Ali, takvoga nije bilo u bli-
zini. Jedini čovek koji bi mogao
odgovoriti tom zadatku nalazio se

daleko... i nije bio sposoban da nekome pruži pomoć. Lejvin se nije bojao smrti, ali se plašio da će Marni ostati neosvećena. I odjednom, osetio se usamljen.

VIII

Jedva nedelju dana kasnije Kejn je skoro dočepao Gatrija. Bila je to sjajna prilika, pa se osvetnik počeo pitati nije li stvarno male-rozan.

Pošto je u usamljenoj kolibi ostavio dva mrtva lovca za nagrade čekalo ga je teško i dugo putovanje. Gatriju nije mogao ući u trag dva ili tri dana. No, onda je jedan kamen pod prednjom potkovicom obogaljšio njegovog ridana i Lejvin je zaključio da će biti najpametnije da krene u najbliži grad. Bilo je to mesto koje se zvalo Plejborn i tamo se nalazila i rendžerska stanica. No, Lejvin nije želeo pomoć rendžera, niti bilo čiju pomoć. Ali dok se kolebao da li da kupi novog konja ili da potraži veterinara i pokuša da izleči ridanovu nogu, naleteo je na rendžera narednika, za koga se ispostavilo da mu je stari poznanik. Tog čoveka nije mogao da nazove prijateljem jer se tako dobro nisu poznavali, ali su nekoliko puta pili za istim šankom i rendžer ga je odmah prepoznao. Zagledao se u Lejvina zapazajući njegovo izbrzdano umorno lice i poseban sjaj u očima, karakterističan za lovca na tragu. Shvatio je da su priče koje je o Lejvinu čuo nesumnjivo istinite. Zaključio je da je Lejvin toliko zanet svojom željom da nađe Gatrija i da ga kazni, da je strahovao da će Lejvin u toj svojoj želji počiniti neku nesmotrenost.

— Lejvine, nas dvojica se ne poznajemo najbolje — rekao je rendžer — ali imamo nešto zajedni-

čko, a to je da obojica mrzimo Frenka Gatrija.

Kejn ga je pogledao preko čaše. Njegove tmurne oči gledale su bezizrazno, mada se rendžeru učinilo da je u njima nazreo tračak interesovanja.

— Gatri je pre nekoliko godina ubio sina moje sestre — tiho je nastavio rendžer. — Sačekao ga je u zasedi kada je krenuo za Frenkom i Pegom, koji su im ukrali goveda. Dugo vremena sam ih svuda tražio, ali nikad nisam došao ni na puškomet od njih. Vremenom sam se smirio i nastavio da obavljam uobičajene dužnosti, ali tog dečaka nikada nisam zaboravio, kao ni posledice njegove smrti na mojoj sestri. Ona je umrla pre šest meseci, a nije imala ni četrdeset godina. A ja vrlo dobro znam da je to zbog bola za izgubljenim sinom. I sada želim da kaznim Gatrija ništa manje nego ranije. Ali, ja imam ženu i porodicu, na koje moram da mislim: ne mogu tek tako da krenem putem osвете.

Spustio je čašu i zagledao se u Lejvina. — Ako mogu da pomognem da Gatri bude uhvaćen, doprineću punim srcem. Ne mogu sam da krenem u poteru, ali čuo sam da je negde u blizini Folboroa. Telegram je stigao tek pre dva sata. Lokalni šerif mu je na tragu. Večeras kreće voz za Folboro, moglo bi se stići tamo do ujutro, i ako želite, mogu da pošaljem telegram da vas tamo čeka odmoran konj i zaliha hrane.

Kejn je ispio čašu, okrenuo se i pogledao rendžera u oči. — Ne mogu da se setim vašeg imena.

— Trent — kazao je rendžer. — Harv Trent.

Lejvin mu je pružio ruku i oni su se rukovali. — Trente, vaše ime više neću zaboraviti. Ako mogu nešto da učinim za vas...

— Samo ispalite metak u Frenka Gatrija za moju sestru i njenog dečaka, Lejvine — rekao je Trent smrknutog lica.

— Sa zadovoljstvom — odgovorio je Kejn.

Harv Trent je održao reč. Kada je u praskozorje sišao iz voza u Folborou Kejna je čekao odmoran konj sa bisagama punim hrane i rezervama municije. Kejn je štal-skog momka nagradio jednim dolarom i dobio obaveštenje o poteri koja je krenula za Gatrijem. Izgledalo je da je bandit prevario poteru prilikom prelaza preko reke Brazos. Potera se vratila u grad po odmorne konje i da popuni zalihe hrane kako bi, ako bude potrebno, mogla nastaviti traganje i dve nedelje, jer je Gatri zašao duboko u nepristupačne predele Teksasa.

Lejvin je ćutke uzjahao konja i napustio Folboro krećući prema jugu, ka mestu gde je bio prelaz preko reke Brazos. Nije nameravao da ide uzvodno. Možda je tamo bilo zgodnih šuma za skrivanje, ali znao je da se nizvodno nalazi Vako.

Braća Gatri imala su u Vaku daleke rođake koji su se prezivali Florijan. Bili su to robusni ljudi koji su živeli u granicama zakona, ukoliko im je to odgovaralo. No, ponekad su prelazili tu granicu ne hajući za posledice. Najstariji, Lerd, odležao je u zatvoru zbog toga što je nožem izbo jednog čuvara reda, a najmlađi, Bili Džo, kako se pričalo, poobarao je nekoliko ljudi u obračunima revolverom. Dva druga Florijana, Zet i Mozis, bili su ubojice hladnog pogleda, spremni da sve učine za novac.

Lejvin je smatrao da nije slučajno što je potera naišla na tragove koji su ukazivali da je Gatri krenuo uz Brazos. On je želeo da se

tako misli jer je malo kome bila poznata njegova veza sa Florijanima, a oni su upravo bili ljudi kakvi su mu sada bili potrebni.

Zbog toga je Lejvin pošao za svojim predviđanjima i požurio ka Vaku, gde se zamalo nije dočepao Gatrija, i tu se počeo pitati hoće li ga sudbina većito sprečavati da se domogne ubice.

Kasnije je doznao da policiji u Vaku nije bilo poznato da je porodica Florijan u srodstvu sa Gatrijem. To i nije bilo važno jer je Gatri obišao grad i otišao pravo na imanje Florijanovih, koje se nalazilo među stenama desetak milja zapadno od Vaka. Lejvin se zadržao u gradu samo toliko da se raspita za Gatrija, a zatim je odjahao direktno do imanja Florijanovih. No, izgleda da ga je čovek sa kojim je razgovarao prepoznao, iako se Kejn nije predstavio, već je brzo otišao iz grada.

Čovek ga je zamišljeno ispratio pogledom, a onda je lagano krenuo niz ulicu prema šerifovoj kancelariji.

Ležeći opružen među stenama sa „vinčesterkom” pored sebe, Kejn je skinuo šešir i polako digao glavu da bi osmotrio kuću pod sobom. Bila je to rasklimana koliba od dasaka sa nešto ugrađenih brvana, kao da su graditelji u početku imali velike planove, ali su kasnije u toku gradnje od tih planova oduštili. Krov je bio od šindre, no nekoliko ih je nedostajalo. Ograda trema visila je na jednoj strani, a na podu verande nedostajale su bar dve daske.

Na čelnom zidu nalazila su se dva prozora, ali bez stakla. Bili su zastrti samo vrećama od grubog platna. Vrata su bila od teških da-

saka. Ona su izgleda bila najsolidniji deo kolibe i sigurno bi odolela naletu jednog čoveka.

U ogradenom prostoru za stoku bilo je desetak konja i na jednom su se videle pruge od sasušene penne. Lejvin je pomislio da bi samo Gatri mogao da dojaše na konju kao da ga svi đavoli gone i da posle toga ne istimari i očisti životinju koja ga je donela. Po sasušenoj peni Lejvin je zaključio da je Gatri tu već dan ili dva.

U kolibi se nije zapažalo nikakvo kretanje, ali u vazduhu se osećao miris dima i pržene slanine, verovatno još od doručka. Kejn je malo nakrivio glavu da bi video limeni zardali dimnjak iz kojeg se dizao bledoplav dim i zaključio da u kolibi gori ugalj. A tada, dok je on to gledao, iz dimnjaka je izbio oblak iskričavog gustog dima beličaste boje. Neko je u kolibi podjario ugljevlje. Pogledao je u sunce. Bilo je blizu podne i verovatno je neko pripremao ručak.

Jedini način da sazna da li je Gatri u kolibi bio je da side dole i da pogleda. Njegov prvobitni plan je bio da pucajući prodre u kolibu, ali sada je znao da njegova težina neće biti dovoljna da razvali vrata. Tada je morao da smisli nešto drugo.

Odgovor je našao u ambaru, buretu petroleja i tri prazne boce od viskija. Kejn je uspeo da se neopaženo dovuče do ambara, ali između ambara i kuće bila je čistina. Ukoliko ne bude koristio stubove od ograde korala, i možda teretna kola, biće mu teško da neopažen priđe. U ambar se lako uvukao jer je na zadnjem delu bilo otkovano nekoliko dasaka. Ušavši unutra, sapleo se preko ulubljenog bureta sa kerozinom. Prazne boce pored nje ga su zazvečale, ali u kolibi nije

došlo ni do kakvog neočekivanog kretanja.

Spustio je pušku pored sebe, uzeo je boce i napunio ih petrolejem. Napunio je boce samo do dve trećine, a onda je potražio stare krpe. Našao je neke prašnjave vreće od krompira i perorezom isekao tri tanke trake. Iz pojasa je izvukao nekoliko metaka i uz pomoć zuba izvukao olovni kuršum. Iz svake čaure pažljivo je sipao barut u boce, tako da je barut plivao po površini petroleja. Upotrebio je po tri čaure za svaku bocu. Zatim je tri isečene trake zamočio u ostatak petroleja i ugurao ih u grliće boca tako da je jedan kraj trake došao do površine mešavine baruta i petroleja, a drugi virio napolje.

Bio je spreman. No, kako bi bio siguran da će fitilj dobro goreti, našao je još malo baruta u grlić boce na mestu gde su trake ulazile u flaše. Zatim je došao do prednjeg dela ambara i provirio kroz poluotvorena spuštена vrata. Još uvek se u kolibi nije zapažalo nikakvo kretanje i da se iz dimnjaka nije izvijao dim, pomislio bi da unutra nema nikoga. Proračunao je da je udaljenost od ambara do kolibe oko petnaestak metara i mislio je da može dobaciti boce sa te razdaljine... ukoliko pri tom pokušaju ne bude pogoden.

Poređao je boce pored sebe, zategao obarač na pušci i revolveru i spustio ih na zemlju. Zatim je iz džepa košulje izvadio šibicu i otvorio vrata ambara tek toliko da može da izađe napolje.

Šibica je planula i Kejn ju je prineo svakom od tri fitilja. Zatim je dohvatio prvu bocu, izašao napolje i zavittlao je prema kolibi. Nije sačekao da vidi gde će flaša pasti, već je pojurio nazad, dograbio drugu bocu i hitnuo je pre nego što je prva boca eksplodirala.

Treća boca je već letela kroz vazduh kada je druga eksplodirala i proširila vatru na celu prednju stranu kolibe. Treća boca razbila se o ivicu krova od šindre. Vatra je preplavila krov kao izlivena plamena reka i suvo drvo odmah se zapalilo. Do tog trenutka sa prozora su zagrmeli pucnji revolvera, a vrata su se otvorila i neko je klečeći pripucao na Kejna iz mraka kolibe. Kejn se bacio nazad u ambar sračunavši da su u kolibi bar tri čoveka.

Hici iz kolibe izbušili su vrata ambara i iverje polusuvog drveta poletelo je na sve strane. Lejvin je zgrabio pušku i iz ležećeg položaja pripucao. Vatra je sada već formirala plameni zid i cela prednja strana kolibe i najveći deo krova buktali su u plamenu. Plamen se dizao visoko i skrivao prozore i vrata, ali Lejvin je nastavio da puca sve dok nije ispraznio magacin puške. Cilj mu je bio da one u kući zadrži unutra. Onda je spustio pušku i dograbivši „kolt“, otrčao do zadnjeg dela ambara i izašao napolje. Sa jednog ugla ambara mogao je neprimećen da osmatra zadnji deo kolibe.

Došavši do ugla, stao je zadihani i u sebi opsovao. Bio je zakasnio nekoliko sekundi! Neko, a smeo se kladiti da je to bio Gatri, izjurio je na zadnja vrata kolibe i upravo je bio zamakao iza njenog udaljenog ugla. Kejn je opazio samo nogu i nasumice opalio iako je bilo malo nade da pogodi čoveka. Zrno je odvalilo šaku krhotina od dasaka zida i Kejn se iznenadio kada je video jednog čoveka koji se spotakao i pao na zemlju. Bio je to Gatri, mada izgleda nije bio ozbiljno ranjen. Kejn je zategao obarač svog „kolta“, hitro nanišanio na Gatriju, koji je šepao ka kora-

lu, gde su se komešali konji uplašeni vatrom i dimom.

Osvetnik je opalio i odmah opsovao jer je suviše brzo nišanio i promašio. No, još uvek je možda mogao da smakne Gatriju da je dan izbezumljeni šarac nije oborio ogradu korala i našao se na liniji vatre baš kad je Lejvin pritisnuo obarač. Konj je zanjištao i zateturao se, a na vratu mu se zacrvenela velika krvava mrlja. Kejn je potrčao prema zadnjem delu kolibe, gde se nalazio Gatri skriven iza tela konja i oblaka dima. No, osetio je da mu je metak zaparao levu podlakticu i okrećući se pao na kolena, prevrnuo se na leđa i pomerajući revolver u drugom pravcu, ugledao Zeta Florijana kako juri ka njemu. Iza grdosije ugledao je tri preostala Florijana, koji su se izvlačili iz zapaljene kolibe.

Lejvin je opalio u istom trenutku kada je Zet pritisnuo okidač i banditov metak prosvirao mu je obod šešira. Žet je posrnuo, a Kejn je još jednom opalio na njega, a zatim se brzo okrenuo na trbuh i ispravio. Kada su revolveri ostalih Florijana zagrmeli i meci počeli da lete svuda oko njega, Lejvin se instinktivno sagnuo. Tako pogrbljen pojurio je ka zadnjem delu kolibe u plamenu, kašljući od gustog dima i štiteći levom rukom oči od varnica koje su letele na sve strane. Kroz oblake dima nazirao je preplašene konje koji su trčali između ograđenog prostora i učinilo mu se da je na jednom ugledao jahača poleglog po konjskom vratu. Opalio je nasumice, a onda je poskočio unazad jer je naleteo na gomilu drva isečenih za ogrev. Iz usana povređenih pri sudaru tekla mu je krv.

Odskočio je ipak dalje kada su oko njega zapraštili meci otkidajući komadiće iverki sa istestari-

sanih balvana. Pucajući izišao je iz zastora od dima i boreći se da dode do daha, video da je opet zakasnio.

Frenk Gatri je jahao na neosedlanom dugonogom vrancu i ne pokušavajući da puca na Kejna. Bio je skoncentrisan na to da natera životinju da ostane u sredini grupe konja, kako bi on sam bio što je moguće manje uočljiva meta. Kejn je ipak za njim poslao još dva metka, a onda se opet okrenuo pošto mu je metak prozujao pored uha. Tri preostala brata Florijan krenuli su na njega pucajući iz revolvera.

Kejn je ispraznio svoj „kolt“ na napadače, a onda je opet zaronio u oblake gustog dima izbacujući pri tom prazne čaure iz magacina i gurajući u trku u njega nove metke. Izбивši kod pročelja kolibe, morao je naglo da skoči u stranu jer se krov nad verandom sručio uz eksploziju plamena i varnica. Plameni jezici iz varnice oprljili su mu odelo i lice, ali Kejn je nastavio da trči nadajući se da se varnice neće razbuktati u plamen.

Svi Florijani sem Mozisa ustuknuli su pred plamenom. On nije uspeo. Plamen ga je zahvatio i on je pustio krik od koga se ledi krv u žilama. Okrenuvši se, Kejn je preko ramena video kako se Mozis tetura kao živi vatreni stub. Odelo, kosa, telo, sve je plamtelo. Jedan od braće, Kejnu se učinilo da je to bio Bili Džo, ustrelio je Mozisa i spasio ga muka.

Jedini zaklon koji se pružao Kejnu bio je ambar. On je pretrčao krug oko kolibe u plamenu, utrčao kroz vrata ambara, okrenuo se i dva puta opalio, tako da su Bili Džo i Lerd pohitali da nadu zaklon. Za to su im mogle poslužiti samo pregrade i stubovi korala, a njih su porušili preplašeni konji prilikom bekstva. Oni su ipak po-

trčali prema tom zaklonu, ali se Lerd okrenuo i potrčao nazad prema kolibi. Kejn je opalio na Bila Džoa i promašio, a onda se osvrnuo oko sebe i ugledao svoju praznu pušku. Proverio je najpre šta se napolju dešava. Najmlađi Florijan ležao je između dva srušena stuba ograde, ali Lerda nije mogao da vidi. Kejn je počeo da puni magacin puške.

U jednom trenutku začuo je neki tup udar u zid ambara, ali nije znao šta je to. Nastavio je da puni pušku, a onda se začuo drugi udarac, pa treći. Poslednji je dospeo odozgo sa krova i Kejn se tada setio šta Lerd namerava. Lerd je bacio zapaljene komade drveta na krov i zidove ambara. Istog trenutka kada je shvatio da ga neprijatelj tuku njegovim vlastitim oružjem, Kejn je ugledao plamene jezičke koji su lizali uz ispucale daske sa njegove desne strane. Digao je pogled i video da se između starih drvenih ploča šindre širi gust dim. Za nekoliko minuta ambar će se pretvoriti u vatreni pakao i on će morati da istrči napolje.

A napolju će ga čekati Florijani da ga ustrele.

Florijani su zasipali kuršumima ambar i olovo je prštalo i letelo kroz polutrule daske ne dopuštajući mu da se okrene. Za tren oka ambar je bio zahvaćen plamenom. Lejvin se povukao prema zadnjem delu, ali je pretpostavljao da ga jedan od napadača čeka sa te strane. Bio je u pravu. Čim je pomerio jednu otkovanu dasku, grmnuo je pucanj revolvera i metak je probio drvo promašivši za dlaku njegovu glavu. Kejn je ponovo prilegao, a Florijanovi su nastavili paljbu na zapaljeni ambar. Deo krova u jednom uglu svakog trenutka mogao se srušiti.

Florijani su motrili na prednji i

zadnji deo ambara. Nije mogao napolje sem da protrči kroz vatre-
ni zid... a i tada pravo na revol-
vere koji su ga čekali. Ipak, najvi-
še ga je mučilo što se Gatri svakog
trenutka sve više udaljavao, a on
baš ništa nije mogao da učini. Nije
želeo da umre sada dok je Gatri
još disao. Do đavola, neće umre-
ti, mada nije imao pojma kako da
se izvuče iz ovog škripca. Sve što
je znao bilo je da mu to nekako
mora uspeti!

Revolveri su opet zagrmeli i on
se još jače priljubio uz pod, ali se
odmah otkotrljao dalje kada se sa
tavanice odvalio i pao pored njega
jedan zapaljen komad krova. Za
njim se uz tresak srušila jedna
greda povukavši za sobom vatru i
dim. Vrelina plamena izvlačila mu
je kiseonik iz pluća, a meci su zvi-
ždali svuda oko njega. Seno je
buknalo šireći jaru i dim, i oči su
ga pekle. Kašljao je i pljuvao i či-
nilo mu se da mu vatra gori i u
plućima. Nozdrve su ga pekle, a
malje na nadlanicama bile su mu
oprljene. Za nekoliko trenutaka
moraće da izađe ili će biti živ is-
pečen.

Napolju su, međutim, praštali
pucnji i Kejnu je trebalo izvesno
vreme da shvati da meci više ne
lete oko njega. Začuo je lomljenje
sa zadnje strane ambara i naglo
se okrenuo dižući „kolt“. Zapalje-
no drvo se razletelo na sve strane
i jedno telo proletelo je kroz otvor.

Kejn je u magnovenju opalio i
telo se srušilo na pod i ostalo tamo
da leži. Kejn je prepoznao košulju
Lerda Florijana i zbunjen okrenuo
glavu prema ulazu u staju, odakle
se čulo kako Bili Džo doziva svog
brata. Tada su pucnji opet odjek-
nuli, a posle kratkog vremena na-
stala je tišina.

Lejvin je bio svestan toga da vi-
še ne može ostati u ambaru, bez

obzira šta se napolju zbiva. Morao
je da izađe pre nego što se uguši.
Sa maramom preko usta i nosa
stao je nesigurno na noge držeći
pušku u jednoj, a revolver u dru-
goj ruci, oba oružja zapeta i
spremna. Sagnuvši glavu, zaletao
se svom snagom kroz plamenu
prepreku na ulaznim vratima. Ose-
tio je da mu plamen prli lice i ko-
su, i bolan dodir vreline po koži.
Odelo je počelo da mu se puši, a
zaslepljujući dim gušio ga je toliko
da mu se činilo da mu je grlo za-
cepjeno. Nogom je udario u jednu
zapaljenu gredu, ali nije imao sna-
ge da jaukne od bola.

Prućivši se po zemlji licem okre-
nut tlu, Lejvin je kroz suzne oči
video da se nalazi u dvorištu. Mo-
rao je da odbaci revolver i da ša-
kama gasi zapaljeno odelo jer je
plamen već počeo da ga ujeda za
meso. Kotrljao se po zemlji u nadi
da će tako predstavljati tešku me-
tu, ali začudo nije čuo pucnje. On-
da mu je odjednom zastao dah, jer
ga je mlaz vode oblio. I drugi mlaz
vode prosuo se na njega dok je
pokušavao da ustane trljajući pes-
nicama oči da bi bolje video.

Grcajući i kašljući, okrenuo se
na leđa i trepući očima, ugledao
visoku siluetu nekog čoveka koji
je stajao iznad njega sa drvenim
vedrom u jednoj ruci i revolverom
u drugoj. Nije odmah mogao jas-
no da vidi ko je to jer mu je sun-
ce sijalo u oči, ali kada je čuo po-
znat glas, poverovao je za trenutak
da ga uši varaju.

— Čini mi se da je ovo najbrže
hlađenje koje si u životu doživeo.

Kejn je zatrepao i malo nakri-
vio glavu da bi bio siguran da se
ne vara. No i kada je prepoznao
tog čoveka, bilo mu je teško da po-
veruje. Njegov spasilac je spustio
vedro i pružio ruku. Kejn ju je

prihvatio i ruka ga je povukla na noge.

— Ličiš mi na poluudavljenog pacova, prijatelju — nasmejao se Dok Holidej i prihvatio Lejvina, koga su tog trenutka noge izdale.

IX

Kejn Lejvin je seo i osvrnuo se po ruševinama Florijanove kuće i ambara, koje su se još pušile. Sa male padine iza njih mogao je da vidi leševe u dvorištu. Ugljenisane Mozisove ostatke, groteksno opruženog Zeta i ispred kolibe zgrčeno telo Bila Džoa. Pogledao je prema ambaru, ali u gomili pepela i zadržanih ostataka drveta nije mogao da razazna Lerdovo telo.

Digao je pogled do Holideja, koji je došao uz padinu vodeći svog konja. Pustolov je pustio uzde i čučnuo pored Kejna pružajući mu čuturicu sa vodom. Kejn ju je pohlepno prihvatio i primeo usnama ispucalim od vatre.

— Ako misliš da ću te pitati otkuda ti ovde, onda si u pravu rekao je Lejvin brišući usne nadlaničom i vraćajući čuturicu Doku.

Pustolov je začepio čuturicu zapušaćem. — Pa, prvih nekoliko dana mislio sam da neću daleko stići. Osećao sam se tako loše da sam priželjkivao da iskopam rupu i legnem u nju!

— Nemoj mi reći... da si napustio Ostin pre nego što si ozdravio!

— Tako nešto. Ali, sada je sve u redu ako ne pravim suviše brze pokrete — uozbiljio se i sivoplavim očima pogledao svog prijatelja. Zapazio je duboko upale oči, naglašene bore i utisnutu liniju gorčine na uglovima usana. I umor. Od poslednjeg viđenja Lejvin je izgledao stariji bar deset godina.

— Morao sam da nešto učinim zbog izveštaja koji su o tebi stizali, Kejne.

Lejvin se trgao. — Je li? Kakvih izveštaja?

— Izveštaja o tome da se vladaš kao mahnit čovek. Počeo si da rizikuješ glavu kao neki početnik, pravio si čuda po gradovima i divljao širom Teksasa kao pomahnitala zver. Pomislio sam da se može desiti da izgubiš glavu ako ti neko ne pomogne — Holidejev glas postao je za nijansu grublji. — Znao sam da ti to ne želiš, ali posle ovoga... — pokretom ruke pokazao je prema leševima i izgorelim zgradama... — nisam više tako siguran.

— Šta to treba da znači?

— To znači da si se nerazumno ponašao. Nisi smeo prestati da razmišljaš. O, naravno, ti razmišljaš o onome što radiš, ali ne uzimaš u obzir rizike u koje si upadao, jedino ti je bilo važno da Frenka Gatrija napuniš olovom.

— To je tačno — rekao je Kejn zategnuto i bezizrazno pogledao Holideja. — Čoveka koga je trebalo ti da predaš dželatlu!

Holidej je oborio oči. — Da, znam. Strašno mi je što sam dopustio da pobegne i ubije Marni. Jedino što sam mogao da smislim, to je da dođem ovamo i da ti pomognem da ga središ ili da onemogućim da se ubiješ.

— Za ovo drugo ne brini. Pomozi mi da ga sredim.

— To nisu mudre reči, Kejne. Marni ne bi želela da ih čuje.

Kejnove oči su se zamaglile. — I ne može, zar ne? — rekao je neprijatnim tonom. — Ipak, drago mi je što si ovde, bez obzira iz kog razloga. Inače mi je bio potreban neko ko će mi čuvati leđa. Gatri je obećao nagradu od deset hiljada dolara za moju glavu.

— Čuo sam. A ko su ovi ljudi?

— Braća Florijan. Znam da su Gatrijevi rodaci i pomislio sam da će ih on potražiti. I zaista, bio je ovde! Ovde! U ovoj kolibi! Ranio sam ga, ali lako. A mogao sam ga ščepati!

— I mogao si poginuti.

— Da, to je bilo za dlaku. Otku-
da si znao gde ćeš me naći?

— Pa, kao što sam ti rekao, prvih
dana sam se osećao vrlo loše. A on-
da sam se priselio, pa sam svratio
u Templ i poslao telegrame svim
rendžerskim i šerifskim stanicama u
ovom delu Teksasa. Odmorio sam se
dok su odgovori došli. Iz odgovora
Harva Trenta, rendžera iz Plejvor-
na, saznao sam da si se uputio u
Hilsboro. Posle jedan čas dobio sam
odgovor od tamošnjeg šerifa da si
viden u okolini Vaka. I tamošnji
šerif, neki Dunet, poslao je telegram
u kojem je izrazio sumnju da si pri-
čepio Gatrija na ranču Roling Ef, a
to je ovo mesto. Pohitao sam ovamo
i naišao na poteru koju je predvo-
dio Dunet. Jedan od njegovih izvi-
dača rekao mi je da je video čoveka
koji odgovara Gatrijevom opisu ka-
ko na neosedlanom konju jaše u
pravcu prerije. Potera je otišla za
njim, ali ja sam želeo da znam šta
je sa tobom, pa sam došao ovamo.

— Drago mi je što si to učinio —
rekao je Kejn žmireći na Holideja.
— A kažeš da je potera primetila
Gatrija?

— Oni računaju da je to bio on.

Ako je taj čovek jahao neosedla-
nog konja, onda je to sigurno on
— Kejn je ustao, zaljuljao se na
nogama, ali je odbio Holidejevu
pruženu ruku. — Pobegao je odavde
sa krdom konja koje sam ja pote-
rao. Kojim putem se uputio?

— Rekoše prema preriji. Potera je
pošla za njim ka jugozapadu.

— Da, to bi moglo biti tačno —
Kejn se odjednom uputio uz padi-
nu.

— Šta je, kuda ćeš...?

— Moram da uhvatim mog ko-
nja — doviknuo mu je Kejn. — On-
da nameravam da podem za pote-
rom. Nadam se da neće uhvatiti
Gatrija pre nego što ja stignem!
Ideš li i ti ili ne!?

Holidej je uzdahnio i uzevši vo-

dice svog konja, pošao niz padinu.
— Oh, naravno da idem, Kejne —
rekao je mirno. — Kao što si sam
rekao, neko mora da ti čuva leđa. Ti
sam to sigurno ne bi mogao.

•

Hardmanov ranč bio je zabačen i
mali, što je odlično odgovaralo cilju
Frenka Gatrija.

Znojavog i penom pokrivenog
konja, koga je još jašio neosedlanog,
Gatri je ostavio u šumarku na uzvi-
šenju, sa kojeg se pružao pogled na
malu skupinu zgrada. Neki znaci
govorili su mu da na ranču žive
samo dve ili tri osobe. U ograđenom
prostoru bila su samo četiri konja;
umesto staje postojala je samo obi-
čna nadstrešnica sa minimumom po-
trebne opreme. Sama ranč kuća bila
je mala, najverovatnije samo jedna
prostorija sa odvojenim delom za
spavanje, zatim je dolazila mala
bašta sa povrćem, a video se i par
muških pantalona sa potkošuljom i
majicom koja je više odgovarala de-
tetu nego čoveku, kao i nekoliko iz-
nošenih pamučnih čarapa.

Izgledalo je da je naišao na mesto
kakvo je tražio.

Na Florijanovom ranču zamalo
što nije stradao. Na nozi je imao
svežu ranu od Kejnovog metka.
Prestao je da krvari, ali ga je rana
još bolela. Braća Florijan su vero-
vatno svršili sa njim. Lerd i Bil Džo
nisu se smirili dok Kejna nisu izre-
šetali kuršumima.

Ali, to nije mnogo izmenilo stvar.
Ona prokleta potera kao da je pala
s neba dok se odmarao u kanjonu.
Bila je čista sreća što je digao pog-
led i ugledao konjanike. Dok su oni
našli put niz prevoj, on je već jezdio
ka drugom kraju kanjona. Cilj mu
je bio da se negde snabde svežim
odmornim konjem i da odjaše na
jug ka Riu.

Gledajući sa uzvišenja Hardma-
nov ranč, u njegovoj glavi začela se

klica jedne druge ideje. Za trenutak se bio radosiljao potere, ali oni neće lako odustati. Svaki od tih ljudi iz potere verovatno je želeo deo nagrade kojom je bio učenjen.

Ali, postojao je izlaz, neka vrsta propusnice u slobodu. Ta propusnica nalazila se na ranču.

Frenk Gatri je proverio da li mu je revolver pun i poterao petama umornog konja ka ranču. Nije bilo važno da li će ga neko videti; računao je da će lako obaviti posao.

Ali, nije išlo tako lako. Čovek koji živi na usamljenom, zabačenom mestu ne izlazi nenaoružan pred nepoznatog konjanika, pogotovu, ako taj konjanik jaše neosedlanog konja. Čovek koji je izašao na vrata ranča nosio je u ruci pušku i Gatriju se učinilo da je to možda neka stara prednjača. Sam čovek, mada ne star, izgledao je staromodan, ili možda nije mogao sebi da priušti ništa bolje od iskrpljenog odela koje je nosio. Kosa mu je bila retka i zalizana, i izgledao je kao osoba koja bi mogla podneti i bolju hranu.

— Stoj gde si, stranče! — rekao je snažnim glasom i naperio pušku. — Ne prilazi bliže ili ću pucati!

Gatri je procenio da je rančer bio dovoljno jasan i zategao je vodice. Konj je frknuo i kolutajući očima, pogledao ka gomili sena ispod nadstrešnice.

— Stanite, mister — rekao je Gatri šarajući očima da bi video unutrašnjost kolibe. — Nije mi namera da bilo kome nešto naškodim. Želim samo nešto hrane i odmornog konja. Imam novca da platim.

Rančer je počeo da razmišlja. — Ličite mi na čoveka koji je u nevolji.

Gatri je spremno klimnuo glavom. — To i jesam. Gone me braća devojke koju sam hteo da oženim. Oni su smatrali da nisam dovoljno dobar za nju i oterali sume. Srećan sam što sam izvukao kožu — osvr-

nuo se bojažljivo za sobom. — Mislim da sam im umakao, ali oni su opasni tragači. Možemo li se sporazumeti, mister?

— Pa, ne znam. Imam četiri konja, ali to su sve tovarni konji koje koristim na ranču. Tog ovašeg konja ne bih mogao da upregnem u plug.

Gatri se bajagi okrenuo u struku kao da želi da pogleda iza sebe, a onda odjednom izvukao šestometak i bacivši se sa konja, opalio. Rančer se zateturao unazad i stara puška je grmnula izbacivši kuršum ka nebu. Dodirnuvši zemlju, Gatri se otokotrljao i dočekavši se na noge, potrčao ka verandi. Opalio je još dva puta u telo na podu i ono se kratko zgrčilo. Gatri je oprezno došao do vrata i žmireći očima, pokušao da prodre pogledom u zamračenu odaju.

Začuo je neki slab šum koji nije mogao jasno da odredi, a onda je iz ugla grmnuo pucanj i kuršum se zario u zid pored njega. Gatri se pručio na pod, opalio i skočivši preko mrtvog čoveka, udario o sto. Sto se prevrnuo i neko je uplašeno kriknuo. Lica zgrčenog u surovu masku, Gatri je odgurnuo stolicu i prišao do ugla, gde je čučala jedna devojka upinjući se da zategne obarač revolvra. On je ispružio ruku i grubo je digao. Stisnuvši je za ramena, počeo je da je drmusa sve dok nije zajaukala i ispustila revolver.

Okrenuvši je prema svetlosti koja je dopirala kroz otvorena vrata, Gatri je ugledao zamazano pegavo lice ispod kratke čupave plave kose i procenio da devojčica ima oko dvanaest godina. Bila je uplašena, ali se žestoko otimala, a plavim velikim očima zurila je u očevo telo.

Gatri ju je ponovo prodrmusao. — Lakše, balavice! Lakše, kažem ti! Očekivao sam da će ovde živeti neko kao ti kada sam video onu odevu na konopeu. Ti si upravo devojčica kakvu sam tražio!

Prostorija se zatresla od njegovog glasnog smeha, a devojčica je zaplakala pokušavajući da se otme. Gatri ju je odjednom pustio i još glasnije se nasmejavao kada je devojčica pala na pod i puzajući prišla mrtvom ocu, tresući se od jecaja.

•

U Dunetovoj poteri bilo je samo pet ljudi i Holidej i Lejvin su ih zapazili na jednom uzvišenju. Dva prijatelja su se pogledala kada su im ljudi iz potere mahнули rukom. Sunce je blesnulo na šerifovoj metalnoj zvezdi.

— Sta se desilo? — zapitao je Holidej videvši oblak besa u šerifovim očima. — Poslednji put kada sam vas video, vi ste pošli u poteru za Gatrijem.

— Ne kopajte po ranama, Holideje! — zamumlao je šerif. — Tamo dole je mali ranč, vlasništvo Tolija Hardmana. On živi ovde sa dvanaestogodišnjom kćerčicom Čeri.

— Mene interesuje Gatri! — presekao ga je Lejvin.

Dunet se okrenuo ka Lejvinu i hladno ga pogledao. — A nas ne interesuje? Ovi ljudi sa mnom žude da ga pošalju na onaj svet — pogledao je ponovo Holideja. — Izvesno vreme bili smo izgubili njegov trag, ali smo ga ponovo našli i uputili se ovamo, računajući kako smeru da dode do odmornog konja. On je to i učinio, ali je sa sobom poveo i malu Čari Hardman.

Lejvin je nabrao čelo, a Holidej je presekao pogledom šerifa.

— Kao taoca? — zapitao je.

Dunet je klimnuo glavom. — Da. Ubio je Tolija i kada smo mi naišli, on je držao Čeri sa revolverom naperenim u njenu glavu.

Lejvin je glasno opsovao.

— Da, i mi smo svi psovali. Naročito onda kada nam je naredio da sjašemo i da bacimo oružje u

Hardmanov bunar. Sve sem moje „vinčesterke“, koju je uzeo. Zatim nam je rekao da rasedlamo konje i da legnemo na zemlju oslonjeni na ruke.

— Sta se onda desilo? — presekao ga je Lejvin.

Dunet je slegnuo ramenima. — Dok smo mi ležali on je oterao naše konje i odjahao sa Čeri. Rekao je da će prosvirati devojčici lobanju ako vidi da ga neko goni.

— Gospode bože! I vi ste ga pustili da ode! — dreknuo je Lejvin.

Dunet ga je samo pogledao.

— Čoveče, bilo vas je četvorica! — nastavio je Lejvin gnevno.

— I jedna devojčica sa revolverom prislonjenim na slepoočnicu! — odgovorio je šerif.

Lejvin je ponovo opsovao. — Kada je to bilo? — zapitao je.

— Pre manje od jedan čas.

— Kuda se uputio?

— Na jug. Ako mene pitate, otišao je prema granici. Jaše otvorenom prerijom i videće ako ga neko prati. A to će biti kraj male devojčice.

— Djavola — promumlao je Lejvin. — Neće je ubiti. Time ništa neće dobiti, a izgubiće sredstvo za pogadanje.

Lejvin je okrenuo konja, obišao oko grupe i glasno proklinjući, oterao konja ka uzvišenju.

— Kejne! — povikao je Holidej, ali je Lejvin neslao iza vrha uzvišenja. Pustolov je izustro kletvu.

— Taj ludak će učiniti da devojčica nastrada! — uzviknuo je Dunet i ostali gonioci su se glasno složili s njim.

— U pravu je kad kaže da Gatri još uvek neće učiniti devojčici nikakvo zlo — rekao je Dok. — Ako to uradi, neće imati čime da se cenjka. Ali. Kejn ga može svojim prisustvom na to naterati.

— Podite za njim, Holideje! — rekao je šerif Dunet ozbiljno. — Ako

se devojkici nešto desi, optužicu Lejvina za ubistvo! Ozbiljno mislim!

Holidej je umorno pogledao ljutitog šerifa, a onda dostojanstveno klimnuo glavom, okrenuo konja pored grupe i poterao uz padinu praćen pogledima članova potere.

Lejvin je naterao svog konja da dobro opruži noge i kada je prošao pored ranča, Holidej se nalazio nekih tri stotine metara iza njega. Krenuvši ka jugu, video je da je predeo, kao što je Dunet rekao, ravan i otvoren. Nije bio siguran, ali činilo mu se da iza oblaka prašine koju je dizao Lejvinov konj u daljini zapaža nejasan oblačak prašine. To je morao biti Gatri. Ako bi se okrenuo, njegovom oku ne bi promaklo da ga neko goni. Holidej se nadao da će Gatri imati dovoljno razuma da shvati kako je devojkica njegov glavni adut.

Holidejev konj bio je ne samo malo odmorniji nego Lejvinov, već i krupniji i dužeg koraka. Ta njegova svojstva ubrzo su došla do izražaja i Holidej je počeo da sustiže prvog gonioca. Uočio je da je Lejvin pravom linijom jahao za udaljenim oblakom prašine.

Topao vetar duvao je Holideju u lice grebući ga kao šmirgl papir. Iza ranča pružala se ravnica tipična za taj deo Teksasa i takav teren pružao se sve do granice sem dva uzana pojasa golih kamenitih brda. Gatri je dobro izabrao pravac bekstva. Sve vreme mogao je da motri na poteru iza sebe.

Razdaljina između Holideja i Lejvina smanjila se na deset do dvanaest metara. Lejvin se ni jednom nije okrenuo, ali je znao da ga je Holidej dostigao. Holidej ga je doviknuo, ali je vetar odneo njegove reči. Holidej je pričekao dok nije sasvim prišao Lejvinu i pojahao uporedo sa njim. Tek tada je bivši šerif pogledao ka njemu; bio je ozbiljan u licu i sekao je pogledom.

— Stani, Kejne! — povikao je Dok. — Suviše si nervozan!

Lejvin se napravio da ga ne čuje i podbo je konja mamuzama. No, konj je već davao sve od sebe i Holidej ga je lako držao na istoj razdaljini.

— Stani da porazgovaramo, Kejne! Možemo ga uhvatiti, ali moramo paziti da ne rizikujemo dečiji život!

— Ti stani! — odvratio je Lejvin. — Ja ću ga ščepati na svoj način! Ne zaustavljam se kad sam mu toliko blizu... ni za čiju ljubav!

Holidej je izustio kletvu i odjednom naglo trgao vodice i naterao svog konja na Lejvinovog. Sudar je zatekao bivšeg šerifa nespremnog i kada se konj sapleo, osvetnik je pao iz sedla i otkotrljao se dalje od zahuktalih kopita. Usta punih prašine, sevajući očima, počeo je da se diže na noge, ali je Holidej poterao konja i konjskim prsima ponovo ga oborio na tlo. Zatim je Holidej skočio iz sedla i pritrčao ošamućenom osvetniku, koji je klečao na koljenima. Munjevitom brzinom Lejvin se mašio revolvera, ali je njegov „kolt“ ležao u prašini nedaleko od njega. Holidej je priskočio, dograbio Lejvina za ruku i zavio mu je iza leđa. Zatim mu je zadao udarac pesnicom u slepoočnicu i Lejvin je klonuo. Holidej ga je pustio na zemlju i Lejvin je ostao da sedi trepćući i tresući glavom.

— Ponašaj se kao lud, Kejne! — izustio je Holidej zadihano. — Ne pokušavaj da ustaneš jer ću te opet tresnuti!

Lejvin je nabrao čelo i njegov bes se lagano stišao. Stojeći iznad njega, pustolov je pokretom ruke pokazao na udaljeni oblačić prašine na horizontu.

— Priberi se! — prasnuo je Holidej. — Gatri je tamo u onom oblaku prašine. Ali, tamo je i dvanaestogodišnja devojkica. Zar si zaboravio na nju? Ona je videla smrt

svoga oca. Hoćeš li da se upustiš u obračun nadajući se da je kuršum neće pogoditi ili da joj Gatri neće ispaliti metak u glavu? Zar bi želeo da tako nešto nosiš na savesti do kraja života?

Lejvin je ćutao jer je Holidejeva hladna, razložna ljutnja ostavila na njega dubok utisak. Nikada do sada nije osetio takvu oštrinu u Holidejevom glasu, niti su njegove čeličnoplave oči tako preteći sevale. U jednom momentu učinilo mu se da će ga, ako ne da pravilan odgovor, Holidej jednostavno ubiti. To ga je otresnulo, nateralo ga da jasnije sagleda smisao onoga što čini i onoga što je mogao učiniti. Gospode bože, jedna je stvar bila goniti razbojнике širom Teksasa, a sasvim druga imati na savesti devojčicu koju čak nije ni poznao. O čemu je, do đavola, razmišljao? Kako je mogao da sebe dovede na isti nivo sa Gatrijem, kako je mogao pasti tako nisko?

— U redu, Holideje — rekao je mirno. — U redu. Bio sam poludeo izvesno vreme. Bojao sam se da ću ga i ovoga puta ispustiti iz šaka, iako mi je blizu. Do đavola, svakako da moramo voditi računa o tom detetu, bez obzira na sve ostalo. Imaš li neku ideju?

Holidej ga je izvesno vreme oštro netremice posmatrao, a onda se osmehnuo i pruživši ruku, povukao Lejvina da ustane.

— Čini mi se da imam, Ali, ideja koju sam smislio zasniva se na tome da ga prethodno pustimo da pređe u Meksiko.

— Kako sad to? — pitao je Lejvin iznenađeno.

— Kada jednom pređe Rio, on će se osetiti sigurnijim i opustiće se — objasnio je Holidej.

— Ali, može se desiti da dođe do zaključka kako mu devojčica više nije potrebna i da svrši s njom.

— Može biti i to. Ali, to ipak neće učiniti odmah kad pređe gra-

nicu. Mislim da bi sada trebalo da ga pustimo da stigne do granice; iz nekog usputnog mesta trebalo bi da pošaljemo telegram komandi rezerve da ukloni granične patrole, tako da Gatri može bezbedno da pređe granicu. Ali kad pređe, mi ćemo ga tamo čekati. Mi ćemo preći granicu pre njega.

— Da, vidim šta misliš, i to možemo izvesti. Možemo preći Rio i sačekati ga. Pitanje je samo gde da ga čekamo? Reka je davolski dugačka.

— Granične patrole neće ga sprečiti da pređe, ali to ne znači da neće motriti na prelaze. Sve što treba da učinimo, to je da čekamo negde blizu mesta gde postoji telegrafska stanica. Čim primimo vest da je prešao mi se možemo uputiti pravdo do mesta njegovog prelaska.

— Taj trenutak biće najopasniji za devojčicu.

Holidej je lagano zaklimao glavom. — Da. To je deo plana koji još nisam razradio!

Sedeći pored logorske vatre u bratima Meksika samo nekoliko milja južno od reke Rio, Frenk Gatri je razmišljao o tome da je otmica devojčice bila verovatno najbolja ideja koja mu je do tada pala na um. Pogledao je preko vatre malu Čeril Hardman, koja je u tom trenutku digla čajnik sa kafom i nasula ključalu mrku tečnost u dva limena lončeta. Devojčica ne samo da se pokazala kao izvanredno koristan talac, već je bila i davolski dobar kuvar.

Uzeo je lonče sa kafom koje mu je pružila i zagledao se u njene mršave koščate ruke. Detetu je bila potrebna bolja hrana. Verovatno da je tamo na onom mršavom komadu zemlje, živeći sa starim ocem, bila sve vreme upola gladna. No, uskoro će i to doći kraju; u nekom meksičkom naselju ili kod kolibe ne-

kog perona. Neće više biti potrebno da je dalje vuče sa sobom. Ovde u Meksiku bio je relativno siguran. Braća Florijan verovatno su se pobrinula za Lejvina, a što se tiče šendžera, oni preko granice nisu imali nikakvih prava. Ako u toku sledećeg dana ili nešto više ne naiđe na neko naselje ili neki znak civilizacije, on će devojkici jednostavno prosvirati kuršum kroz glavu.

— Šta, do đavola, zuriš? — prasnuo je iznenada zbunjen time što je, digavši pogled sa svog lončeta za kafu, zapazio da devojkica zuri u njega. To se često događalo, skoro svaki put kada bi zastali da se odmore i kada bi ona sjahala sa konja iza njega. Sedela je tako bez reči i gledala ga, netremice, ne mičući ni jednom crtom zamazanog pegavog lica. — Do đavola, hajde uzmi te zdele i očisti ih, radi nešto, prestani da sediš tu i zuriš u mene, čuješ li!

Ona je uzela svoj lončić za kafu i otpila gutljaj još uvek ne skidajući pogled sa njega.

— Nosí to posude i očisti ga! — zarežao je Gatri. — Ili ću te odalacmiti rukom, glupačo!

Devojkica je lagano ustala držeći i dalje u ruci svoj lončić. Skrenula je pogled na drugu stranu i on je osetio olakšanje. A onda se odjednom devojkica okrenula ka njemu i sasla mu vrijuću kafu u lice. Potpuno iznenađen neočekivanim napadom, zaslepljen vrelom tečnošću, Gatri je kriknuo, pokrio lice šakama i prevrnuo se na leđa. Čeri Hardman je to iskoristila i zgrabila tešku „vinčesterku” koja je ležala pored Gatrije. S mukom ju je digla i jedva u stanju da drži teško oružje, repetirala je ručicu i ubacila metak u cev. Čuvši poznati metalni zvuk, Gatri se izvio kao zmija i kleknuo na kolena. Kroz koprenu suza i kafe u očima ugledao je nejasnu siluetu devojkice koja je pokušavala da uperi pušku u njega i izlivši gadnu psov-

ku, on se uspravio na noge i istovremeno potegao revolver iz futrole. No, u tom momentu puška je planula. Trzaj je oborio Čeri Hardman na leđa, a teška puška odskočila je i ispala iz njenih malih ruku. No, i Gatri se zateturio jer ga je metak ipak pogodio u grudi. Bez daha, izbuljenih očiju kao da se zagrcnuo, on je pao na jedno koleno. Levom rukom pritisnuo je grudi zureći sa nevericom u krv koja je u crvenom mlazu curila između njegovih prstiju.

Mrmrlajući psovke, pošao je da se okrene prema devojkici dižući istovremeno revolver. Čeri je takođe klečala na kolenima pokušavajući da digne pušku, stenjući od napora i jecajući od straha i očajanja. Rukom je napipala ručicu puške u trenutku kada je Gatri zverski iskeženih zuba nanišanio revolverom u njeno mršavo, jedno telo.

Devojkica je poskočila i bukvalno u strahu bacila pušku, jer je tog trenutka iz mraka grmnuo pucanj. Telo Frenka Gatrije poletelo je nekoliko stopa kroz vazduh pre nego što je, grčeći se i trzajući se, palo na tlo. Zatim su dva čoveka izašla iz žbunja i ušla u logor, a jedan od njih, onaj viši, crnokosi, prigrlio ju je jednom rukom držeći drugom zapet uperen „kolt”. Onaj malo niži, gnevnog izraza lica, sa zadimljenim revolverom u ruci prišao je umirućem Gatriju i pogledao ga hladnim, nemilosrdnim pogledom.

— Znaj da umireš od metka iz mog revolvera, Gatri — rekao mu je Lejvin ledenim glasom gledajući kako bandit s mukom bezglasno miče usnama. Onda mu je mlaz krvi kuljnuo na usta i život Frenka Gatrije se ugasio.

Lejvin je vratio „kolt” u futrolu i okrenuo se Holideju. Pustolov je već bio odložio svoj revolver i sada je sedeo držeći u naručju devojkicu koja je glasno jecala na njegovom ramenu.

— Sve je u redu, mila moja — rekao joj je Dok blagim umirujućim glasom. — Sada je sve završeno. Zaista si nam rešila veliki problem. Već više od jednog časa mi smo čekali tamo u mraku pokušavajući da smislimo kako da te sklonimo na bezbedno mesto dok svršimo sa Gatrijem. Ali, ti si sama rešila taj problem.

— On... on je ubio mog oca! — jecala je Čeri.

— Da, da, ali sada je sve završeno, Čeri. Pokušaj da ne misliš na to i da se opustiš — pogledao je preko glave plavokose devojčice do Lejvina. — Da li ti je sada lakše?

— Kako?

— Sada, kad je Gatri mrtav?

Lejvin ga je neko vreme ćutke gledao. — Ne, znam, Dok. Da budem sasvim iskren, zaista ne znam. Ovog trenutka kao da sam shvatio

da nešto što sam učinio, ili što bih eventualno mogao učiniti, neće vratiti Marni u život.

— To je tačno, dragi moj, ali ipak razumem zašto si morao da učiniš to što si učinio. I sam sam jednom ili dva puta bio u sličnom položaju — rekao je Holidej i uzdahnuo kao da se nečega priseća. — Pitanje koje će ti se nametnuti je: šta sada?

Lejvin se zamislio i slegnuo ramenima. — Pa... sada kada nema Marni... čini mi se da ću se vratiti onome što sam radio pre susreta s njom. Naći ću neki grad kome je potreban šerif — začutao je neko vreme i dodao. — Mislim da ću, kada budem gonio prestupnike, uvek misliti na nju.

Holidej ga je ozbiljno pogledao. — Ali ćeš, nadam se, uvek sačuvati hladnu glavu. Voleo bih da se još mnogo puta sretnemo.

KRAJ

WESTERN
BESTSELER

**POTRAŽITE KOD SVOG
PRODAVCA NOVINA**

**NOVE ROMANE EDICIJE
WESTERN BESTSELER:**

Broj 5 – „Veličanstveno popodne“

Broj 6 – „Potera sudnjega dana“

Broj 7 – „Crni maršal“

Broj 8 – „Meksikanac“

Prva dva naslova izlaze u oktobru, a preostala dva u
novembru i decembru 1987. godine!

**POPUNITE SVOJU BIBLIOTEKU
NOVIM ROMANIMA EDICIJE
WESTERN BESTSELER!**

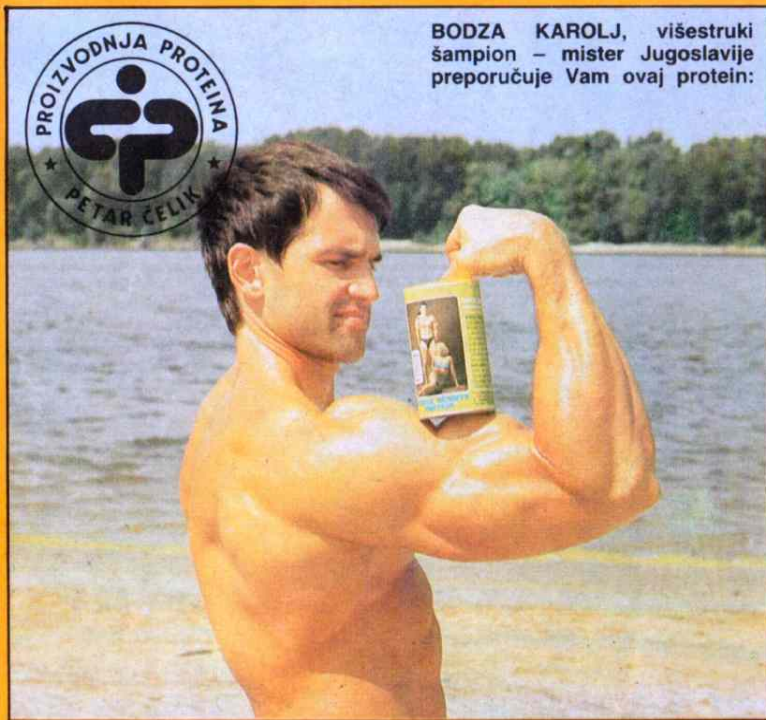
BESTSELER

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao građivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

BODZA KAROLJ, višestruki šampion – mister Jugoslavije preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranjivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one građivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvalo kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda, kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!